

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

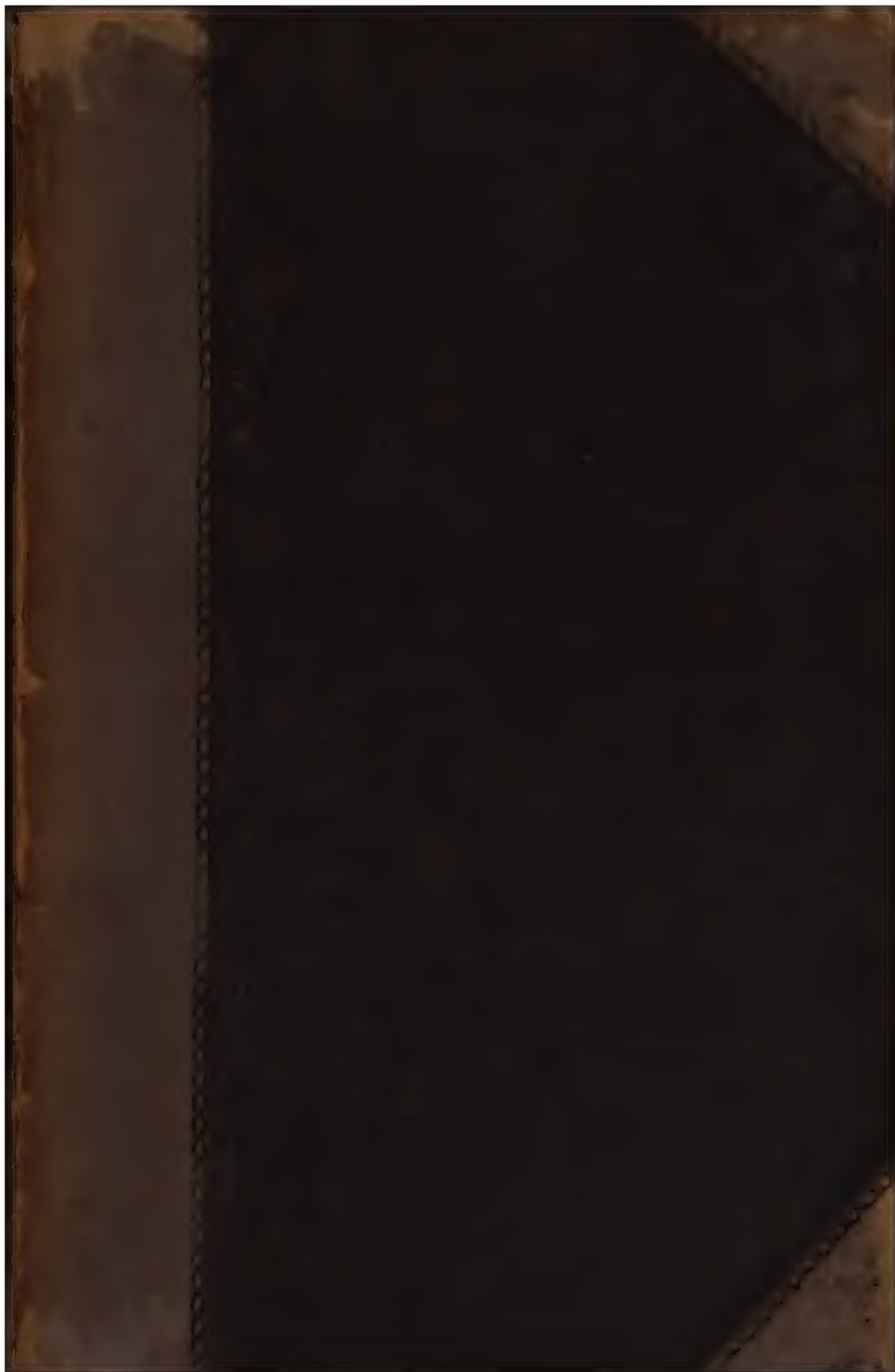
Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

6000941130

COLLUTHI LYCOPOLITANI

CARMEN DE RAPTU HELENAE.

EDIDIT

EUGENIUS ABEL.

BEROLINI

APUD S. CALVARY ET SOCIOS

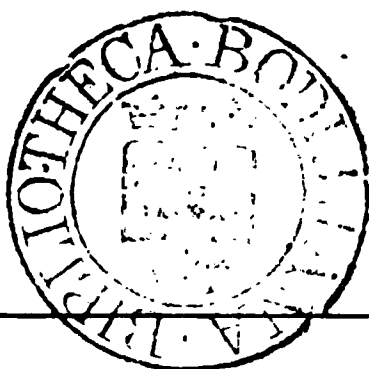
MDCCCLXXX.

COLLUTHI LYCOPOLITANI
CARMEN DE RAPTO HELENÆ.

EDIDIT

EUGENIUS ABEL.

BEROLINI

APUD S. CALVARY ET SOCIOS

—
MDCCCLXXX.

292 . e . 130 .

PRAEFATIO.

Colluthi Lycopolitani carmen epicum de raptu Helenae versibus elegantissimis ad Nonni normam conditis ineunte ut videtur p. Chr. n. saeculo sexto compositum, licet paulo ieiunius et multo magis loquendi formulis quae auctori in deliciis erant ad nauseam usque saepissime recurrentibus quam fidei Nonni imitatione insigne, tamen inde a renascentium litterarum temporibus multorum virorum doctorum assiduam felicemque expertum est operam. Neque tamen me laborum quos huic carmini impendi poenitet, cum nulla eius extet editio in qua codicum variantibus lectionibus et criticorum observationibus in unum congestis carmen lectu sane non indignum si non ad pristinum nitorem reductum, saltem ita descriptum apparatuque critico ornatum sit, ut multo iam facilior eius emendatio editoribus et criticis futura sit. Nam ut pauca quaedam de Colluthi historia critica praemittam, post Aldinam editionem e pessimae notae codice post Quintum Smyrnaeum sine adiecta anni nota impressam, quae ab aliis aliter ad annum 1504, 1505 immo 1521 refertur, primus Brodaeus in »Annotationibus in Coluthi Thebani de Raptu Helenae librum.« (Basileae, per Ioannem Hervagium 1552) nonnullos locos feliciter correxit, alios temere mutavit, parum in hoc negotio adiutus a versione latina Eobani Hessi (Erphurdiae 1533) satis inepta (cuius textum graecum h littera notavi), et Jodoci

Valeraei (Antverpiae 1539) prosa oratione facta, sed illa multo meliore. Non nullos Aldinae errores maximam partem typographicos correxit etiam Perdrierius homo singularis Graecae linguae ignorantiae (Coluthi Raptus Helenae per Renatum Perdrierium ad verbum translatus, cum brevibus Bernardi Bertrandi annotationibus. Ex off. J. Oporini Basil. 1555) cuius emendationes ego primus in notis commemoravi. — Etiam Coluthi carmen in Corpus Poetarum Graecorum Principum Heroici Carminis a se a. 1556 editum recepit Henricus Stephanus, Brodaeus plerumque opera hic inde emendatius factum. Cuius textus multis typographi erroribus additis repetitus est in Lectii Corpore Poetarum Graecorum (Colon. Allobr. 1606) et in Aemilii Porti editione (Genevae 1609) haud raro tamen ex editoris ingenio correcta vel potius corrupta, quae et ipsa satis neglegenter Amstelodami apud Janss. Waesbergios anno 1735 recusa est. Neque multo plus profuerunt reliqui saeculi decimi septimi editiones. Sixtus Henricipetri Basileae a. 1569 non nisi Aldinum exemplar recudi fecit, imitatus in hac re anno 1574 a Michaele Neandro (Avenione, apud J. Crispinum) qui praeter versionem et notas in rebus mythologicis explicandis maximam partem positas satis duxit Brodaeus correctiones in editionis margine apponere et commendare. Hanc praesertim editionem secutus est Stephanus Ubellus (Franequerae, ap. Aegidium Radaeum a. 1600.) Etiam Claudii Dausqueii »Annotationes in Coluthum« (1614) Valentini Ernesti Loescheri »Lectionum Coluthianarum liber singularis«, Christiani Feusteli »Miscellanea Coluthianarum Lectionum« (Vittebergae 1724) nihil aliud quam eruditionis vanissimae farraginem ad Colluthum minime pertinentem exhibent. Anno demum 1747 iusta prodiit Colluthi editio a J. Daniel a Lennep curata (Leovardiae ex offic. Guil. Coulon. 1747) quae praeter textum, versionem latinam et indicem verborum continet nonnullas notas doctissimas Falken-

burgii, anonymi cuiusdam docti (Danielis Heinsii, vel quod mihi probabilius videtur, Gulielmi Canteri) Dorvillii, Ruhnkenii et ipsius Lennepii cum lectionibus neglegentissime excerptis sex codicum, Ambrosiani dico, Laurentiani, Vossiani, Reimariani, duorum Parisinorum. Difficiliores Colluthi loci in »Animadversionibus ad Colluthum« editioni subiunctis tractati sunt, ubi etiam de multorum aliorum scriptorum locis corruptis fusius agitur. Hanc editionem satis cultam sed Lennepii suspicionibus saepe minime necessariis et nonnunquam falsis nimis refertam antequam recudi fecit G. H. Schaefer (Lips. 1825), Bandini ita in suum usum convertit (Florentiae 1765) ut non solum textum et notas verum etiam praefationem in Italicum versam auctoris nomine ne commemorato quidem receperit et nihil nisi Italicam Antonii Mariae Salvini versionem addiderit. Lennepii versionem latinam et notas nonnunquam feliciter correxit Philippus Scio, qui Matriti anno 1770 edidit Colluthum addita quoque versione Hispanica ab Ignatio Garcia confecta. Nihil tamen de Lennepii editione innotuisse videtur Angelo Theodoro Villae qui Mediolani anno 1753 ad codicis Ambrosiani fidem edidit Colluthum additis notis ad grammaticam et mythologiam potissimum pertinentibus. Contra totus fere ex Lennepio pendet Harlesius (Norimbergae 1776, post Aristophanis Plutum) qui plurimas Lennepii coniecturas in textu retinuit, et eas, quas recipere ausus non est, in notis laudavit. — Denique — quoniam quae Immanuel in »Animadversionibus ad Colluthi carmen cum specimine versionis germanicae« (Hamburg. 1809. 159 pag.) ad Colluthum emendandum contulerit neque mihi neque reliquis ante me editoribus innotuerunt, — novam viam primus ingressisse credendus est Imm. Bekker (Berol. 1816). Hic enim praeterea quod deteriorum codicum lectiones e Lennepii editione neglegentissime excerptas et codicis Gothani lectiones a Passowio primo indicatas in suam editionem recepit, textum

COLLUTHI LYCOPOLITANI

CARMEN DE RAPTU HELENÆ.

EDIDIT

EUGENIUS ABEL.

BEROLINI

APUD S. CALVARY ET SOCIOS

MDCCCLXXX.

A Ambrosianus Q 5 sup. saec. XV chart in 4° olim Io. Vinc. Pinelli. Continet Trichae synopsis de metris novem, Libanii epistolicos characteres, Colluthum, Tryphiodorum. Ex hoc codice Colluthum edidit Theodorus Villa, qui etiam nonnullas glossas, quae plurimae in codice extant imprimi curavit. Quas ut pote minimi pretii omnes omisi sicut eas quoque quas scholiorum nomine insignitas Iulien ex Q protulit. Ambrosiani codicis varias lectiones excerptas a d. Abbate Villa, curante amplissimo marchione Theodoro Alexandro Trivulcio, rogante A. F. Gorio ad exemplaris Lectiani marginem enotatas Oxonii in Bibliotheca Bodleiana inter Dorvillii manuscripta (X. 1, 4, 27) vidi. A Dorvillio eas accepit Lennep.

C cod. Parisinus suppl. gr. 109 chartac. saec. XV ab eadem ut videtur manu vitiosissime scriptus qua celebris ille Quinti Smyrnaei codex Monacensis; glossis plurimis, latinis quoque intermixtis, refertus est. Primus post Patzigium contulit Tournier (cui erat O), qui paucas tantum ex eo lectiones protulit; tertius ego contuli.

G codex Gothanus ex antiquarum editionum aliqua (ex Porti editione ut mihi quidem videtur) descriptus est, quod primus vidit O. Schneider. Eius lectiones publici iuris fecit Fr. Passow in calce Musaei a. 1810 Lipsiae a se editi p. 168 — 170.

L cod. Laur. plut. XXXI cod. 27 chart. saec. XV collatus etiam a Biscionio a. 1745. Quae Dorvillius ex eo enotaverat et cum Lennepio communicavit, asservantur in codice Bodleiano supra laudato.

N cod. Neapolitanus II F 17, chart. saec. XV ab eadem manu qua Quinti Smyrnaei codex Parrhasianus praestantissimus exaratus. Huius codicis collatio innumeris vitiis scatens editioni Weigelianae adiecta est.

P cod. Paris. 2764 chart. saec. XV exeuntis, scriptus ἐπὶ Φούσκης κρατούσης id est ἐπὶ Φουσκαρέως κρατουῦντος, duce Venetiarum Foscario, ut fortasse recte vidit Tournier p. 8. Dorvillii gratia in Lennepii usum contulit Martinus Bouquet, quae collatio, sicut etiam codicis Q, nunc inter Dorvilliana X, 1, 3. 5 asservatur.

Q cod. Paris. 2600 chart. saec. XV ab eodem Bouqueto primo collatus; huius codicis sicut etiam codicis P imaginem satis fidelem, nisi quod correctorum manus in ea non sunt distinctae, suae editioni adiciendam curavit Iulien. Caeterum ubi mea collatio a priorum editionum collatione vel etiam a Iuliani facsimili quod vocatur discrepat, mihi soli fidem habendam esse meo iure affirmo.

R cod. olim Eliae Putschii, deinde Ioannis Alberti Fabricii, qui in Bibl. Graec. Vol I p. 303 ante trecentos circiter annos eum scriptum esse tradit. Postea in Hermannii Samuelis Reimari Hamburgensis manus devenit, qui collationem satis accurate, ut videtur, Ruhnkenii gratia institutam, Lennepio concessit. Ubi nunc lateat, nescio.

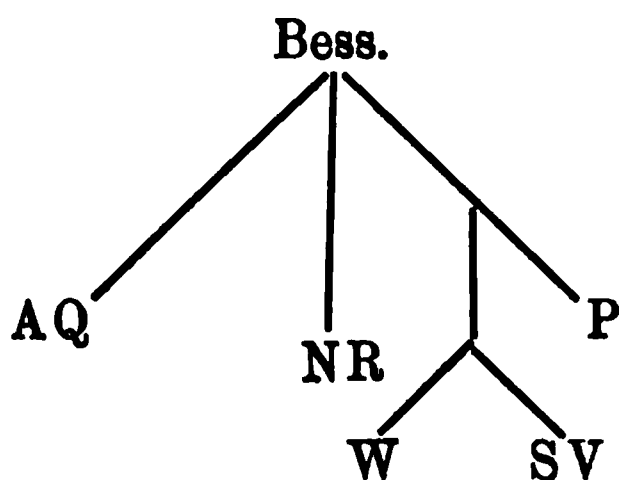
S cod. Palat. 319 chart. saec. XV, nunc in Vaticana Bibliotheca asservatus; a me primo collatus.

V codex nescio quis (fortasse non diversus ab S), cuius collatio in Bibliotheca Lugdunensi inter manuscripta Vossiana Misc. 13 ab Isaaci Vossi manu exarata extat, unde negligentissime descriptam cum Lennepio communicavit Valckenaer.

W cod. Marcianus class. IX cod. I chart. saec. XVI a me primo collatus.

Qui codices quibus inter se cognationis vinculis contineantur facile perspicui potest. Mutinensis liber antiquissimus et omnium plenissimus solus melioris familiae testis superest. Reliqui codices deteriores a Bessarionis exemplari ducti esse videntur, quod primus perspexit Lennep p. VI.

Stemma eorum hoc mihi composui:

C et L, qui saepe inter se consentiunt, modo ad A Q, modo ad N R propius accedunt et nullam certam in hoc stemmate sedem habent; G librum ex editione descriptum esse iam supra monui. —

Quod autem ad artis criticae genus Collutho emendando adhibendum pertinet, velim recordentur lectores miserum carminis statum a Schneidero p. 404 — 407 eloquentissime descriptum, et, quod Hermannus primus animadvertit, in Collutho tres maxime perturbationis modos reperiri, ab ipsis monstratos codicibus, lacunas, transpositiones versuum et manus correctoris. Quibus perturbationibus si aliorum inventis bene usus salutarem nonnunquam manum admovisse credar, satis me fecisse arbitrabor.

Scripsi Budapestini Cal. Mart. a. MDCCCLXXX.

E. Abel.

ΚΟΛΟΥΘΟΥ ΒΙΟΣ.

Κολοῦθος Λυκοπολίτης Θηβαῖος ἐποποιός, γεγονώς κατὰ Σού-
 δαν ἐπὶ Ἀναστασίου τοῦ κληθέντος Βραχίνου, μετὰ Ζήνωνα βασιλεύ-
 σαντος ἐν Κωνσταντινουπόλει, μεθ' ὃν ἐβασίλευσεν Ἰουστῖνος ὁ
 Θράξ, καὶ μετ' ἐκεῖνον Ἰουστινιανὸς ὁ θεῖος, ὁ ἐλευθερώσας δ
 Ἰταλίαν τῆς δουλείας τῶν Γότθων διὰ Βελισαρίου, ἀνεψιὸς ὢν
 ἐκεῖνου, χίλια ἔτη εἰσὶ καὶ μικρόν τι πρόσ. Οὗτος ἔγραψε Καλυ-
 δωνιακὰ δι' ἐπῶν ἐν βιβλίοις ἑξ, καὶ Ἑγκώμια καὶ Περσικά.
 Τούτῳ ἐπιγέγραπται καὶ τὸ παρὸν ποίημα Ἑλένης Ἀρπαγῆ, ἐν
 Ἀπουλίᾳ σύνηθες καὶ γινώριμον, ὅπου καὶ ἡ ποίησις τοῦ Ὀμηρι- 10
 κοῦ Κοῖντου πρῶτον εἴρηται ἐν τῷ ναῷ τοῦ θείου Νικολάου
 τῶν Κασσούλων ἔξω τοῦ Ὑδρόντου· ὁ ἀνασώσας ὁ θεῖος Βησ-
 σαρίων ὁ Νικαίας καρδινάλις θουσκουλανοῦ τοῖς βουλομένοις
 ἐκοίνωσε. Καὶ τοῦτο δὲ ἀπόκρυφον γεγονὸς νῦν κοινὸν ἔσται.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

15

Ἔστι δὲ ἰδεῖν ἐν τούτῳ τὴν ἐν τῷ γάμῳ τοῦ Πηλέως καὶ
 Θέτιδος συναγωγὴν τῶν θεῶν, καὶ τὴν τῆς Ἑρίδος σύγχυσιν,
 καὶ ἔριν περὶ τοῦ μῆλου, καὶ ὅτι ὁ Ζεὺς ἔπεμψεν Ἑρμῆν πρὸς
 Πάριν κρινοῦντα τὰς τρεῖς θεὰς, καὶ τῇ εὐειδεστέρᾳ δώσοντα
 τὸ μῆλον. Καὶ πολλῶν ῥηθέντων ὁ Πάρις δέδωκε τῇ Ἀφροδίτῃ 20
 τὸ μῆλον, ἐπὶ ὑποσχέσει λαβεῖν τὴν Ἑλένην· ὁ καὶ γέγονε.
 Πλεύσας γὰρ εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ εἰς Σπάρτην, καὶ λαβὼν ἐκεῖ-
 νην, ἀνήγαγεν εἰς Ἴλιον, κακὸν ἀρχέκακον πάντων τῶν δεινῶν.

Habet hanc vitam saeculo quinto decimo exeunte con-
 scriptam cod. A et Aldina editio, unde in caeteras transiit.
 v. 2 Σοῦδαν A, Σουῖδαν Neander et Ubelus; 3 βραχινουῦ A;
 13 καρδινάλις θουσκουλάνου A, τουσκουλανός Neander. 14
 ἐκοινώνησε A, fort. recte; δέ post τοῦτο om. A; hypothe-
 seos titulus in A est: ὑπόθεσις τοῦ παρόντος ποιήματος, tum
 καὶ τοῦτο pro ἐν τούτῳ A.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΛΕΝΗΣ ΑΡΠΑΓΗΣ.

Κολούθος Λυκοπολίτης Θηβαῖος ἐποποιός, γεγονώς κατὰ Σού-
δαν ἐπὶ Ἀναστασίῳ βασιλέως τῶν Ῥωμαίων μετὰ Ζήνωνα βασι-
λεύσαντος πρὸ Ἰουστίνου τοῦ θείου Ἰουστινιανοῦ τοῦ αὐτοκρά-
τορος, οὗτος ἔγραψε μέτρῳ διάφορα · Καλυδωνικά ἐν βιβλίοις
ἔξ, Περσικά, καὶ τὸ παρὸν ποίημα Ἑλένης Ἀρπαγὴν, δ' ἐκ Λευ-
κανῶν νῦν ἀνεσώθη · Γράφει τὴν ἐν τῷ τοῦ Πηλέως καὶ Θέτιδος
γάμῳ τῶν θεῶν συναγωγὴν, καὶ ἔρην περὶ τοῦ κάλλους · ἡ καλὴ
λαβέτω τὸ μῆλον, καὶ ὅτι ὁ Ζεὺς ἔπεμψεν Ἑρμῆν πρὸς Πάρι-
ν κρινοῦντα τὰς θεάς, καὶ δώσοντα τῇ εὐειδεστέρα τὸ μῆλον.
Πολλῶν δὲ λόγων καὶ ὑποσχέσεων γενομένων ὁ Πάρις δέδωκεν
Ἀφροδίτῃ τὸ μῆλον ἐπὶ ὑποσχέσει λαβεῖν τὴν Ἑλένην · δ καὶ
γέγονε. Πλεύσας γὰρ εἰς Σπάρτην καὶ τὴν Ἑλένην καταπείσας
ἀνήγαγεν εἰς τὴν Ἰλίον καταλιποῦσαν καὶ ἄνδρα καὶ θυγατέρα,
καὶ οἰκίαν καὶ πάντα τὰ ἐκεῖ ἔρωτι τοῦ βαρβάρου.

Habent hanc vitam S P V W. Titulum dedi ex W; deest
titulus in V et etiam in P. ex quo Julien falso Κολούθου
Ἑλένης ἀρπαγὴ attulit. In S titulus est ὑπόθεσις τοῦ περὶ
τῆς ἀρπαγῆς τῆς Ἑλένης, Caeterum haec vita prioris funda-
mentum esse mihi videtur. Aliam Colluthi biographiam conti-
nere dicitur cod. Palat. 914 in Bibliothecae Vaticanae Catalogis;
sed codex iste saec. X nihil nisi διηγήσεις τοῦ βίου τῶν
ἁγίων πατέρων exhibet inter quas fol. 129 b—135 b vitam
ἰωάννου τοῦ λυκοπολίτου, qui olim fabri artem exercens postea
vitam in solitudinibus degit.

ΚΟΛΛΟΥΘΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ ΛΥΚΟΠΟΛΙΤΟΥ ΑΡΠΑΓΗ ΤΗΣ ΕΛΕΝΗΣ.

- Νύμφαι Τρωϊάδες, ποταμοῦ Ξάνθοιο γενέθλη,
αἱ πλοκάμων κρήδεμνα καὶ ἱερὰ παίγνια χειρῶν
πολλάκι πατρώησιν ἐπὶ ψαμάθοισι λιποῦσαι
ἐς χόρον Ἰδαίησιν ἐπεντύνεσθε χορείαις,
5 δεῦτε, θεμιστοπόλοιο νοήματα μηλοβοτῆρος
εἶπατέ μοι, κελάδοντος ἀπορνύμεναι ποταμοῖο,
ἐξ ὁρέων πόθεν ἦλθεν ἀήθεα πόντον ἐλαύνων,
ἀγνώσσων ἀλὸς ἔργα; τί δὲ χρέος ἔπλετο νηῶν
ἀρχεκάκων, ἵνα πόντον ὁμοῦ καὶ γαῖαν ὀρίνη
10 βουκόλος· ὦρυγίη δὲ τίς ἔπλετο νείκεος ἀρχή,
ἄφρα καὶ ἀθανάτοισι θεμιστεύσωσι νομῆες;
τίς δὲ δικασπολίη; πόθεν ἔκλυεν οὔνομα νύμφης
Ἀργείης; αὐταὶ γάρ ἐθρήσασθε μολοῦσαι
Ἰδαίης τρικάρηνον ὑπὸ πρηῶνα Φαλάκρης,
15 καὶ Πάριν οἰοπόλοισιν ἐφεδριόωντα θοώκοις,
καὶ Χαρίτων βασίλειαν ἀγαλλομένην Ἀφροδίτην.
Ὡς δ' ἔμην ὑψιλόφοισιν ἐν οὔρεσιν Αἰμονιῶν
νυμφιδίων Πηλῆος ἀειδομένων ὕμεναίων
Ζηνὸς ἐφημοσύνησιν ἐφνοχόει Γανυμήδης·
20 πᾶσα δὲ κυδαίνουσα θεῶν ἔσπευδε γενέθλη
αὐτοκασιγνήτην λευκώλενον Ἀμφιτρίτης·
Ζεὺς μὲν ἀπ' Οὐλύμποιο, Ποσειδάων δὲ θαλάσσης·
ἐκ δὲ Μελισσῆεντος ἀπ' εὐόδμου Ἑλικῶνος
Μουσάων λιγύφωνον ἄγων χορὸν ἦλθεν Ἀπόλλων·
[39] 25 χρυσείοις δ' ἐκάτερθε τινασσόμενος πλοκάμοισι

- [40] βότρυς ἀκερσεχόμης Ζεφύρῳ στυφελίζετο χαίτης.
τὸν δὲ μεθωμάρτησε κασιγνήτη Διὸς Ἥρῃ.
οὐδ' αὐτὴ βασίλεια καὶ ἁρμονίης Ἀφροδίτῃ
ἐρχομένη δῆθυνεν ἐς ἄλσεα Κενταύροιο.
80 καὶ στέφος ἀσκήσασα γαμήλιον ἤλυθε Πειθῶ,
τοξευτῆρος Ἔρωτος ἐλαφρίζουσα φαρέτρην.
- [30] καὶ βριαρὴν τρυφάλειαν ἀπὸ κροτάφοιο μεθεῖσα
ἐς γάμον ὤμάρτησε γάμων ἀδίδακτος Ἀθήνη.
οὐδὲ κασιγνήτῃ Λητωϊᾶς Ἀπόλλωνος
35 Ἄρτεμις ἠτίμησε, καὶ ἀγροτέρῃ περ ἐοῦσα.
οἶος δ' οὐ κυνέην, οὐ δῆϊον ἔγχος αἰείρων
- [35] ἐς δόμον Ἥφαιστοιο σιδήρεος ἔρχεται Ἄρης,
τοῖος ἄτερ θώρηκος, ἄτερ θηκτοῖο σιδήρου
- [37] μειδιῶν ἐχόρευεν. Ἔριν δ' ἀγέραστον ἐάσας
- [38] 40 οὐ Χείρων ἀλέγιζε καὶ οὐκ ἐμπάζετο Πηλεΰς.
- [41] ἦ δ' ἄτε βησσήεντος ἀποπλαγχθεῖσα νομοῖο
πόρτις ἐρημαίῃσιν ἐνὶ ξυλόχοισιν ἀλᾶται
φοινῆεντι μύωπι, βοῶν ἐλατῆρι, τυπεῖσα.
τοῖα βαρυζήλοισιν Ἔρις πληγῇσι δαμεῖσα
45 πλάζετο μαστεύουσα θεῶν πῶς δαΐτας ὀρίνοι.
πολλάκι δ' εὐλάϊγγος ἀπὸ κλισμοῖο θοροῦσα
ἴστατο καὶ παλίνορσος ἐφέζετο· χειρὶ δὲ γαίης
εὐρέα κόλπον ἄραξε, καὶ οὐκ ἐφράσσατο πέτρη.
ἤθελεν ὀρφναίων γυάλων κληῖδας ἀνείσα,
50 ἐκ χθονίων Τιτῆνας ἀναστήσασα βερέθρων,
οὐρανὸν ὑψιμέδοντος αἰστῶσαι Διὸς ἔδρην.
- — — — —
- ἤθελεν ἠχῆεντα πυρὸς πρηστῆρα τινάσσειν·
Ἥφαιστῳ δ' ὑπόεικεν, ἀμαιμακέτῃ περ ἐοῦσα,
καὶ πυρὸς ἀσβέστοιο καὶ ἰθύντῃρι σιδήρου.
- 55 καὶ σακέων βαρύδουπον ἐμήσατο κόμπον ἀράσσειν,
(55) εἴ ποτε δειμαίνοντες ἀναθρώσχοιεν ἰωήν·
ἀλλὰ καὶ ὀπλοτέρης δολίης ἀνεχάσσατο βουλῆς

- Ἄρεα δειμαίνουσα, σιδήρεον ἀσπιδιώτην.
 ἤδη δ' Ἑσπερίδων χρυσέων ἐμνήσατο μῆλων·
 60 ἔνθεν Ἑρίς πολέμοιο προάγγελον ἔρνος ἐλοῦσα,
 (60) μῆλον, ἀριζήλων ἐφράσσατο δήνεα μόχθων.
 χειρὶ δὲ δινήσασα μόθου πρωτόσπορον ἀρχὴν
 ἐς θαλίην ἔρριψε, χορὸν δ' ὥρινε θεάων.
 Ἥρη μὲν παράκοιτις ἀγαλλομένη Διὸς εὖνῃ,
 65 ἴστατο θαμβήσασα καὶ ἤθελε ληΐζεσθαι·
 Ἥρη δ' οὐ μεθέηκε καὶ οὐχ ὑκόμενεν Ἀθήνη.
 (65) πασάων δ' αἶτε Κύπρις ἀρειοτέρη γεγαυῖα
 μῆλον ἔχειν ἐπόθησεν, ὅτι κτέρας ἐστὶν Ἑρώτων.
 Ζεὺς δὲ θεῶν καὶ νεῖκος ἰδὼν καὶ παῖδα καλέσσας
 70 τοῖον ἐφεδρήσσοντα προσέννεπεν Ἑρμάωνα·
 [70] Εἴ τινά που Ξάνθοιο παρ' Ἰδαίοιο ῥεέθροις
 (70) παῖδα Πάριν Πριάμοιο, τὸν ἀγλαὸν ἡβητῆρα,
 Τροίης βουκολέοντα κατ' οὔρεα, τέκνον, ἀκούεις,
 κείνῳ μῆλον ὕπαζε· διακρίνειν δὲ θεάων
 75 κέχλεο καὶ βλεφάρων ξυνοχὴν καὶ κύκλα προσώπων.
 [75] ἡ δὲ διακρινθεῖσα φέρειν περίπυστον ὀπώρην,
 (75) κάρτος ἀρειοτέρης ἐχέτω καὶ κόσμον Ἑρώτων.
 Ὡς δ' μὲν Ἑρμάωνι πατὴρ ἐπέτελλε Κρονίων·
 αὐτὰρ δ' πατρώησιν ἐφημοσύνησι πιθήσας
 80 εἰς ὁδὸν ἡγεμόνευε καὶ οὐκ ἀμέλησε θεάων.
 [80] πᾶσα δὲ λωϊτέρην καὶ ἀμείμονα δίζετο μορφήν.
 (80) Κύπρις μὲν δολόμητις ἀναπτύξασα καλύπτρην,
 καὶ περόνη θυόεντα διασχήσασα κόρυμβον
 χρυσῷ μὲν πλοκάμους, χρυσῷ δ' ἐστέψατο δειρήν·
 85 τοῖα δὲ παῖδας Ἑρωτας ἀνηύτησεν ἰδοῦσα·
 [85] Ἑγγὺς ἀγών, φίλα τέκνα, περιπτύξασθε τιθήνην·
 (85) σήμερον ἀγλαῖαι με διακρινέουσι προσώπων.
 δειμαίνω, τίνι μῆλον ὁ βουκόλος οὗτος ὀπάσσει.
 Ἥρην μὲν Χαρίτων ἱερὴν ἐνέπουσι τιθήνην,
 90 φασὶ δὲ κοιρανὴν μεθέπειν καὶ σκῆπτρα φυλάσσειν·

- [90] καὶ πολέμων βασίλειαν αἰεὶ καλέουσιν Ἀθήνην ·
 (90) μούνη Κύπρις ἀναλκίς ἔην θεός · οὐ βασιλεύω
 κοιρανίην, οὐκ ἔγχος Ἀρήϊον, οὐ βέλος ἔλκω.
 ἀλλὰ τί δειμαίνω περιώσιον; ἀντὶ μὲν αἰχμῆς
 95 ὥς θοὸν ἔγχος ἔχουσα μελίφρονα δεσμὸν Ἑρώτων
 [95] κεστὸν ἐγὼ καὶ κέντρον ἄγω καὶ τόξον αἰείρω,
 (95) κεστόν, ὅθεν φιλότητος ἐμῆς βαρὺν οἴστρον ἐλοῦσαι
 πολλάκις ὠδίνουσι καὶ οὐ θνήσκουσι γυχαῖκες.
 Τοῖον ἐφespoμένη ροδοδάκτυλος ἔννεπε Κύπρις ·
 100 οἳ δ' ἄρα μητρῷς ἐρατῆς αἰῶντες ἐφετμῆς
 [100] φοιτητῆρες Ἑρωτες ἐπερρώοντο τιθήνη.
 (100) Ἄρτι μὲν Ἰδαίην ὑπερέδραμον οὖρεος ἄκρην,
 ἔνθα λιθοκρήδεμνον ὑπὸ πρηῶνος ἐρίπνην
 κουρίζων ἐνόμει Παρίς πατρώϊα μῆλα.
 105 ποιμαίνων δ' ἐκάτερθεν ἐπὶ προχοῇσιν ἀναύρου
 [105] νόσφι μὲν ἀγρομένων ἀγέλην πεμπάζετο ταύρων,
 νόσφι δὲ βοσκομένων διεμέτρεε πώεα μῆλων·
 (105) καὶ τις ὄρεσσαύλοιο δορὴ μετόπισθε χιμαίρης
 ἐκκρεμές ἤώρητο καὶ αὐτῶν ἄπτετο μηρῶν·
 110 ποιμενίῃ δ' ἀπέχειτο βοῶν ἐλάτειρα καλαῦροψ ·
 [110] τοῖος ἐπεὶ σήραγγος ἐς ἥθεα βαιὸν ὁδεύων
 ἀγροτέρων καλάμων λιγυρὴν ἐδίωκεν ἀοιδὴν ·
 (110) πολλάκι δ' οἰοπόλοισιν ἐνὶ σταθμοῖσιν αἰείδων
 καὶ ταύρων ἀμέλησε καὶ οὐκ ἐμπάζετο μῆλων.
 115 ἔνθα δ' ἔχων σύριγγα κατ' ἥθεα καλὰ νομῶν
 [115] Πανὶ καὶ Ἑρμάωνι φίλῃν ἀνεβάλλετο μολπὴν.
 οὐ κύνες ὠρύοντο καὶ οὐ μυκήσατο ταῦρος ·
 (115) μούνη δ' ἠνεμόεσσα, βοῆς ἀδίδακτος ἐοῦσα,
 Ἰδαίων ὀρέων ἀντίθροος ἵαχεν Ἠχώ·
 120 ταῦροι δὲ χλοερῆς κεκορηότες ὑψόθι ποίης,
 [120] κεκλιμένοι βαρύγουνον ἐπ' ἰσχίον εὐνάζοντο·
 Ὡς δ' μὲν ὑφορόφοιο φυτῶν ὑπένερθε καλύπτρης
 (120) τηλόθεν Ἑρμάωνα διάκτορον εἶδε λιγαίνων.

- δειμαίνων δ' ἀνόρουσε, θεῶν δ' ἀλέεινεν ὀπωπὴν·
 125 καὶ χορὸν εὐκελάδων δονάκων ἐπὶ φηγὸν ἐρείσας,
 [125] μήπω πολλὰ καμοῦσαν ἐὼν ἀνέκοψεν ἀοιδὴν.
 τοῖα δὲ δειμαίνοντα προσέννεπε θέσκελος Ἑρμῆς·
 (125) Γαῦλον ἀπορρίψας καὶ πῶεα καλὰ μεθήσας
 δεῦρο θεμιστεύσειας ἐπουρανίησι δικάζων·
 130 δεῦρο διακρίνων προφερέστερον εἶδος ὀπωπῆς
 [130] φαιδροτέρῃ τήδε μῆλον, ἐπήρατον ἔρνος, ὀπάσσαις.
 τοῖον ἀνηύτησεν· ὃ δ' ἥπιον ὄμμα τανύσσας
 (130) ἦκα διακρίνειν πειρήσατο κάλλος ἐκάστης·
 δέρκετο μὲν γλαυκῶν βλεφάρων σέλας, ἔδρακε δειρὴν
 135 χρυσῷ δαιδαλέην . . . . .
 . . . . .
 . . . . . ἐφράσσατο κόσμον ἐκάστης
 [135] καὶ πτέρνης μετόπισθε καὶ αὐτῶν ἴχνια ταρσῶν.
 . . . . .
 χειρῶν μειδιῶντα δίκης προπάροιθεν ἐλοῦσα
 (135) τοῖον Ἀλεξάνδρῳ μυθήσατο μῦθον Ἀθήνη·
 Δεῦρο τέκος Πριάμοιο· Διὸς παράχοιτιν ἑάσας
 140 καὶ θαλάμων βασίλειαν ἀτιμήσας Ἀφροδίτην,
 [140] ἡνορέης ἐπίκουρον ἐπαινήσειας Ἀθήνην.
 φασὶ σε κοιρανέειν καὶ Τρώϊον ἄστυ φυλάσσειν·
 (140) δεῦρό σε τειρομένοισι σαόπτολιν ἀνδράσι θήσω,
 μή ποτέ σοι βαρύμηνις ἐπιβρίσειεν Ἐνυώ.
 145 πείθεο καὶ πολέμους τε καὶ ἡνορέην σε διδάξω.
 [145] Ὡς ἦ μὲν πολύμητις ἀνηύτησεν Ἀθήνη.
 τοῖα δ' ὑποβλήθην λευκώλενος ἔννεπεν Ἥρη·
 (145) Εἴ με διακρίνων προφερέστερον . . . . .
 . . . . . ἔρνος ὀπάσσης
 πάσης σ' ὑμετέρης Ἀσίδης ἡγήτορα θήσω.
 150 ἔργα μόθων ἀθέριζε· τί γὰρ πολέμων βασιλῆϊ;
 [150] κοίρανος ἰφθίμοισι καὶ εὐπτολέμοισι κελεύει.
 οὐκ αἰεὶ θεράποντες ἀριστεύουσιν Ἀθήνης·

- [90] καὶ πολέμων βασίλειαν αἰεὶ καλέουσιν Ἀθήνην ·
 (90) μούνη Κύπρις ἀναλκίς ἔην θεός · οὐ βασιλεύω
 κοιρανίην, οὐκ ἔγχος Ἀρήϊον, οὐ βέλος ἔλκω.
 ἀλλὰ τί δειμαίνω περιώσιον; ἀντὶ μὲν αἰχμῆς
 95 ὥς θοὸν ἔγχος ἔχουσα μελίφρονα δεσμὸν Ἑρώτων
 [95] κεστὸν ἐγὼ καὶ κέντρον ἄγω καὶ τόξον αἰείρω,
 (95) κεστόν, ὅθεν φιλόητος ἐμῆς βαρὺν οἴστρον ἐλοῦσαι
 πολλάκις ὠδίνουσι καὶ οὐ θνήσκουσι γυκαῖχες.
 Τοῖον ἐφespoμένη ροδοδάκτυλος ἔννεπε Κύπρις ·
 100 οἱ δ' ἄρα μητρῷς ἐρατῆς αἰῶντες ἐφετμῆς
 [100] φοιτητῆρες Ἑρωτες ἐπερρώοντο τιθήνῃ.
 (100) Ἄρτι μὲν Ἰδαίην ὑπερέδραμον οὖρεος ἄκρην,
 ἔνθα λιθοκρήδεμνον ὑπὸ πρηῶνος ἐρίπνῃ
 κουρίζων ἐνόμει Πάρις πατρώϊα μῆλα.
 105 ποιμαίνων δ' ἐκάτερθεν ἐπὶ προχοῇσιν ἀναύρου
 [105] νόσφι μὲν ἀγρομένων ἀγέλην πεμπάζετο ταύρων,
 νόσφι δὲ βοσκομένων διεμέτρεε πώεα μῆλων·
 (105) καὶ τις ὄρεσσαύλοιο δορὴ μετόπισθε χιμαίρης
 ἐκκρεμὲς ἤώρητο καὶ αὐτῶν ἄπτετο μηρῶν·
 110 ποιμενίῃ δ' ἀπέχειτο βοῶν ἐλάτειρα καλαῦροψ ·
 [110] τοῖος ἐπεὶ σήραγγος ἐς ἥθεα βαιὸν ὁδεύων
 ἀγροτέρων καλάμων λιγυρὴν ἐδίωκεν αἰοιδῇν·
 (110) πολλάκι δ' οἰοπόλοισιν ἐνὶ σταθμοῖσιν αἰείδων
 καὶ ταύρων ἀμέλησε καὶ οὐκ ἐμπάζετο μῆλων.
 115 ἔνθα δ' ἔχων σύριγγα κατ' ἥθεα καλὰ νομῶν
 [115] Πανὶ καὶ Ἑρμάωνι φίλῃν ἀνεβάλλετο μολπὴν.
 οὐ κύνες ὠρύοντο καὶ οὐ μυκήσατο ταῦρος·
 (115) μούνη δ' ἠνεμόεσσα, βοῆς ἀδίδακτος ἐοῦσα,
 Ἰδαίων ὀρέων ἀντίθροος ἵαχεν Ἠχώ·
 120 ταῦροι δὲ χλοερῆς κεκορηότες ὑψόθι ποίης,
 [120] κεκλιμένοι βαρύγουνον ἐπ' ἰσχίον εὐνάζοντο·
 Ὡς δ' μὲν ὑφορόφοιο φυτῶν ὑπένερθε καλύπτρης
 (120) τηλόθεν Ἑρμάωνα διάκτορον εἶδε λιγαίνων.

- δειμαίνων δ' ἀνόρουσε, θεῶν δ' ἀλέεινεν ὀπωπὴν·
 125 καὶ χορὸν εὐκελάδων δονάκων ἐπὶ φηγὸν ἐρείσας,
 [125] μήπω πολλὰ καμοῦσαν ἐὼν ἀνέκοψεν ἀοιδὴν.
 τοῖα δὲ δειμαίνοντα προσέννεπε θέσκελος Ἑρμῆς·
 (125) Γαῦλον ἀπορρίψας καὶ πῶεα καλὰ μεθήσας
 δεῦρο θεμιστεύσειας ἐπουρανίησι δικάζων·
 130 δεῦρο διακρίνων προφερέστερον εἶδος ὀπωπῆς
 [130] φαιδροτέρῃ τήδε μῆλον, ἐπήρατον ἔρνος, ὀπάσσαις.
 τοῖον ἀνηῦττησεν· ὃ δ' ἥπιον ὄμμα τανύσσας
 (130) ἦκα διακρίνειν πειρήσατο κάλλος ἐκάστης·
 δέρκετο μὲν γλαυκῶν βλεφάρων σέλας, ἔδρακε δειρὴν
 135 χρυσῷ δαιδαλέην . . . . .
 . . . . .
 . . . . . ἐφράσσατο κόσμον ἐκάστης
 [135] καὶ πτέρνης μετόπισθε καὶ αὐτῶν ἴχνια ταρσῶν.
 . . . . .
 χειρῶν μειδιῶντα δίκης προπάροιθεν ἐλοῦσα
 (135) τοῖον Ἀλεξάνδρῳ μυθήσατο μῦθον Ἀθήνη·
 Δεῦρο τέχος Πριάμοιο· Διὸς παράχοιτιν ἐάσας
 140 καὶ θαλάμων βασίλειαν ἀτιμήσας Ἀφροδίτην,
 [140] ἡνορέης ἐπίκουρον ἐπαινήσειας Ἀθήνην.
 φασί σε κοιρανέειν καὶ Τρώϊον ἄστυ φυλάσσειν·
 (140) δεῦρό σε τειρομένοισι σαόπτολιν ἀνδράσι θήσω,
 μή ποτέ σοι βαρύμηνις ἐπιβρίσειεν Ἐνυώ.
 145 πείθεο καὶ πολέμους τε καὶ ἡνορέην σε διδάξω.
 [145] Ὡς ἦ μὲν πολύμητις ἀνηῦττησεν Ἀθήνη.
 τοῖα δ' ὑποβλήθην λευκώλενος ἔννεπεν Ἥρη·
 (145) Εἴ με διακρίνων προφερέστερον . . . . .
 . . . . . ἔρνος ὀπάσσης
 πάσης σ' ὑμετέρης Ἀσίης ἡγήτορα θήσω.
 150 ἔργα μόθων ἀθέριζε· τί γὰρ πολέμων βασιλῆϊ;
 [150] κοίρανος ἰφθίμοισι καὶ εὐπτολέμοισι κελεύει.
 οὐκ αἰεὶ θεράποντες ἀριστεύουσιν Ἀθήνης·

- (150) *κῶύμοροι θνήσκουσιν ὑποδρηστῆρες Ἐνυοῦς.*
Τοίην κοιρανίην πρωτόθρονος ὤπασεν Ἥρη.
 155 *ἦ δ' ἐανὸν βαθύκολπον ἐς ἡέρα, γυμνώσασα*
 [155] *κόλπον, ἀνηώρησε καὶ οὐκ ἡδέσσατο Κύπρις.*
χειρὶ δ' ἐλαφρίζουσα μελίφρονα δεσμὸν ἐρώτων,
 (155) *στῆθος ἅπᾶν γύμνωσε, καὶ οὐκ ἐμνήσατο μαζῶν.*
τοῖα δὲ μειδιῶσα προσέννεπε μηλοβοτῆρα·
 160 *Δέξο με, καὶ πολέμων ἐπιλήθεο, δέχνυσο μορφὴν*
 [160] *ἡμετέρην, καὶ σκῆπτρα καὶ Ἀσίδα κάλλιπε γαῖαν.*
ἔργα μόθων οὐκ οἶδα· τί γὰρ σακέων Ἀφροδίτῃ;
 (160) *ἀγλαΐῃ πολὺ μᾶλλον ἀριστεύουσι γυναῖκες.*
ἀντὶ μὲν ἡγορέης ἐρατὴν παράκοιτιν ὀπάσσω,
 165 *ἀντὶ δὲ κοιρανίης Ἑλένης ἐπιβήσεο λέκτρων·*
 [165] *νυμφίον ἀθρήσει σε μετὰ Τροίην Λαχεδαίμων.*
Οὔπω μῦθος ἔληγεν, ὃ δ' ἀγλαὸν ὤπασε μῆλον,
 (165) *ἀγλαΐης ἀνάθημα, μέγα κτέρας Ἀφρογενεΐῃ,*
φυταλιὴν πολέμοιο, κακοῦ πολέμοιο θέμεθλον.
 170 *χειρὶ δὲ μῆλον ἔχουσα τόσῃν ἀνενεΐκατο φωνήν,*
 [170] *Ἥρην κερτομέουσα καὶ ἀντιάνειραν Ἀθήνην·*
Εἴξατέ μοι πολέμοιο συνήθεος, εἴξατε νίκης!
 (174) [176] *οὐ σακέων βασιλεία, καὶ οὐ πυρός εἰμι τιθήνη,*
 (170) *ἀγλαΐην ἐφίλησα, καὶ ἀγλαΐῃ με διώκει.*
 175 *φασί σε, μῆτερ Ἄρης, ὑπ' ὠδίνεσσιν ἀέξειν*
ἡϋκόμων Χαρίτων ἱερὸν χορόν· ἀλλὰ σε πᾶσαι
 [175] *σήμερον ἡρνήσαντο, καὶ οὐ μίαν εὖρες ἀρωγόν.*
 (175) *οὐ σοι Ἄρης ἐπάρηξε, καὶ εἰ δορὶ μαίνεται Ἄρης·*
οὐ φλόγες Ἡφαίστοιο, καὶ εἰ φλογὸς ἄσθμα λοχεύει.
 180 *οἶα δὲ κυδιάεις ἀνεμώλιος, Ἀτρυτώνη!*
 [180] *ἦν γάμος οὐκ ἔσπειρε καὶ οὐ μαιώσατο μήτηρ,*
ἀλλὰ σιδηρεΐῃ σε τομὴ καὶ ῥῖνα σιδήρου
 (180) *πατρώων ἀλόχευτον ἀνεβλάστησε καρήνων.*
οἶα δὲ χαλκείοισι καλυψαμένη χρόα πέπλοις
 185 *καὶ φεύγεις φιλότητα καὶ Ἄρεος ἔργα διώκεις,*

- [185] ἁρμονίης ἀδίδακτος, ὁμοφροσύνης ἀδαήμων.
 ἀγνώσσεις, ὅτι μᾶλλον ἀνάλκιδές εἰσιν Ἀθῆναι
- (185) τοῖαι, κυδαλίμοισιν ἀγαλλόμεναι πολέμοισι
 κεκριμένων μελέων, οὔτ' ἄρσενες οὔτε γυναῖκες;
 190 Τοῖον ἐφυβρίζουσα προσέννεπε Κύπρις Ἀθήνην.
- [190] ὥς ἣ μὲν πτολίπορθον ἀέθλιον ἔλλαχε μορφῆς,
 Ἥρην ἐξελάσασα καὶ ἀσχαλόωσαν Ἀθήνην.
- (190) ἱμεύρων δ' ὕπ' ἔρωτι καὶ ἦν οὐκ εἶδε διώκων
 Δύσπαρις, ἀθροίσας ἐπὶ δάσχιον ἤγαγεν ὕλην
 195 ἀνέρας ἐργοπόνοιο δαήμονας Ἀτρυτώνης.
- [195] ἔνθα πολυπρέμνοιο δαιζόμεναι δρύες Ἰδης
 ἥριπον ἀρχεκάκοιο περιφροσύνησι Φερέκλου,
 200 αὐτῆμαρ προβέβουλε καὶ αὐτῆμαρ κάμε νῆας·
- (195) 200 νῆας δ' οὐκ ἐνόησε καὶ οὐκ ἥσκησεν Ἀθήνη.
 Ἄρτι μὲν Ἰδαίων ὀρέων ἠλλάξατο πόντον,
 καὶ λεχέων ἐπίκουρον ἐφespoμένην Ἀφροδίτην
 πολλάκις ἀκταίοισιν ἱλασσάμενος θυέεσσιν,
- (200) 205 ἔπλεεν Ἑλλήσποντον ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης.
 [205] τῷ δὲ πολυτλήτων σημήϊα φαίνετο μόχθων·
 κυανέη μὲν ὑπερῖθεν ἀναθρώσκουσα θύελλα
 οὐρανὸν ὀρφναίων ἐλίκων ἐζώσατο δεσμῷ,
 εἶθαρ ἀμιχθαλόεντος ἀπ' ἡέρος ὄμβρον ἰεῖσα·
- (205) 210 ἐκλύσθη δ' ὑπο πόντος ἐρεσσομένων ἐρετάων.
 [210] τύφρα δὲ Δαρδανίην καὶ Τρώϊον οὐδας ἀμείψας
 Ἰσμαρίδος μεθέηκε παραπλώων στόμα λίμνης·
 αἶψα δὲ θρηϊκίοιο μετὰ ῥία Παγγαίοιο
 Φυλλίδος ἀντέλλοντα φιλήνορος ἔδρακε τύμβον,
- (210) 215 καὶ δρόμον ἐννεάκυχλον ἀλήμονος εἶδε κελεύθου,
 [215] ἔνθα διαστείχουσα κινύρεο, Φυλλίς, ἀκοίτην,
 δεχνυμένη παλίνορσον ἀπήμονα Δημοφώωντα,
 ὁππότε νοστήσειεν Ἀθηναίης ἀπὸ δήμου.

- τῷ δὲ βαθυκλήροιο διὰ χθονὸς Αἰμονιῶν
 (215) 220 ἑξαπίνης ἀνέτελλεν Ἀχαιῖδος ἄνθεα γαίης
 [220] Φθίῃ βωτιάνειρα . . . . .
 . . . . .
 . . . . . καὶ εὐρυάγυια Μυκῆνη.
 (222) [226] οὐπω κεῖθεν ἔην δολιχὸς πλόος, οὐδὲ γαλήνης
 (223) [227] δηρὸν ἔρεσσομένων ἠκούετο δοῦπος ἑρετμῶν·
 (224) [228] καὶ χθονὸς εὐχόλοισιν ἐπ' ἠϊόνεσσι βαλόντες
 (225) [229] 225 πείσματα νηὸς ἔδησαν, ὅσοις ἄλδος ἔργα μεμήλεε·
 (217) [221] ἔνθεν ἄρ' ἐρχομένοιο παρ' εἰαμενάς ἐριάνθους
 (219) [223] κεκλιμένην ἐνόησεν ἐπ' Εὐρώταο ῥεέθροις
 (218) [222] Σπάρτην καλλιγύναικα φίλην πόλιν Ἀτρείωνος·
 (221) [224] ἄγχι δὲ ναιομένην ὑπὸ δάσκιον οὖρεος ὕλην
 230 γείτονα παπταίνων ἐρατὴν θηεῖτο θεράπνην.
 (226) [230] Αὐτὰρ δ' χιονέυιο λοεσσάμενος ποταμοῖο
 ᾤχετο φειδομένοισιν ἐπ' ἵχνεσιν ἵχνος ἐρείδων,
 μὴ πόδες ἱμερόεντες ὑπ' ἀχράντοιο . . . . .
 . . . . . κονίης,
 μὴ πλοκάμων κυνέησιν ἐπιβρίσαντες ἐθείρας
 (230) 235 ὀξύτερον σπεύδοντος ἀναστέλλοιεν αἴηται.
 [235] ἄρτι μὲν αἰπύδμητα φιλοξείνων ναετήρων
 δώματα παπταίνων καὶ γείτονας ἐγγύθι νηούς,
 ἄστεος ἀγλαΐην διεμέτρεεν, ἔνθα μὲν αὐτῆς
 χρύσειον ἐνδαπίης θηεύμενος εἶδος Ἀθήνης,
 (235) 240 ἔνθα δὲ Καρνείοιο φίλον κτέρας Ἀπόλλωνος,
 οἶκον Ἀμυκλαίοιο παραγνάμψας Ὑακίνθου·
 [240] δν ποτε κουρίζοντα σὺν Ἀπόλλωνι νοήσας
 δῆμος Ἀμυκλαίων ἠγάσσατο, μή Διὶ Λητῶ
 κυσαμένη καὶ τοῦτον ἀνήγαγεν· αὐτὰρ Ἀπόλλων
 245 οὐκ ἐδάη Ζεφύρῳ ζηλήμονι παῖδα φυλάσσω·
 (240) γαῖα δὲ δακρύσαντι χαρίζομένη βασιλῆϊ
 [245] ἄνθος ἀνηέξησε παραίφασιν Ἀπόλλωνι,
 ἄνθος ἀριζήλοιο φερώνυμον ἠβητῆρος.

- Ἦδη δ' ἀγχιδίμοισιν ἐπ' Ἀτρείδαο μελάθροισι
 250 ἴστατο θεσπεσίησιν ἀγαλλόμενος χαρίτεσσιν.
 (245) οὐ Διὶ τοῖον ἔτιχτεν ἐπήρατον υἷα θυώνη·
 [250] ἰλήκοις Διόνυσσε· καὶ εἰ Διός ἐσσι γενέθλης,
 καλὸς ἔην καὶ κεῖνος ἐπ' ἀγλαῖησι προσώπων.
 ἦ δὲ φιλοξείνων θαλάμων κληῖδας ἀνεῖσα
 255 ἐξαπίνης Ἑλένη μετεκίαθε δώματος αὐλήν·
 (250) καὶ θαλερὸν προπάροιθεν ὀπιπεύουσα θυράων
 [255] ὥς ἴδεν, ὥς ἐκάλεσσε καὶ ἐς μυχὸν ἤγαγεν οἴκου,
 καί μιν ἐφεδρήσσειν νεοπηγέος ὑψόθεν ἔδρης
 ἀργυρέης ἐπέτελλε· κέρουν δ' οὐκ εἶχεν ὀπωπῆς
 260 ἄλλοτε δὴ χρύσειον διισαμένη Κυthereίης
 (255) κοῦρον ὀπιπεύειν θαλαμηπόλον· ὁψὲ δ' ἀνέγνω,
 [260] ὥς οὐκ ἔστιν Ἔρωσ· βελέων δ' οὐκ εἶδε φαρέτρην·
 πολλάκι δ' ἀγλαῖησιν ἐϋγλήνοισι προσώπων
 παπταίνειν ἐδόκευε τὸν ἡμερίδων βασιλῆα·
 265 ἀλλ' οὐχ ἡμερίδων θαλερὴν ἐδόκευεν ὀπώρην
 πεπταμένην χαρίεντος ἐπὶ ξυνοχῇσι καρήνου.
 [265] ὁψὲ δὲ θαμβήσασα τύσῃν ἀνενείκατο φωνήν·
 (260) Ἔεινε, πένθεν τελέθεις ἐρατὸν γένος; εἶπε καὶ ἡμῖν.
 ἀγλαῖην μὲν ἔοικας ἀριζήλῳ βασιλῆι,
 270 ἀλλὰ τετὴν οὐκ οἶδα παρ' Ἀργείοισι γενέθλην.
 πᾶσαν Δευκαλίωνος ἀμύμονος οἶδα γενέθλην.
 [270] οὐ Πύλον ἡμαθόεσσαν ἔχεις, Νηληϊὸν οὐδας·
 Ἀντίλοχον δεδάηκα, τετὴν δ' οὐκ εἶδον ὀπωπῆν.
 (265) οὐ Φθίην χαρίεσσαν, ἀριστῆων τροφὸν ἀνδρῶν·
 275 οἶδα περικλήϊστον ὄλον γένος Αἰακιδάων,
 ἀγλαῖην Πηλῆος, ἐϋκλείην Τελαμῶνος,
 [275] ἦθεα Πατρόκλοιο καὶ ἡνορέην Ἀχιλῆος.
 Τοῖα Πάριν ποθέουσα λιγύθροος ἔννεπε νύμφη.
 (270) αὐτὰρ δὲ μειλιχίην ἡμείβετο γῆρυν ἀνοίξας·
 280 Εἴ τινα που Φρυγίης ἐνὶ πείρασι γαῖαν ἀκούεις,
 Ἴλιον, ἣν πύργωσε Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων·

- [280] εἴ τινα που πολύολβον ἐνὶ Τροίῃ βασιλῆα
ἔκλυες εὐώδινος ἀπὸ Κρονίδαο γενέθλης·
- (275) ἔνθεν ἀριστεύων ἐμφύλια πάντα διώκω.
- 285 εἰμὶ γύναι, Πριάμοιο πολυχρύσου φίλος υἱός·
εἰμὶ δὲ Δαρδανίδης· ὁ δὲ Δάρδανος ἐκ Διὸς ἦεν,
- [285] ὧ καὶ ἀπ' Οὐλύμποιο θεοὶ ξυνήονες ἀνδρῶν
πολλάκι θητεύουσι καὶ ἀθάνατοί περ ἐόντες.
- (280) ὧν τὰ μὲν ἡμετέρης δωμήσατο τεῖχεα πάτρης
290 τεῖχεα μὴ πίπτοντα, Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων,
— — — — —
αὐτὰρ ἐγὼ, βασιλεία, δικασπόλος εἰμὶ θεάων·
- [290] καὶ γὰρ ἀκηχεμένῃσιν ἐπουρανίῃσι δικάζων,
Κύπριδος ἀγλαΐην καὶ ἐπήρατον ἦνεσα μορφήν·
- (285) ἣ δὲ περικλήϊστον, ἐμῶν ἀντάξιον ἔργων,
295 νύμφην ἡμερόεσσαν ἐμοὶ κατένευσεν ὁπάσσαι,
ἣν Ἑλένην ἐνέπουσι, κασιγνήτην Ἀφροδίτης,
- [295] ἣς ἔνεκεν τέτληκα καὶ οἷδατα τί σσα περῆσαι.
δεῦρο γάμον κεράσωμεν, ἐπεὶ Κυθέρεια κελεύει·
- (290) μή με καταισχύνειας ἐμὴν καὶ Κύπριν ἐλέγξης.
300 οὐκ ἔρέω· τί δὲ τόσον ἐπισταμένην σε διδάξω;
οἶσθα γὰρ ὥς Μενέλαος ἀνάλκιδός ἐστι γενέθλης.
- [300] οὐ τοῖαι γεγάασιν ἐν Ἀργείοισι γυναῖκες·
καὶ γὰρ ἀχιδνοτέροισιν ἀεζόμεναι μελέεσσιν
(295) ἀνδρῶν ἥθος ἔχουσι, νέθου δ' ἐγένοντο γυναῖκες.
- 305 Ἐννεπεν, ἣ δ' ἐρόεσσαν ἐπὶ χθονὶ πῆξεν ὀπωπὴν,
δηρὸν ἀμηχανέουσα, καὶ οὐκ ἡμείβετο νύμφη.
- [305] ὁψὲ δὲ θαμβήσασα τόσῃν ἀνενείκατο φωνήν·
Ἄτρεκέως, ὦ ξεῖνε, τεῆς ποτὲ τεῖχεα πάτρης
(300) τὸ πρὶν ἐδωμήσαντο Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων;
- 310 ἥθελον ἀθανάτων δαιδάλματα κεῖνα νοῆσαι,
καὶ νόμον οἰονόμοιο λιγύπνοον Ἀπόλλωνος,
- [310] ἔνθα θεοδμήτοισι παρὰ προμολῆσι πυλάων
πολλάκις εἰλιπόδεσσιν ἐφέσπετο βουσὶν Ἀπ' ἄλλων.

- (305) ἀγρέο νῦν Σπάρτηθεν ἐπὶ Τροίην με κομίζων.
 315 ἔφομαι, ὥς Κυθήρεια γάμον βασίλεια κελεύει.
 οὐ τρομέω Μενέλαον, ὅταν Τροίη με νοήσῃ.
- (308) [315] Τοίην συνθεσίην καλλίσφυρος ἔννεπε νύμφη.
 (315) [322] αὐτὰρ δὲ ποντοπόρων Ἑλένην ἐπὶ σέλματα νηῶν
 ἐκ θαλάμων ἐκόμισσε φιλοξείνου Μενελάου·
 320 κυδιόων δ' ὑπέροπλον ὑποσχασίῃ Κυthereίης
 [325] φόρτον ἄγων ἔσπευδεν ἐς Ἴλιον ἰωχμοῖο.
 Ἑρμιόνη δ' ἀνέμοισιν ἀπορρίψασα καλύπτρην
 (320) ἰσταμένης πολύδακρυς ἀνέστενεν ἡριγενείης,
 πολλάκι δ' ἀμφιπόλους θαλάμων ἔκτοσθε λαβοῦσα
 325 ὀξύτατον βοήωσα, τήσῃν ἀνενείκατο φωνήν·
 [330] Παῖδες, πῇ με λιποῦσα πολύστονον ὦχετο μήτηρ,
 ἥ χθιζὸν σὺν ἐμοὶ θαλάμων κληῖδας ἀνείσα
 (325) ἔδραθεν ὑπνώουσα καὶ ἐς μίαν ἤλυθεν εὐνὴν;
 ἔννεπε δακρυχέουσα, συνωδύροντο δὲ παῖδες.
 330 ἀγρόμεναι δ' ἐκάτερθεν ἐπὶ προθύροισιν ἐρύκειν
 [335] Ἑρμιόνην στενάχουσιν ἐπειρήσαντο γυναῖκες·
 Τέκνον ὀδυρομένη, γόον εὔνασον, ὦχετο μήτηρ·
 (330) νοστήσει παλίνορσος· ἔτι κλαίουσα νοήσεις.
 οὐχ ὁράας; γοεραὶ μὲν ἐπημύουσιν ὀπωπαί
 335 πυκνὰ δὲ μυρομένης θαλεραὶ μινύθουσι παρειαί.
 [340] ἥ τάχα νυμφάων ἐς ὁμήγυριν ἀγρομενάων
 ἤλυθεν, ἰθείης δὲ παραπλαγχθεῖσα κελεύθου,
 (335) ἴσταται ἀσχαλόωσα, καὶ ἐς λειμῶνα μολοῦσα
 Ὀράων, ὀρυσόεντος ὑπὲρ πεδίοιο θαάσσει·
 340 ἥ χροῖα πατρώοιο λοεσσομένη ποταμοῖο
 [345] ὦχετο καὶ δῆθυνεν ἐπ' Εὐρώταο ῥεέθροις.
 Τοῖα δὲ δακρύσασα πολύστονος ἔννεπε κούρη·
 (340) Οἶδε χορὸν, ποταμῶν ἐδάῃ ῥόον, οἶδε κελεύθους
 ἐς ῥόον, ἐς λειμῶνα· τί μοι φθέγγεσθε γυναῖκες;
 — — — — —
 345 ἀστέρες ὑπνώουσι, καὶ ἐν σκοπέλοισιν ἰαύει·

- [280] εἴ τινα που πολύολβον ἐνὶ Τροίῃ βασιλῆα
ἔκλυες εὐώδινος ἀπὸ Κρονίδαο γενέθλης·
- (275) ἔνθεν ἀριστεύων ἐμφύλια πάντα διώκω.
- 285 εἰμὶ, γύναι, Πριάμοιο πολυχρύσου φίλος υἱός·
εἰμὶ δὲ Δαρδανίδης· ὁ δὲ Δάρδανος ἐκ Διὸς ἦεν,
- [285] ᾧ καὶ ἀπ' Οὐλύμποιο θεοὶ ξυνήονες ἀνδρῶν
πολλάκι θητεύουσι καὶ ἀθάνατοί περ ἐόντες.
- (280) ὧν τὰ μὲν ἡμετέρης δωμήσατο τείχεα πάτρης
290 τείχεα μὴ πίπτοντα, Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων,
- — — — —
- αὐτὰρ ἐγὼ, βασίλεια, δικασπόλος εἰμὶ θεάων·
- [290] καὶ γὰρ ἀκηχεμένῃσιν ἐπουρανίῃσι δικάζων,
Κύπριδος ἀγλαῖην καὶ ἐπήρατον ἦνεσα μορφήν·
- (285) ἣ δὲ περικλήϊστον, ἐμῶν ἀντάξιον ἔργων,
295 νύμφην ἡμερόεσσαν ἐμοὶ κατένευσεν ὀπάσσαι,
ἣν Ἑλένην ἐνέπουσι, κασιγνήτην Ἀφροδίτης,
- [295] ἣς ἔνεκεν τέτληκα καὶ οἷδατα τί σσα περῆσαι.
δεῦρό γάμον κεράσωμεν, ἐπεὶ Κυθήρεια κελεύει·
- (290) μὴ με κυταισχύνειας ἐμὴν καὶ Κύπριν ἐλέγξης.
300 οὐκ ἐρέω· τί δὲ τόσσον ἐπισταμένην σε διδάξω;
οἶσθα γὰρ ὥς Μενέλαος ἀνάλκιδός ἐστι γενέθλης.
- [300] οὐ τοῖαι γεγάασιν ἐν Ἀργείοισι γυναῖκες·
καὶ γὰρ ἀχιδνοτέροισιν ἀεζόμεναι μελέεσσιν
- (295) ἀνδρῶν ἥθος ἔχουσι, νόθοι δ' ἐγένοντο γυναῖκες.
305 Ἐννεπεν, ἣ δ' ἐρόεσσαν ἐπὶ χθονὶ πῆξεν ὀπωπὴν,
δηρὸν ἀμηχανέουσα, καὶ οὐκ ἡμείβετο νύμφη.
- [305] ὁψὲ δὲ θαμβήσασα τόσῃν ἀνενείχατο φωνήν·
Ἄτρεκέως, ὦ ξεῖνε, τεῆς ποτὲ τείχεα πάτρης
- (300) τὸ πρὶν ἐδωμήσαντο Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων;
310 ἥθελον ἀθανάτων δαιδάλματα κεῖνα νοῆσαι,
καὶ νόμον οἰονόμοιο λιγύπνοον Ἀπόλλωνος,
- [310] ἔνθα θεοδμήτοισι παρὰ προμολῆσι πυλάων
πολλάκις εἰλιπόδεσσιν ἐφέσπετο βουσὶν Ἀπ' ἄλλων.

- (305) ἀγρέο νῦν Σπάρτηθεν ἐπὶ Τροίην με κομίζων.
 315 ἔφομαι, ὥς Κυθήρεια γάμων βασιλεία κελεύει.
 οὐ τρομέω Μενέλαον, ὅταν Τροίην με νοήσῃ.
- (308) [315] Τοίην συνθεσίην καλλίσφυρος ἔννεπε νύμφη.
 (315) [322] αὐτὰρ δὲ ποντοπόρων Ἑλένην ἐπὶ σέλματα νηῶν
 ἐκ θαλάμων ἐκόμισσε φιλοξείνου Μενελάου·
 320 κυδιόων δ' ὑπέροπλον ὑποσχεσίῃ Κυθερείης
 [325] φόρτον ἄγων ἔσπευδεν ἐς Ἴλιον ἰωχμοῖο.
 Ἑρμιόνη δ' ἀνέμοισιν ἀπορρίψασα καλύπτρην
 (320) ἱσταμένης πολύδακρυς ἀνέστενεν ἡριγενείης,
 πολλάκι δ' ἀμφιπόλους θαλάμων ἔκτοσθε λαβοῦσα
 325 ὀξύτατον βοήωσα, τήσῃν ἀνενείκατο φωνήν·
 [330] Παῖδες, πῇ με λιποῦσα πολύστονον ὦχετο μήτηρ,
 ἥ χθιζὸν σὺν ἐμοὶ θαλάμων κληῖδας ἀνεῖσα
 (325) ἔδραθεν ὑπνώουσα καὶ ἐς μίαν ἤλυθεν εὐνὴν;
 ἔννεπε δακρυχέουσα, συνωδύροντο δὲ παῖδες.
 330 ἀγρόμεναι δ' ἐκάτερθεν ἐπὶ προθύροισιν ἐρύκειν
 [335] Ἑρμιόνην στενάχουσιν ἐπειρήσαντο γυναῖκες·
 Τέκνον ὀδυρομένη, γόον εὔνασον, ὦχετο μήτηρ·
 (330) νοστήσει παλίνορσος· ἔτι κλαίουσα νοήσεις.
 οὐχ ὁράας; γοεραὶ μὲν ἐπημύουσιν ὀπωπαί
 335 πυκνὰ δὲ μυρομένης θαλεραὶ μινύθουσι παρειαί.
 [340] ἥ τάχα νυμφάων ἐς ὁμήγυριν ἀγρομενάων
 ἤλυθεν, ἰθείης δὲ παραπλαγχθεῖσα κελεύθου,
 (335) ἱσταται ἀσχαλόωσα, καὶ ἐς λειμῶνα μολοῦσα
 Ὠράων, ὀρυσθέντος ὑπὲρ πεδίοιο θαάσσει·
 340 ἥ χρύα πατρώοιο λοεσσομένη ποταμοῖο
 [345] ὦχετο καὶ δῆθυνεν ἐπ' Εὐρώταο ῥεέθροις.
 Τοῖα δὲ δακρύσασα πολύστονος ἔννεπε κούρη·
 (340) Οἶδε χορὸν, ποταμῶν ἐδάῃ ῥόον, οἶδε κελεύθους
 ἐς ῥόδον, ἐς λειμῶνα· τί μοι φθέγγεσθε γυναῖκες;
 — — — — —
 345 ἀστέρες ὑπνώουσι, καὶ ἐν σκοπέλοισιν ἰαύει·

- [350] ἀστέρες ἀντέλλουσι, καὶ οὐ παλίνορσος ἰκάνει.
 (345) μῆτερ ἐμή, τίνα χῶρον ἔχεις; τίνα δ' οὔρεα ναίεις;
 πλαζομένην θῆρές σε κατέκτανον; ἀλλὰ καὶ αὐτοί
 θῆρες ἀριζήλοιο Διὸς τρομέουσι γενέθλην.
 350 ἥριπες ἐξ ὀχέων χθαμαλῆς ἐπὶ νῶτα κονίης
 — — — — —
- [355] σὺν δέμας οἰοπόλοισιν ἐνὶ δρυμοῖσι λιποῦσα;
 (350) ἀλλὰ πολυπρέμων ξυλόχων ὑπὸ δάσκιον ὕλην
 δένδρεα παπτήνασα καὶ αὐτῶν ἄχρι πετήλων
 σὺν δέμας οὐκ ἐνόησα καὶ οὐ νεμεσίζομαι ὕλη.
 355 μὴ διεροῖς στονόεντος ἐπ' Εὐρώταο ῥεέθροις
 [360] νηχομένην ἐκάλυψεν ὑποβρυχίην σε γαλήνη;
 ἀλλὰ καὶ ἐν ποταμοῖσι καὶ ἐν πελάγεσσι θαλάσσης
 (355) Νηϊάδες ζώουσι, καὶ οὐ κτείνουσι γυναῖκας.
 ὦς ἦ μὲν στενάχιζεν· ἀνακλίνασα δὲ δειρὴν
 — — — — —
- 360 ὕπνος ἐπεὶ καμάτοιο συνέμπορος· ἦ γὰρ ἐτύχθη
 [365] ἄμφω ἀναγκαίῃ ξυνήϊα πάντα λαχόντε·
 ἔργα παλαιότεροιο κασιγνήτοιο διώκειν·
 (360) ἔνθεν ἀκηχεμένοισι βαρυνόμεναι βλεφάροισι
 πολλάκις ὑπνώουσιν, ὅτε κλαίουσι γυναῖκες.
- (309) [316] 365 νύξ δὲ πόνων ἄμπαυμα μετ' ἡελίοιο κελεύθους
 (310) [317] ὕπνον ἐλαφρίζουσα παρήγορον ὥπασεν ἧῶ
 ἀρχομένην· δοιὰς δὲ πύλας ᾤξεν ὀνείρων,
 τὴν μὲν ἀληθείης· κεράων δ' ἀπελάμπετο κόσμος·
 [320] ἔνθεν ἀναθρόσκουσι θεῶν νημερτέες ὄμφαι,
 (314) [321] 370 τὴν δὲ δολοφροσύνης . . . . .
 . . . . . κενεῶν θρέπτειραν ὀνείρων.
 (362) [369] ἦ μὲν ἀλητεύουσα δολοφροσύνησιν ὀνείρων
 [370] μητέρα παπταίνειν ὥϊσατο· τοῖα δὲ κούρη
 ἴαχε θαμβήσασα καὶ ἀχνυμένη περ ἐοῦσα·
 (365) Χθιζὸν ὀδυρόμένην με δόμων ἔκτοσθε φυγοῦσα
 375 κάλλιπες ὑπνώουσιν ὑπὲρ λεχέων γενετῆρος.

- (367) [374] ποῖον ὄρος μεθέηκα; τίνας προλέλοιπα κολώνας
 (381) [386] μητέρα μαστεύουσα; μάτην δ' ἐπλάζετο κούρη.
 (369) [376] Τοῖα δὲ φωνήσασα προσέννεπε Τυνδαρεώνη·
 (370) Τέκνον ἀκηχεμένη, μὴ μέμφεο δεινὰ παθούσῃ·
 380 ὃ χθιζὸν με μολὼν ἀπατήλιος ἦρπασεν ἀνὴρ.
 Ἐννεπεν· ἦ δ' ἀνόρουσε, καὶ οὐχ ὁρόωσα τιθήνην
 [380] ὀξυτέρῃ πολὺ μᾶλλον ἀνεβρυχήσατο φωνῇ·
 Ἡερίης ὄρνιθες ἐϋπτερα τέχνα γενέθλης,
 (375) εἶπατε νοστήσαντες ἐπὶ Κρήτην Μενελάω,
 385 χθιζὸν ὅτι Σπάρτην τις ἀνὴρ ἀθεμίστιος ἐλθὼν,
 ἀγλαίην σύμπασαν ἑὼν ἀλάπαξε μελάνθρων.
 (378) [385] Ὡς ἦ μὲν πολύδακρυς ἐς ἡέρα φωνήσασα
 — — — — —
 (368) [375] οὕτω καλλικόμοι μεθ' ἀρμονίην Ἀφροδίτης
 — — — — —
 (380) [387] καὶ Κικόνων πτολίεθρα καὶ Αἰολίδος πόρον Ἑλλης
 390 Δαρδανίης λιμένεσσιν ὃ νυμφίος ἤγαγε νύμφην.
 πυκνὰ δὲ τίλλε κόμην, χρυσέην δ' ἔρριψε καλύπτρην
 [390] Κασσάνδρῃ νεόφοιτος ἀπ' ἀκροπόλεως ἰδοῦσα.
 Τροίῃ δ' ὀψιδόμων πυλέων κληῖδας ἀνεῖσα
 (385) δέξατο νοστήσαντα τὸν ἀρχέκυκον πολιήτην.
-

ANNOTATIO CRITICA.

Titulus poematis est in M: ^{λλού}κολούθου (corr. M 2.) ποιητοῦ λυκο-
πολίτου ἀρπαγῇ (sic M 2. ex αρπαγη) τῆς (της M. 1.) ἐλένης; in
ALNR: κολλούθου ποιητοῦ ἀρπαγῇ ἐλένης (nisi quod κολλύθου N ante
corr. et ἐλένης R); Q: κολουθου ποιητοῦ περὶ τῆς ἀρπαγῆς ἐλένης;
C: περὶ ἀρπαγῆς τῆς ἐλένης; W et G (nisi quod hic θηβαίου λυκο-
πολίτου): κολούθου λυκοπολίτου θηβαίου ἐποποιου ἐλένης ἀρπαγῇ; S: κο-
λύθου λυκολίτου θηβαίου ἐποποιου ἀρπαγῇ ἐλένης; de V nihil in Vossii
excerptis notatum; in P κολούθου ἐλένης ἀρπαγῇ scriptum esse refert
Iuliani apographon, in cuius tamen margine codicem inscriptione
carere annotavi. Editionum titulos consulto omisi. 1 Νύμφαι ex νύμ-
φαι M 2.; ξάθοιο C ante corr., ιερα M 1, ἱερά M 2. — 2 αἶη; ad νύμφαι
scholion in G: ἐπικαλεῖται νύμφας γείτονας τοῦ ὄρος Ἴδα (sic?) ἐν
χόρῳ Τροίης, ἔνθα ὁ Πάρις τὰς βοῦς ἐνόμειεν, et ad ποταμοῦ Ξάν-
θοιο: ὃν βαθυδίνην λέγει Ὅμηρος *Ιλ. φ. πλάσας τὸν ποταμὸν ἀνδρὶ
εἰσάμενον φθέγγεσθαι πρὸς Ἀχιλλέα, ὃς ἀμειβόμενος Σκάμανδρον διο-
τρεφέα ἀποκαλεῖται τὸν ποταμόν.* — 3 πατρώησιν M; ἐπι M 1., ἐπὶ M 2.,
unde receperunt Bekk. et edd. recc., ἐνι NQ, ἐνὶ C, ἐνὶ rell. dett.,
quod defendit Popoff apud Graefium p. 242, feliciter, indice Graefio.
φανάθοι C ante corr. — 4 χῶρον M 1.; ἰδαίησιν M 1, ἰδαίησιν M 2,
ἰδέησιν Q, ἐπεντυνασθε M 1, cui αντελλεσθε suprascripsit M 2., ἐπ'
ἀντέλεσθε LNR, ἐπαντέλλεσθαι W, ἐπαντέλεσθαι (ex ἐπ' ἀντ.) C,
ἐπαντέλεσθε Q, ἐπαντέλλεσθε rell. dett. et edd. ante Bekk., qui
Mutinensis vestigia premens ἐπεντύνεσθε a reliquis editoribus re-
ceptum edidit collato Callimacho h. in Ap. 8 οἱ δὲ νέοι μολπὴν τε
καὶ ἐς χορὸν ἐντύνεσθε et Moscho Eur. 30 τῇσιν ἀεὶ συνάθυρεν,
ὅτ' ἐς χορὸν ἐντύναιτο. Contra quem frustra Graef. p. 241:
»Ab auctoritate Cod. Mut. pendet iudicium de verbo, quod v. 4
legendum est. Nam ἐπαντέλλεσθε poëtica imagine se commendat,
neque dubius est usus medii τέλλομαι, Arat. Ph. 285. 382.; ἐπεντύ-
νεσθε s. ἐπεντύνασθε Cod. tuetur. Callimachi similis locus nihil
evincit. Multa enim a multis similiter dici potuerunt, ut ἐς χορὸν
δτρύνεσθε v. 415 a Tryphiodoro dictum«. Haec Graefius, qui p. 242
addit: »Difficultas augetur mire coniunctis vocc. χορός et χορεῖαι,
quae res simul ad verbum constituendum facit. Prius de salta-
tione, alterum de carminibus argutius quam verius accipiebat

Popoff noster, felicius v. 8 ἐνὶ defendens. Si utrumque voc. sanum, χορείας interpreto de ipsis in Ida monte saltantibus sive Nymphis sive virginibus, quibus se fluvii Nymphae ad communes instituendos choros miscent, quasi esset Ἰδαίησι — κόρησιν, aut, si masculinum ferendum, Ἰδαίοισι — χορευταῖς. Sic ἐπαντέλλεσθε necessarium est. Sed f. χορός et χορεῖται hic non rectius iunguntur, quam v. 83 πλόκαμοι et χάλτη. Elegans sed non nimis probabile esset ἔσπεροι Ἰδ. ἐπαντέλλεσθε χ. ut ἔσπερος habet Paul. Sil. ep. 25. 28. Minus placet εἰς ὄρος v. ὡς κόραι, aut si quis in fine v. πορείαις tentaret, etsi Nonnus hoc v. frequentat, et sic utrumque verbum conveniret. — 5 θεμιστοπόλοιο M. — 6 εἶπατέ ex εἶπατέ M 2, qui in

marg. addit ἔσπετε; ἔσπετέ APS ἡν, ἔπεστέ L, ἔσπεται N, corr. m 1., ἐπετέ Q, ἔσπετε W, ἔσπετέ rell. edd. ante Bekk., qui εἶπατε recepit, »qua forma sola utitur Nonnus (1, 128. 5, 459 et 460. 13, 46. 16, 224. 21, 71. 25, 18. 32, 184. 34, 65. 40, 175. 41, 11. 42, 62. 47, 194 et 200 et 336 et 337)«; κελαδόντος M.; ἀπ' ὀρνύμεναι CLR ἀπορ-
ρύμεναι M, corr. M 2., »Non credam scripsisse poetam κελάδοντος ἀπορρύμεναι ποταμοῖο. Languent enim haec verba, debebatque Coluthus, si eleganter scribere vellet, omissis supra ποταμοῦ Ξάνθοιο γενέθλη, dicere, adeste a fluvio, a quo estis prognatae. Scripsit vero,

εἶπατέ μοι, κελάδοντος ἀπορρύμενος ποταμοῖο

ἐξ ὀρέων πόθεν ἦλθεν. Auctorem habemus ipsum v. 70.α

Herm. p. 7 cuius coniecturam minus necessariam recepit Lehrs. — ἡνορέων (sic potius quam ἡωορέων quod enotavit Pressel) M, ἐξ ὀρέων rell. codd. et edd., in qua scriptura primus offendit Lennep Ann. p. 106 »Difficultas, quae in hoc loco explicando observabatur aliquando, potissimum in additis vocibus ἐξ ὀρέων residet; sunt enim plane otiosa et nescio quantam huic loco adimunt venustatem. Brodaeus quidem de montibus Idaeis, ubi Paris paternas oves ducebat, intelligit: quam interpretationem et ego in versione agnovi: sed vel sic durum addi illud ἐξ ὀρέων. Cum enim Nymphas imploret noster ut indicarent locum, unde venerit Paris, dum ad Helenam proficisceretur, nullo modo recte montium, ac si iam cognitus foret, mentio hic fit. Hinc suspicio dudum mihi subnata fuit, Coluthum dedisse ἐξερéω, πόθεν ἦλθεν ἀήθεα πόντον ἐλαύνων . . . Verum cum ne sic omni difficultate careat locus noster,

fere ipsi auctori hunc errorem imputandum crediderim. Contra quem Bekker »sed nihil mutandum, si quidem non locum indicat particula *πόθεν*, sed causam. Ut apud Nonnum 23, 79. 24, 302. 30, 152. 33, 307. 47, 373« quibus locis Schneider p. 424 alios addidit 2, 607. 7, 292. 8, 78 et 207. 23, 79 et 183squ. 38, 99. 47, 414. 48, 760 et 818squ. Paraphr. § 121. : 97. Probavit Lennepii coniecturam Phil. Scio, improbavit Harles, qui Brodaeii explicationem sequitur, et Iulien. Ipse Schneider codicis Mutinensis scripturam *ἡνορέων* recipiendam dixit, quod vocabulum sive recta via ex *ἡνωρ* (Hesych. cfr. *άνόρεος*, *ἡνόρειος*, *ἡνορέη*, *ὑπερανόρεος*, *ὑπερήνωρ* et *ὑπερηνορέων*, *ἀγήνωρ* et *ἀγηνορέων*) formatum sive ex *ἀγηνορέων* vel *ὑπερηνορέων* decurtatum esse putavit ex ratione de qua docuit ad Nicandr. Ther. 482. Sed equidem neque a Collutho nova vocabula insolentius ficta esse comperui neque lectores eis quae Schneider nimis arguta contra vulgatam lectionem attulit offendi posse credidi. Sunt autem haec (p. 424. 425): »ἐξ ὀρέων aliquid habet incommodi. Nam quum mirabundus poeta quaerat, cur insuetum sibi mare Paris petierit, quis non huic expectet opponi potius terram vel continentem quam montes? nam si quis negaverit montes hic opponi mari, patet ita et otiose additum esse ἐξ ὀρέων, nec potuisse eleganter eo enuntiationis loco poni, ubi omnis in haec verba vis cadit. Itaque ut recte habet v. 201 ἄρτι μὲν Ἰδαίων ὀρέων ἡλλάξατο πόντον, ita hoc loco credibile est poetam scripturum fuisse ἐκ γαίης vel ἐκ χέρσου».

Hermannō p. 7 »ἐξ ὀρέων etsi per se non suspectum est, tamen adeo mira est scriptura cod. Mut. *ἡνορέων*, ut non inepte quis possit coniicere, *κελάδοντος ἀπορνύμενος ποταμοῖο ἡϊόνων*. Fallitur enim Buttmannus in Lexilog. vol. II p. 22 *ἡϊόνας* fluviis tribui negans: v. Apollon. Rh. II 659. ἐξ ὀρέων recte retinuit Lehrs. — ποθεν ηλθεν M; ἀηθέα ex ἀηθεα M 2., ἀηθεά ACNPS hñ Harl., ἀήθεα Q [LW] et sic tacite corr. Bekker. »Ceterum ne quis pro ἐλαύνων futurum ponendum fuisse putet, conferat Isocrat. Evag. 14, ἦλθον ἰκετεύοντες, Plat. Phaed. p. 116 C ἦλθον ἀγγέλλων etc.« Schneider p. 425. —

v. 7 ἀγνώσσω ex αγνωσῶν M 2. τί δ^{αι}ς M (corr. M 2.), τί δαι ACLNPSVW Bekk. Iul., τί δ' ἄν R, τί δὲ Q edd. ante Bekk. et Lehrs, et diserte probavit iam ante Hermannum (p. 8.) Lennep his verbis »cod. Voss. Reg. A. et Ambr. τί δαι. quod, si interrogative, ut in nonnullis edd. locus capiatur, rectius et ἀττικώτατον,

a Colutho tamen profectum non videtur. Graefius qui *δαί* non esse horum poetarum recte monuit, *τί δ' αὖ*, »quo et altera lectio *δ' ἄν* ducit«, coniecit p. 242 et Observv. critt. in Tryphiod. p. 233. — 9 *ἀρχ.* ex *αρχ.* M 2, *ἀρχαιάκων* Ald. n; corr. etiam Perdr. *πόντον* ex *παντον* M 2; *γαίαν* LP; *ὀρίνη* MP, *ὀρίνει* Q, *ὀρίνει* NR. *τίνα πόντον* *δμοῦ καὶ γαῖαν ὀρινεν* scripsit probante Harlesio Lenn. cum vulgata »nullo modo commodum admittant sensum«, suamque coniecturam Q libri scriptura *ὀρίνει* firmari crediderit; »facillimo enim errore e litera N altero latere eraso, oriri potest I, quod in Codicibus manu scriptis non raro accidisse, nemo, qui eos oculis usurpaverit, infitias ibit«. Vulgatam defendit Bekker: »eadem structura Nonnus 11, 288 *τί χρέος ἦν, ἵνα πόντον ἀμείλιχον ἥνιοχέυης*«. — 10 colon om. MR et fort. alii codd. *ὠκυγίη* M, Bekker, et rell. edd., *ὠκυπέτη* codd. dett. et edd. ante Lennepium, qui Dausqueii coniecturam *ὠκυπέτης* recepit et addit: »Cur tamen et illud sibi suspectum dixerit, causam nisi levissimam video. Si forte aliquid tentandum, non alienum foret: »*τίνα πόντον δμοῦ καὶ γαῖαν ὀρινεν Βουκόλος ὠκυπέτης· τίς δ' ἔπλετο νείκεος ἀρχή*. Velocitatem Paridi apprime convenire, tum quod amore in quo nulla unquam mora datur, flagraret, tum quod velox admodum fuerit, liquet«. Caeterum *ὠκυγίην ἀρχήν* pro *πρώτην ἀρχήν* nimis tumide dictum esse ratus, Tournier p. 9 *ὠλυγίη* pro *ὠκυγίη* coniecit, collato Hesychio (*ὠλυγίων· σκοτεινῶν· κακῶν· μακρῶν· ὀξέων· μεγάλων*) és Scholio ad Apoll. Rh. IV 1258 (*Διωλυγίης· σκοτεινῆς· ἥ διωλυγίης ἀντὶ τοῦ ἐπὶ πολὺ διηκούσης*). — *τις* MNPQW; *νείκεος* Q; *ἀρχη* M; — 11 *καιαθανάτοις* M; *θεμιστεύσωσι* M, Bekker, et rell. edd., *θεμιστεύωσι* codd. dett. et edd. ante Bekker.; *νομῆες* ex *νομῆς* m. pr. in C. — 12 *τις* δε M; *δικασπολή* A; *ἔκλυε* CLNP; *νύμφης* ex *νύμφεις* M. — 13 *ἀργεῖς* M 1, *ἀργεῖς* M 2. — *Ἀργεῖς· ἀτὰρ αὐταί* metri nimirum causa coni. Wernike ad Tryph. p. 39.; *ἐθνήσασθε* M 2 ex *ἐθνήσασθαι*, *ἐθνήσασθαι* Q (corr. m. rec.); *μολούσας* coni. Hemsterhusius in notis ad Lucianum Tom. I p. 252 et Lennep in notis, ubi: »Si vulgatae standum, de ipsis Nymphis Troianis haec intelligenda: si tamen mecum reponas *μολούσας*, de deabus Iunone, Venere et Minerva, quarum mentio vs. 11 iam facta, ad Idam properantibus capi debet«. Contra quem Herm. p. 8. 9 »*μολοῦσαι* si ex Hemsterhusii coniectura in *μολούσας* mutaretur, antea scribendum erat *ἀθανάτησι*. Sed recte librorum scripturam servavit Iulianus, defenditque censor Heidel-

- [280] εἴ τινα που πολύολβον ἐνὶ Τροίῃ βασιλῆα
ἔχλυες εὐώδινος ἀπὸ Κρονίδαο γενέθλης·
- (275) ἔνθεν ἀριστεύων ἐμφύλια πάντα διώχω.
- 285 εἰμὶ, γύναι, Πριάμοιο πολυχρύσου φίλος υἱός·
εἰμὶ δὲ Δαρδανίδης· ὁ δὲ Δάρδανος ἐκ Διὸς ἦεν,
[285] ᾧ καὶ ἀπ' Οὐλύμποιο θεοὶ ξυνήονες ἀνδρῶν
πολλάκι θητεύουσι καὶ ἀθάνατοί περ ἐόντες.
- (280) ὧν τὰ μὲν ἡμετέρης δωμήσατο τείχεα πάτρης
290 τείχεα μὴ πίπτοντα, Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων,
— — — — —
αὐτὰρ ἐγὼ, βασίλεια, δικασπόλος εἰμὶ θεάων·
- [290] καὶ γὰρ ἀκηχεμένῃσιν ἐπουρανίῃσι διχάζων,
Κύπριδος ἀγλαΐην καὶ ἐπήρατον ἦνεσα μορφήν·
- (285) ἣ δὲ περικλήϊστον, ἐμῶν ἀντάξιον ἔργων,
295 νύμφην ἱμερόεσσαν ἐμοὶ κατένευσεν ὀπάσσαι,
ἣν Ἑλένην ἐνέπουσι, κασιγνήτην Ἀφροδίτης,
- [295] ἣς ἔνεκεν τέτληκα καὶ οἷδατα τί σσα περῆσαι.
δεῦρο γάμον κεράσωμεν, ἐπεὶ Κυθήρεια κελεύει·
- (290) μή με καταισχύνειας ἐμὴν καὶ Κύπριν ἐλέγξης.
300 οὐκ ἐρέω· τί δὲ τόσσον ἐπισταμένην σε διδάξω;
οἶσθα γὰρ ὥς Μενέλαος ἀνάλκιδός ἐστι γενέθλης.
- [300] οὐ τοῖαι γεγάασιν ἐν Ἀργείοισι γυναῖκες·
καὶ γὰρ ἀχιδνοτέροισιν ἀεζόμεναι μελέεσσιν
(295) ἀνδρῶν ἥθος ἔχουσι, νόθοι δ' ἐγένοντο γυναῖκες.
- 305 Ἐννεπεν, ἣ δ' ἐρόεσσαν ἐπὶ χθονὶ πῆξεν ὀπωπὴν,
δηρὸν ἀμηχανέουσα, καὶ οὐκ ἡμείβετο νύμφη.
- [305] ὁψὲ δὲ θαμβήσασα τόσῃν ἀνενείκατο φωνήν·
Ἄτρεκέως, ὦ ξεῖνε, τεῆς ποτὲ τείχεα πάτρης
(300) τὸ πρὶν ἐδωμήσαντο Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων;
- 310 ἥθελον ἀθανάτων δαιδάλματα κεῖνα νοῆσαι,
καὶ νόμον οἰονόμοιο λιγύπνοον Ἀπόλλωνος,
- [310] ἔνθα θεοδμήτοισι παρὰ προμολῇσι πυλάων
πολλάκις εἰλιπόδεσσιν ἐφέσπετο βουσὶν Ἀπείλλων.

- (305) ἀγρέο νῦν Σπάρτηθεν ἐπὶ Τροίην με κομίζων.
 315 ἔφομαι, ὥς Κυθήρεια γάμων βασιλεία κελεύει.
 οὐ τρομέω Μενέλαον, ὅταν Τροίη με νοήσῃ.
- (308) [315] Τοίην συνθεσίην καλλίσφυρος ἔννεπε νύμφη.
 (315) [322] αὐτὰρ δὲ ποντοπόρων Ἑλένην ἐπὶ σέλματα νηῶν
 ἐκ θαλάμων ἐκόμισσε φιλοξείνου Μενελάου·
 320 κυδιόων δ' ὑπέροπλον ὑποσχασίῃ Κυthereῆς
 [325] φόρτον ἄγων ἔσπευδεν ἐς Ἴλιον ἰωχμοῖο.
 Ἑρμιόνη δ' ἀνέμοισιν ἀπορρίψασα καλύπτρην
 (320) ἵσταμένης πολὺδακρυς ἀνέστεινεν ἡριγενείης,
 πολλάκι δ' ἀμφιπόλους θαλάμων ἔκτοσθε λαβοῦσα
 325 ὀξύτατον βοήωσα, τήσῃν ἀνενείκατο φωνήν·
 [330] Παῖδες, πῇ με λιποῦσα πολύστονον ὦχετο μήτηρ,
 ἥ χθιζὸν σὺν ἐμοὶ θαλάμων κληῖδας ἀνεῖσα
 (325) ἔδραθεν ὑπνώουσα καὶ ἐς μίαν ἤλυθεν εὐνὴν;
 ἔννεπε δακρυχέουσα, συνωδύροντο δὲ παῖδες.
 330 ἀγρόμεναι δ' ἐκάτερθεν ἐπὶ προθύροισιν ἐρύκειν
 [335] Ἑρμιόνην στενάχουσιν ἐπειρήσαντο γυναῖκες·
 Τέκνον ὀδυρομένη, γόον εὔνασον, ὦχετο μήτηρ·
 (330) νοστήσει παλίνορσος· ἔτι κλαίουσα νοήσεις.
 οὐχ ὁράας; γοεραὶ μὲν ἐπημύουσιν ὀπωπαί
 335 πυκνὰ δὲ μυρομένης θαλεραὶ μινύθουσι παρειαί.
 [340] ἥ τάχα νυμφάων ἐς ὁμήγυριν ἀγρομενάων
 ἤλυθεν, ἰθείης δὲ παραπλαγχθεῖσα κελεύθου,
 (335) ἵσταται ἀσχαλόωσα, καὶ ἐς λειμῶνα μολοῦσα
 Ὀράων, δρυσήεντος ὑπὲρ πεδίλιον θαάσσει·
 340 ἥ χροῖα πατρώοιο λοεσσομένη ποταμοῖο
 [345] ὦχετο καὶ δῆθυνεν ἐπ' Εὐρώταο ῥεέθροις.
 Τοῖα δὲ δακρύσασα πολύστονος ἔννεπε κούρη·
 (340) Οἶδε χορὸν, ποταμῶν ἐδάῃ ῥόον, οἶδε κελεύθους
 ἐς ῥόδον, ἐς λειμῶνα· τί μοι φθέγγεσθε γυναῖκες;
 — — — — —
 345 ἀστέρες ὑπνώουσι, καὶ ἐν σκοπέλοισιν ἰαύει·

— 17 ὥς P; ὦ pro vulgate ὁ M; δ ego scripsi. De ὥς ὁ μὲν cfr. Herm. p. 9 »Hic vero ubi nihil praecessit, quo referatur illud ὥς, non video, quomodo eo uti potuerit poeta. Nam si Homerus Iliadis librum XII verbis illis ὥς δ μὲν et alias rhapsodias similiter incepit, intelligere debuit Coluthus, factum id esse sic, ut praegressa respicerentur. Censor Heidelbergensis p. 509, comparandum fuisse ait Homericum Od. I 11. ἔνθ' ἄλλοι μὲν πάντες, ὅσοι φύγον αἰπὸν ὄλεθρον, Οἴκοι ἔσαν aliaque in medias res rapiantia exordia. Horum vellem exempla, quae similia essent, dedisset. Nam . . . . addendum erat, referri ἐνθα ad verba v. 2 posita, ἐπεὶ Τροίης ἱερὸν πτολίεθρον ἔπερσεν, itaque indicato iam tempore recte dictum esse. Coluthus nisi fallor scripserat τοῖσι μὲν, ut intelligerentur ex re ipsa convivae in nuptiis Pelei. Error fortasse ex eo natus, quod in antiquissimo codice scriptum erat οἷσι μὲν, omissa littera initiali, quae ut in ipsius narrationis exordio post esset rubro pingenda. Schneider p. 432 collato Stasino (fragm. in schol. ad Il. α 5) ἦν ὅτε μυρία φῦλα et Anth. Pal. I 92 ἦν ὅτε Χριστὸς ἔαυεν et de aliis similibus ad Schaeferum ad Bosii ellips. p. 543 et Naekeum opusc. I p. 238 lectores remittens, ἦν μὲν ὅθ' ὑψιλόφοισιν coniecit, pro quo evanidis iam codicis archetypi litteris male ὥς ὁ μὲν scripserit aliquis in-tempestiva recordatione ex vv. 77. 121. 145. 190. 363. 385 ductum. Lehrs in praef. p. VIII vulgatam retinuit »quia ante hunc versum aliquid excidisse probabilius nobis videtur, quae suspicio in his carminis centonibus facillime movetur. Neque tamen lacunae signa posuit. Hermannι τοῖσι non habere quo referatur, recte perspexit Schneider p. 432, cuius coniecturam quin recipiam vitiosus ut videtur hiatus vetuit. cfr. Ludwich Beitr. z. Kritik des Nonnos p. 33. — υψιλόφοισιν M, ὑψηλόφοισιν Q Ald. n, quod corr. etiam Perdrier. ὑψιλόφοισι C, ὑψελόφοισιν G; ἐνούρεσσιν M 1. ἐν οὔρεσσιν m. rec. in M. αἰμονιῶν M. — 18 νυμφιδῶν M 1. νυμφιδίων M 2. — 19 Ζῆνος Ubel. n.; ἐωνοχόει M, ἐωνοχέει G; γαννυμήδης ACLN; — 20 κυ||δαίνουσα C; — 21 λευκόλενον C; ἀμφιτρίτην^σ M (corr. M 2), ἀμφιτρίτης^ν R; — 22 ζεὺς M (corr. M 2.); ἀπουλύμποιο M 1., ἀπ' οὐλ. M 2. οὐλύμποιο C. — Post hunc versum fortasse excidit versus, qui verbum ex v. 20 minus commode subintelligendum continuerit. — 23 μελισσίεντος M; ἀπευοδμου M 1., ἀπευόδμου M 2.; ἐπεσσυμένων G et Porti ed., ἀπεσσυμένων (ἀπεσσημένων ante corr. Q) rell. dett. et edd. omnes praeter Lehrsium, qui ἐκ δὲ Μελισσήεντος ἀπ' εὐόδμου Ἐλικῶνος edidit ex

Hermanni sententia, qui p. 10 vulgatam scripturam correctori deberi vidit »sed is, ut oportebat, ἐπεσσυμένων scripserat [non credo] quod est in cod. Goth. [pessimae notae]. Pro ea voce genuinam scripturam dedit cod. Mut. ἀπ' εὐόδμου. Ea mirum est nec Iulianum, qui Nicandrum Ther. 11 [Ἀσκραῖος μυχάτοιο Μελισσήεντος ἐπ' ὄχθαις Ἡσίοδος κατέλεξε παρ' ὕδασι Περμησσοῖο] eiusque scholiasten attulerit [p. 5 ed. Keil: Μελισσήεντα δέ φησι τὸν τόπον τοῦ Ἑλικῶνος, ἐν ᾧ εὗρε τὰς Μούσας, ὅς οὕτως ἐκλήθη ἀπὸ Μελισσέως βασιλεύσαντος τοῦ τόπου] nec censorem eius Heidelbergensem, qui adnotationem Iuliani tractaverit, uti scivisse. Aliter vidissent Μελισσήεντος loci in Helicone nomen esse proprium«. Probavit haec etiam Schneider p. 422. — ἐλικῶνος MCQQGL, λιγ. ex λυγ. C; ἄγων M 1. ἄγων M 2; χορον M 1., χορὸν M 2; ἦλθεν ex ἦλθεν M., ἦλθε C. — vv. 25—26 olim post v. 38 legebantur. 25 χρυσεῖοις M 1. χρυσείοις M 2.; δ' ἐκάτερθε || M; τῆλασσόμενος Q; πλοκάμοις M; — 26 κέρσε κόμης ζεφύρω M; στιφελίζετο AQ; χαῖτας M; χαίτης rell. codd. et edd. post Bekker., χαίτην edd. ante Bekker. Cum Bacchum per vocem βότρυς significari crediderint plerique critici ante Graefium, Lennep in notis et in Animadv. p. 116 χρυσείοις δ' ἐκάτερθε ἐπινεισσύμενος πλοκάμοισι coniecit, quoniam »cum noster hic procul dubio voluerit, Bacchum etiam iuxta cum aliis diis ad Pelei et Thetidis nuptias profectum esse, necessario verbum aliquod motum significans desideratur . . . . Praetera βότρυς, vel, ut recte clar. D'Orville emendat, βότρυν, si iam cum χαίτην iungas, facile liquet illud χαίτην in χαίτης mutandum, quemadmodum in quatuor minimum Codicibus exaratum«. Idem Lennep recte intellexit hos versus aliunde in locum quem occupabant, illatos esse: »Loquitur [Colluthus] de Eride, quam a Peleo contemptam canit. Nullae itaque hic Baccho partes. Ut male divulgata, quaeque coniunctim a Colutho scripta fuerant, in pristinum ordinem redigantur, bini hi de Baccho versiculi ad praecedentia migrare debent, ubi sive post versum 27 sive post versum 31. seu v. 33 collocentur parum refert. Interea cur a summi D'Orvillii (cuius consensu mihi gratulor) post versum 33. collocantis sententia discedamus causa nulla est. Verba viri clar. sunt: . . . . hi duo versus de Baccho collocari alio loco et commode post versum 33 debent«. Melius Iuliano, qui hos versus in pristina sede a se relictos: »Aureos vero utrinque agitatus secundum cincinnos Racemus comae intonsae (i. e. coma intonsa) vento

excutebatur« vertit, Graefius p. 243 post v. 24 eos collocandos esse dixit sic scriptos de intonsa Apollinis coma: χρυσεῖης δ' ἐκάτερθε τινασσομένης πλοκαμῖδος Βότρυς ἀκερσεχύμης Ζεφύρῳ στυφελίζετο χαίτης. Quam coniecturam non recepit Lehrs, licet qui eandem transpositionem invenerat Hermann p. 10, perelegantem eam esse iudicaverit. Lenius Schneider p. 422. 423 laudata transpositione nihil nisi τινασσόμενος in τινασσομένου mutavit »ubi τινασσομένου significat properantis [quod fieri posse vix credo] cui dativus χ. πλοκάμοισι eadem ratione est additus atque eius modi locis quales sunt Hom. II. II 148 λήιον — ἐπὶ τ' ἡμῶι ἀσταχύεσσιν aut Nonni Dionys. II 80 κυλινδομένων κυπαρίσσων αὐχμηροῖς πετάλοισιν«. Mihi nulla mutatione opus esse videtur, modo cum Lehrsio vertatur: »aureis autem utrimque agitated cincinnis capillus intonsus Zephyro concutebatur comae«. — 27 μεθ' ὠμάρτησε M 1. et Q, μεθ' ὠμάρτησε M 2., μεθ' ὠμάρτησε APSW edd. ante Steph., μεθ' ὠμάρτησε CLNR Bekker. Iul. Lehrs. μέθ' ὠμάρτησε rel. edd. Restitui μεθ' ὠμ., ut etiam Graefius p. 243 correxit. — 28 οὐδ' M 1., οὐδ' M 2.; οὕτω pro-αὐτῇ Anon. improbante Lennepio; ἀρμονίης M 1., ἀρμονίης M 2., ἀρμονίης C, ἀρμονείης A, ἀρμοδιης Q; ἀφροδίτη M. De hoc versu quem recte Lehrs »neque ipsa regina etiam coniugii, Venus« vertit, nihil nisi virorum doctorum annotationes subiciam. »Brodaeus reliquis rectius καὶ superfluum esse et βασιλειαν Ἀρμονίης more nostro familiari admodum coniungendum vidit. Ita Χαρίτων βασιλεια v. 16. θαλάμων βασιλεια v. 137. γάμων βασιλεια v. 306. Minerva πολέμων βασιλεια v. 89. σακέων βασιλεια v. 174. Bacchus ἡμερίδων βασιλεὺς v. 258. Cum tamen non nihil offendat addita vocula καὶ, pro eo fere scribendum suspicaret καθ' et unica litera vocis Ἀρμονίης mutata: Οὐδ' αὐτῇ βασιλεια καθ' Αἰμονίης Ἀφροδίτη. Ordo est: οὐδ' αὐτῇ β. Ἀφροδίτη δῆθ' ἐρχομένη καθ' Αἰμονίης ἐς ἄλσεα Κενταύροιο. . . . D'Orville . . . vulgatae praefendum existimavit μεθ' Ἀρμονίης Ἀφροδίτη a qua emendatione forsitan non discedendum«. Lennep. Iulien qui Lennepium immerito obiurgat, quasi ille Ἀρμονίης hoc loco Veneris filiam esse statuisset, probante censore Gottingensi locum sic vertit »Neque ipsa regina amatorii nexūs Venus Cunctata est veniens in nemora Centauri«. Tum Graefius p. 243 »Locum impeditissimum qui hyperbaton amant, fortasse satis expeditum putabunt, iunctis verbis οὐδὲ καὶ αὐτῇ βασ. Ἀρμ. Ἀφρ. quibus non invidemus. E coniecturis facillima est Lennepii καθ' Αἰμονίης, versu 17. facile stabilienda; habet etiam, quod placeat, Dorvillii μεθ' Ἀρμονίης, probandum

f. v. 375 modo nexus ibi sanior esset. Literarum apicibus insistens censor Hal. l. c. eliciebat *Ἀπάτης βασιλεία καὶ Ἀρμονίης*: ita posses et *ἄκτης βασ.* ut nota est Venus in litoribus culta, cfr. v. 202. s. et faceret eiusmodi Venus litorum ad Thetidem marinam; sed utrumque non minus alienum est ab *ἁρμονία*, quam si quis *Ἄτης* scriberet. Sed hac via offerret se etiam *ἀγάπης βασ.* aptum ad sensum, modo idonea poëtae auctoritate haec vox confirmari posset. . . . . Iam coniecturis latus patet campus: οὐδ' *Ἐρατοῦς β.* οὐδὲ *Πόθου β.* οὐ *Χαρίτων β.* οὐδὲ *γάμου β.* οὐ *κοίτης β.* aut denique οὐδ' *ἐδνῆς β.* in quod et Dem. Popoff incidit, omnium f. optimum cfr. 202. Et ut nihil intentatum relinquamus, fortasse *Ἀφροδίτη* est interpretamentum, cum poëta dedisset: οὐδ' αὐτὴ βασιλεία καὶ Ἀρμονίης *γενέτειρα*, si quidem et mater et regina Harmoniae Venus dici poterat. — »Censor Heidelbergensis coniecit *συναρμονίης*, quam vocem Schneiderus in lexicon suum ut valde dubiam nescio unde intulerat. Passovius omisit. Wernikius [ap. Bekkerum] alium requiri genitivum videns, latere eum in voce αὐτὴ putabat. Ita sensit etiam qui οὐδ' *Ἀπάτης βασιλεία* coniecit, quod non convenire huic loco recte monuit Graefius. Si genitivis aliis opus est, tale quid scriptum suspicari licebit, οὐδ' αὐτὴ βασιλεία *χοροπλεχέων ὕμνων καὶ γλυκεροῖο πόθοιο καὶ ἁρμονίης Ἀφροδίτη*. Sin minus potuit ille scribere καθ' *ἁρμονίην*, ut μεθ' *ἁρμονίην Ἀφροδίτης* scriptum est v. 375. Sed si verum fateri oportet, nihil hic certi sine libris inveniri potest. Hermann. p. 10. — Tournier p. 9. 10 vulgatam lectionem, quam retinui, ineptam esse contendit, cum nihil aliud significare possit, quam »neque Venus, quae ipsa connubio praeest, id est, quae connubio haud secus atque Iuno, vera connubii dea, praeest, et hanc quoque sententiam, male non ante αὐτὴ posita vocula καί, non satis correcte exprimat. Deinde pergit: »οὐδ' αὐτὴ progressum quendam orationis denotat, qui nullus est, si ab Iunone deorum regina ad Venerem procedit poëta, praesertim cum Iuno sola connubii regina iure ac merito dici possit. Quare transpositis hemistichiis locum sic constituit:

τῶν δὲ μεθ' ὠμάρτησε καὶ Ἀρμονίης Ἀφροδίτη.
Οὐδ' αὐτὴ βασιλεία κασιγνήτη Διὸς Ἥρη
ἐρχομένη δῆθ' οὐκ ἐς ἄλσος Κενταύροιο.

Quod significare vult »Cum Apolline et Masis autem et cum Harmonia, quae Musarum mater audit apud Euripidem (Med. 830) venit Venus. Immo Iuno quoque . . . Quae licet acute excogitata

et probata etiam Schneidero rec. p. 195 mihi propter nimis contortum in priore versu verborum ordinem placere non potuerunt. —

29 *ερχομένη* M 1. *δ' ἤθουνεν* M ante rasuram; *δύδυνεν* C; — 30 *ἀσκησα* L et CN ante corr.; *ἀσκήσουσα* conl. Tournier p. 11. licet memor Nonni Dion. XLIII, 432 καὶ στέφος ἀσκήσασα. — *ἦλυθε* M; — 31 *τόξευ-
τῆρες* C. Hunc versum post. v. 35 ponendum esse perpulchra est Tournerii coniectura p. 11. cfr. Nonn. Dion. XLVIII, 268

*ἴστατο παρθένος Αὔρη
Ἀρτέμιδος μετὰ τόξον ἀήθεος ὑφόθεν ὤμου
ἀγρευτῆρος Ἑρωτος ἐλαφρίζουσα φαρέτρην.*

Sicut Minerva ad Thetidis nuptias accedens galeam, Mars autem thoracem deposuerat, sic Diana consuetam pharetram venatoriam relinquens Amoris pharetram assumpserit. Laudavit hanc Tournerii coniecturam etiam Schneider. rec. p. 195, neque tamen eam recipere ausus sum, cum versu 31 a pristina sede remoto nimis abrupta et sicca quae de Suadela narrantur fiant. — 32 *βριαρύν* G; *βριαρῆν φαλαρειαν* M, in cuius margine M 1 (vel M 2) *τρυφάλεια* ut videtur adiecit. *τριφάλειαν* codd. dett. et edd. post Lennep. et fort. etiam aliae. *τρυφάλειαν* quod habet etiam n et ed. Schaeferi (*τρυβάλειαν* h) ex M margine reduxi; etiam apud Nonnum nunc *τρυφάλεια* editur. — 32 *αποκροταφοιο* M 1, *ἀποκροτάφοιο* M 2, CQ; *μεθεῖσα* ex *μεθῆσα* M 1. — 33 *ὠμαρτησε* M, *ὠμάρτησε* Q, *ἀμάρτησε* h; *γάμων ἀδίδακτος* M, *γάμων δ' ἀδίδακτος* ACLNPQRSVW (fort. omnes dett.) hn et aliae edd. antiquae; »mutarunt vir doctus ad Ald. Ed., Brodaeus, alii, et sic recte locum adduxit Pergerus ad Hesych. v. *Εὐγαμος* Lenn.; — 34 *λητωὰς* ACLNQ R, *λητωῖς* SVW, *λητωῆς* P, *λητωῖας* h, n; *Ubel.* — 35 *αρτεμις* M 1.; *ἡτιμησεν* M 1 ex *ἡττημῆσεν*, accentum add. M 2.; *ἀγροτερη* M 1.; — *εοῦσα* M; — 36 *οἶος* N, et M 2 ex *οἰος*; *δε* M 1.; — *κυανέην* LNP (qui *κυνέην* habet in marg.), R, *κυ||νέην* C et A in quo η ex α factum est a glossatore; *κρανέην* W, sed *κυνέην* in marg., *κυανέον* Q; *εὖχος* P sed *ἔγχος* in marg., *εὖχος* R, *εὐχος* W; — 37 *ες* M 1.; *ἡφαίστοιο* MAPQ, *ἡφέστοιο* C; *σιδηρεος* M, *σιδήριος* AQ; *ερχεται* M 1; *ἦλυθεν* suprascripsit M 2., idem habent codd. dett. et edd. ante Bekker.; *άρης* M 1., *ἄρης* M 2. — 38 *τῆνος* vel *τῆνος* edd. ante Brodaeum, *τοῖος* codd. (etiam V) praeter G (et R?); *ἄτερ* AQ; *θωρηκος* M, *θώρυκος* AQ Harl., *θώρηκος* sed η ex corr. C; *δικτοῖο* C; — 39 *ἐχόρευ||εν* C; *αγέραστον* M; *ἑάσας* M Bekker. et rel. edd. *ἑᾶσαι*

A CN, *ἔᾱσαι*^ε P, *ἑάσαι* LSQ, *ἔᾱσε*^{αι} SW, *ἔασεν* V, *ἔᾱσαι* CN [GR] edd. ante Bekker. — 40 *χειρῶν αλέγιζε* M; *εμπάζετο* M 1; ... 41 *ἦ δ' εγώ*, *ἦ δ'* ut videtur M 2 ex *ἦ δ'*, *ἦ δ'* P, *ἦ δ'* rell. codd. et edd.; *βησσήεντος* M 1. *ποιή* suprascripsit M 2. *ποιήεντος* rell. codd. et edd. praeter Bekker. et Lehrs., qui *βησσήεντος* probatum etiam censori Gottingensi, quod Lehrs tamen per herbido vertit, ex M 1. receperunt. Idem ego retinui, licet *νομοὺς κατὰ ποιήεντας* in hymno in Venerem v. 78 et similia alibi legantur. — *ἀπο πλάγχθεισα* M, *ἀποπλαχθεῖσα* C, *ἀποπλαχθεῖσε* L, *ἀποσπλαγχθεῖσα* G; — 42 *ἐριμαίνησιν* G; *ἐν* M, *ἐνι* O Q; *ξυλόχοισιν* ex *ξυλοχοῖσιν* M 2., *ξηλόχοισιν* L, *ξυλόχοισι* C; — *ἀλᾶται* ex *ἀλᾶται* M 2., *ἀλᾶται* P n, *ἀλάται* h; — 43 *ἐλ.* ex *ελ.* M 2., *ἐλατῆρι* CP; — 44 *βαρυζήλοισι* C; — 45 *δαίτας* LNQ;

ὀρόνοι M, *ὀρίνει*^{οι} NR, *ὀρίνειν* Q; — 46 *πολλάκις δ'* Q; *εὐλαῖνος* CLQ; *ἀποκλεισμοῖσι* M, *ἀποκλ.* NPQW; — 47 *ιστατο* M; *παλινορσος* M; *εφέζετο* M, *ἐφέσετο* R; *γαίης* M, *γαίης* L; — 48 *οὐδ' ἀκόλπος ἀραξε* M, *οὐδέ τε κόλπον ἔρυξε* rell. codd. et edd. ante Bekkerum, qui primus Lennepii coniecturam *εὐρέα κόλπον* recepit et insuper M libri scripturam *ἀραξε* retinuit. Praeterea *εφρασσατο πετρην* M; *ἐφράσατο* PSW, *οὐ φράσσατο* C. Sed iam audiamus criticos de vv. 47 — 48 vexatissimis. Brodaeus *χειρά δὲ γαίης Οὐδέ τε κόλπον ἔρυξε* coniecit, probante Neandro (in cuius editionis margine tamen *κόλπον* commendatur) et Ubelo. Vossius in Observv. ad Catullum, Epithal. Pel. et Thet. v. 258, p. 223 mire: *χειρὶ δὲ λαιῇ Ὅνδε τε κόλλοπ' ἔρυξε καὶ ἦν ἐφυράσσατο πέτρην*, vel *καὶ δν ἐφυράσσατο πέτρον*. Dorvillius: *χειρὶ δὲ γαίης Οὐδας πολλὸν ὄρυξε καὶ οὐκ ἐφράσσατο πέτρην* collato Homero II. X 563 (*πολλὰ δὲ καὶ γαῖαν πολυφόρβην χερσὶν ἀλοῖα Κικλήσκουσ' Αἴδην καὶ ἐπαινὴν Περσεφόνειαν* et Quint. Sm. XI 23) vel *ἀραξε* pro *ὄρυξε* collato Orpheo Arg. 439 (*οὐδας δ' ἤραξεν ὀπλῆσι*). Lennepius *χειρὶ δὲ γαίης εὐρέα κόλπον ἀραξε* commendavit, quod etiam Iulien recepit, qui praeterea recte improbavit veterum interpretum sententiam, lapillum flammae accendendae causa in terrae visceribus frustra ab Eride quaesitum esse sibi persuadentium. Tum Graefius p. 244. »Lennepii coniecturam edidit Bekkerus, non ita certam. E cod. M. *οὐδ' ἀκόλπος ἀρ.* exsculpi posset iisdem paene literis *οὐδας ἀνοπλος ἀραξε* x. si f. facili errore scriptum *ἀνόλπος*; sed numeri sic corrumpuntur: ∪ — ∪ | ∪ — ∪ | neque simile quid alibi Tryphiod. aut Coluthus commiserunt. Itaque, reliquis Codd. comparatis, proximum fuerit: *οὐδεῖ*

κόμπον ἄραξε κ. cfr. v. 55 aut χειρὶ δὲ γαίης θυάδι κόλπον ἄραξε κ. Lennepii coniecturam improbavit etiam Hermann p. 10—11, quia. »nisi quod grammaticae non repugnat, nihil haec coniectura habet laudabile. Nam ne commemorem ineptum [?] hic epitheton esse εὐρέα, quae illa tam singularis ratio est furoris significandi, manu terram percutere? Immo qui ita sunt irae impotentes, solent se ipsos totos in terram fligere et humi volvere. Idque etiam Eridem fecisse dici vel corruptum illud οὐδέ τε monere debebat, in quo quis non statim videat οὐδεῖ latere? Confirmat hanc emendationem scriptura codicis Mut. οὐδ' ἀκόλπος ἄραξε. Quod si haec recte coniecimus, relinquitur ut exciderit aliquid vel ante v. 48 vel ante γαίης. Nam fortasse non inepte opinabimur hanc ipsam vocem aliquid contulisse, ut omitterentur nonnulla. Quum enim qui ad tantum desperationis furorem eveci sunt, crines sibi discindere atque evellere soleant, veri simile videtur, id etiam de Eride esse praedicatum: ut v. 47 scriptum fuerit χειρὶ δὲ γαίης, a quibus vocibus ad similes δὲ γαίης aberrans oculus librariorum in errorem abduxerit. Haec Hermann, quibus Lehrs p. VIII hoc solum verum inesse putabat, »Lennepii εὐρέα ineptum esse; de reliquis vero longe aliter sentimus. Si quid de nostro in textum introducere voluissemus, ὀξέα scripsissemus. Qui cum Hermanno in corrupta vulgata codicisque Mutinensis lectione vocem οὐδας agnoscere vult. is coniiciat poetam scripsisse οὐδας ἄκαμπτον [quod in secundam editionem recepit] aut ἄκαρπον. Quas tamen coniecturas vel propter amphibrachos contra epicorum morem continuatos recte improbavit Tournier p. 12. Omnium optime ut solet Schneider p. 411: »errare mihi videtur [Hermannus] quod ad furorem significandum Erin dici putat manu terram percutere. neque enim furentem poeta hic facit Erin, sed incertam quid agat, ut deorum epulas, ad quas sola non erat vocata a Peleo, turbet, et modo hoc modo illud consilium capientem inducit, velut terram quatit ut Titanibus facultatem det erumpendi. quo perspecto et apertum est causam non esse cur post v. 47 cum Hermanno putemus aliquot versus esse omissos, et quivis videbit pro ἦθελεν ὀρφναίων v. 49 scribendum esse ἦθελε δ' ὀρφναίων, post πέτρην posita non maxima interpunctione, ut Bekkerus fecit, sed media. Sed ne sic quidem persanatus est locus. nam quum v. 48 Mutinensis habeat οὐδ' ἀκόλπος ἀραξε, patet aliud quid scripsisse atque Bekkerus edidit. quod quid sit incertum est. Equidem innumeris scripturae vitiis Mutinensem librum

scatere reputans, a me impetrare non potui, ut neque ineptam neque difficilem Lennepii coniecturam non nisi propter M libri sordes spreverim. »Vir doctus ad Ald. Ed. emendaverat *ἐδράξατο πέτρην*, absque necessitate ulla non tantum, sed etiam contra poëtae mentem, qui in simili re ter minimum verbum *ἐφράσσατο* inculcavit ut v. 56 et 60«, Lenn. — Tournier p. 12 post varia tentamina (*οὐλά τε, οὐλον*) pro *οὐδέ τε* vel *οὐδ' α*, in *οὐλή* ad *χειρὶ* referendo acquievit, quod mihi iterum propter ingratam verborum collocationem non placet. Praeterea Tournier p. 13 pro *πέτρην* recte scribi iubet *πέτρη*, qua mutatione significari vult frustra inferorum et terrae auxilium ab Eride invocatum esse; conf. Hom. hymn. in Apoll. Pyth. 155. 162. 163. *χειρὶ καταπρηνεῖ δ' ἔλασε χθόνα καὶ φάτο μῦθον . . . . . Ὡς ἄρα φωνήσας ἵμασε χθόνα χειρὶ παχείῃ Κινήθη δ' ἄρα γαῖα φερέσβιος· ἡ δ' ἐσιδοῦσα Τέρπετο δν κάτα θυμὸν, δῖετο γὰρ τελέεσθαι.* — Pro *οὐδέ τε* olim *ἡθάδα* conieci. — v. 49 qui in solo M apparet, libri deteriores et editiones ante Bekkerum omitunt, transposito in eius locum versu 52. — *ἤθελε δ'* pro *ἤθελεν* Schneider coniecit l. l. sine causa, cum etiam infra v. 52 copula optimo libro iubente omittenda erat. *κληῖδας ἀνείσα* M, quod tacite corr. Bekker; — 50 »Defectus copulae impulit me, ut scribendum suspicer *καὶ χθονίων*« Lennep., cuius correctione non amplius opus restituto ex M libro loco. *τιτήνας* MW, *τιθήνας* SV, et *θ* est etiam in margine W libri. *βαρέθρων* GW; — 51 *υψιμέδοντος αἵστωσαι* M, *ἀ||ϊστῶσαι* A; *ἔδρην* MACL; — Versum 52 hoc quoque loco habent LRW (in cuius margine ante vv. 49 et 51 corruptelae signum est, et versui 51 ab altera manu *δῖς* adscriptum) et habuit etiam A, in quo tamen postea erasus est. Omittunt rell. codd. dett. et edd. ante Bekker. Ante hunc versum lacunae signa posui Schneidero obsecutus, qui p. 411 recte monuit »post v. 51 excidisse quaedam quibus exponebatur, cur istud consilium eventum non habuisset. quod ut in simili causa additum est v. 53 et v. 57, ita nec hic omitti potuit«. — 52 *ἤθελεν ἡχίεντα* M, *ἤθελε δ' ἡχίεντα* rell. codd. et edd., copulam ego omisi cum M. — *πριστῆρα* M, *παρηστῆρα* G; — 53 *ἡφαίστω* M, *ἡφ.* AQ; *ὑποείκεν* M; *ἀμαιμακέτην* M, *ἀτυζομένην* rell. codd. et edd. ante Lehrsium, qui *ἀμαιμακέτη* recepit probante etiam Tournierio p. 13. — »Relictam ceterorum lectionem tuetur Tryphiodorus v. 685 *Ἠφαίστω δ' ὑπόεικεν ἀτυζόμενος χόλον Ἥρης*« Bekker. sed recte contra Herm. p. 11 »id quo pacto defendendae apud Coluthum vulgatae *ἀτυζομένη* adhiberi possit, non video, nisi

quis hunc quoque *χόλον Ἡρης* addidisse credat. *περ εοῦσα* **M**; — **54** *ασβεστοιο κατο πτευ τῇρι σιδήρ* *evanida postrema littera*, **M**, unde *ἀσβέστου καὶ ὀπιπευτῇρι σιδήρου* coni. Schneider p. 425 »Cui aliquid commendationis accedit eo quod Nonnicum est vocabulum: cfr. Dionys. 3, 270. 7, 193. 14, 366. 19, 5. 20, 85. 31, 225. 37, 270. 603. 695. 42, 531. Paraphr. μ 85. vv. 45 et 106. add. Ioann. Gaz. Ecphr. 2, 183.« Quem qui improbavit Tiedke (in *Herma* XIII p. 425) hoc argumento usus »Licet enim Nonnus nomine quod est *ὀπιπευτήρ* saepissime usus sit, numquam tamen ita collocavit, ut post solam tertiam arsin esset incisio (v. Quaest. Nonn. p. 4)« rationis, quae inter Colluthi Nonnique dictionem et versum intercedit, oblitus esse videtur. Ante quam Schneideri emendationem novit, καὶ ἐποπτευτῇρι commendaverat Augustinus Cartault, (apud Tourn. p. 14) vocabulum aliunde haud notum, ut Schneider. rec. p. 196 observat. Ego vulgatam retinui, cum Schneideri coniectura sensum praebeat parum aptum. — **55** *κόλπον* **S**, *κολπον αρασειν* **V**, atque *κόλπον* non contemnendam scripturam esse iudicavit Hermann. p. 11, refutatus a Schneidero p. 426: »at hoc si voluisset Colluthus cum Nonno dixisset *νῶτα σακέων*: cfr. Dionys. 28, 254. 34, 135. 37, 469. add. Jacobs. ad Anthol. graec. vol. VI p. 399. nunc autem *κόμπον ἀράσσειν* dixit ut Nonnus dicit *δοῦπον ἀράσσειν* Dionys. 5, 255. 46, 101. ἤχῳ ἀράσσειν 7, 51. 27, 226. ἤχον ἀράσσειν 10, 223. 16, 306, 41, 190. 43, 71«; — **56** *εἰ ποτὲ δειμένοντες* **C**, *δειμαίνοντες* **R**; *ἀναθρώσχοι ἐνιωήν* **M**; *ἰωκὴν* **PSW**, *ιωκὴν* **V** et *ἰωκὴν* male receperunt Lennep. et Iulien. — **57** *οπλοτέρης δολίης ἀνεχάσσατο βουλῆς* **M**, secutus a Bekkero et rell. edd., *ὀπλοτέρην δολίην ἐφράσσατο βουλήν* codd. dett. et edd. ante Bekker. nisi quod *ὀπλοτ.* **A**, *ἐφράσατο* **P**, m. pr. in **Q**, **S** **W**, *ἔφράσσατο* **L**, *ἐπόθησεν ἐφράσσατο* **G**. Iulien vulgatam lectionem defendi posse putabat, si colon ponatur post *ἀσπιδιώτην* et *δολίην βουλήν* de malo aureo dictum esse sumatur. *ἐφράξατο* videtur coniecisse Ignatius Garcia, qui vertit »mas guarda esta engañosa estratagema en si misma«. Tournier. p. 14 *δολίην* adiectivum intolerabile esse iudicans, licet apud Nonnum quoque *δολίην ἐφράσσατο βούλην* legatur (Dion. XXXVII 351), ἀλλὰ καὶ ὀπλοχαρῆς περ ὅμως ἀνεχάσσατο βουλῆς coniecit, temere. — **58** *δημαίνουσα* **Q**. — **59** *ἤδη δ' εσπερίων* **M**; *ἤδη* **Q**; *εμνήσατο* **M**; Tournier p. 15 ex loci adverbio *ἐνθεν*, quod versus sequens exhibet, elucere contendit, nostro loco *μήλων* pro verbo *κήπων* vel *κήπου* irrepsisse, immo *χρυσέων μήλων* glossam verbi

κῆπου fuisse et genuina scriptura, quae qualis fuerit erui non possit, expulsa, in textum illatam esse. — 60 *ἐνθεν ἔρι σπολέμοιο* M, *ἔριν* S V, *ἔρις* P W, *πολέμοιο* C N P Q S, idque recepi. *ἐρνός* M, *ἔρνος* P S W; *ἰδοῦσα* M, *έλοῦσα* rell. codd. et edd. 61 *μήλων* A (ante corr., *μῆλον* m. sec.) C L N P Q R S V W, et edd. antiquae. Emendarunt Brodaeus, Falkenburgius, alii. *ἀρίζηλον* M, *δ'ένεα* M. Versus 60. 61 vexatissimi sunt. Cum v. 60 Eridis nomen plane superfluum esse et sententiam incongruam efficere crediderit *ἐνθεν ἄρα πολέμοιο προάγγελον ἔρνος έλοῦσα* coniecit Lennep, eadem de causa *ἐνθεν ἔτι πολ.* Runken, *ἐνθεν δέ πολέμοιο* Wernike ad Tryphiod. p. 37 qui nomen Eridis merum glossema in textum temere invectum esse et M libri scripturam *πολέμοιο* (pro *πολέμοιο*) indicio esse credidit, vocem praecedentem *Ἐρις* corruptam esse. Suspicionem de corruptela probavit Hermann p. 11 »sed ex coniecturis, quae prolatae sunt, duae, quae ferri possunt, Lennepii *ἐνθεν ἄρα*, et Wernikii . . *ἐνθεν δέ*, longius ab librorum scriptura recedunt, nec tollunt aliud, quod in his versibus displicet, *μῆλον* inconcinne positum«. Quare comparatis librorum scripturis *ἐνθεν ἔριν πολέμοιο προάγγελον, ἔρνος ἰδοῦσα Μήλου, ἀριζήλων τ' ἐφράσσατο δήνεα μύχθων* scripsit Hermann, recepit Lehrs. Quam scripturam qui etiam propter male correptam diphthongum vituperavit, Schneider p. 412 recte *Ἐρις* defendit, »tametsi enim omnia quae praecedunt de eadem sunt dea dicta, potuit tamen hoc loco denuo nominatim appellari, quum novum inde quasi impetum sumat narratio et descriptis quae non perfecit Eris consiliis ad eum transeat deae conatum, qui exitum habebat«. Totum autem locum sic constituit Schneiderus:

*ἐνθεν Ἐρις πολέμοιο προάγγελον ἔρνος ἰδοῦσα
μῆλον ἀρίζηλον . . . . .
. . . [ἀριζήλων] ἐφράσσατο δήνεα μύχθων.*

»atque *ἀρίζηλον* praeter libros a Bekkero [falso] indicatos habet etiam Neapolitanus [quod ne ipsum quidem verum est] et ipse codex Mutinensis. in eodem codice est *ἰδοῦσα* (nam reliqui habent *έλοῦσα*) quo ut par erat recepto desiderari patet sumendi verbum, ut vel hoc lacunae indicium praebeat«. Ego assensum cohibui, cum et *ἰδοῦσα* mirum quantum langueat, et *μῆλον ἀρίζηλον* vitiosum esse inde pateat, quod Colluthus Nonni exemplum secutus »proparoxytona a primo caesurae loco videtur exclusisse«, ut recte observavit Tiedke (in Herma XIII p. 273, 274), qui ibidem Hermannique quoque

coniecturam improbavit, »qui casu quarto *ἔρον* ex libris deterioribus recepto non solum ultimam vocis *μήλου* syllabam contra Colluthi consuetudinem corripuit (v. Schneid. p. 411) maleque elisa vocali particulam *τέ* [a Collutho nusquam usurpatam cfr. ad v. 104] inseruit (v. Ludw. Symb. crit. p. 34) sed etiam quae inter se cohaerere consentaneum est *πολέμοιο προάγγελον ἔρνος* (cfr. quem versum Bekkerus attulit Dion. XXI 225 *ἔννεπε καὶ πολέμοιο προάγγελα σήματα φαίνων*) vix recte distraxit«. »Post v. 61 vel deest versus, qui verba Eridis, mali originem, n. pulcerrimae dandum esse malum reddidit, vel Colluthus negligentiae incusandus est«. Harles. — *βασίλῃος* pro *παράκοιτις* prorsus otioso et ex glossa verborum *ἀγαλλ.* J. *εὖν.* in textum illato male coni. Tournier p. 16. — 62 *κινήσασα* codd. et edd. ante Lehrs.; *δινήσασα* iam ante me coni. Hermann p. 12 »Quis credat etiamsi sic loqui licuit poetae, tamen neminem exstitisse qui *δινήσασα* reponeret?«, et laudavit hanc mutationem Tiedke (in Herma XIII p. 354,) ubi allatis versibus Dion. II 407. XX 502 (*χερσὶ δὲ δινεύουσα*) XXXIV 304 et XXXVI (*χερὶ δὲ δινεύουσα*) vocabulis *δινέω* et *δινεύω* saepius Nonnum usum esse probavit. — 63 *μό||θου* (fuit, credo, *μόχθου*) C; *πρωτοσπορον* M, *προτόσπορον* G; *ἔρριψεν* Ald. correxit Falkenburg; *χωρον* M; *ῶρινε* Q; — 64 *κέκλεο καὶ ἦρη* P ex v. 75; *παράκοιτης* ante corr. M; *ἀγαλλομενη* M; *εὐνή* M, *εὐνή* Q; — 65 *ἠθελε ληϊζέσθαι* M; — 66. Hunc versum qui in M post v. 68 legitur, omittunt codd. dett. et edd. omnes ante Lehrs. sec. cum non animadverterit Bekker eum in M extare. Primus versum edidit E. Miller »Éloge de la Chevelure« p. 16. 17. *ἦρη δ' ου* M; *οὐχυποεικεν* M, quae tacite correxit Pressel, nisi quod *ἦρη* scripsit, retentum etiam a Schneidero p. 414. *Ἦρη* ego scripsi praeeunte Lehrsio. De lacuna cogitavit iam Lennep, cuius haec sunt verba: »Miror ne verbum quidem addi de Minerva, cum tamen et illa pomi aurei miro tenebatur desiderio, aequae atque Venus et Iuno. Hinc suspicor deesse versiculum unum aut alterum, ubi de Minerva ageretur, et quidem post versum 64«. In eandem suspicionem inciderunt Iulien et Graefius, qui tale distichon periisse putavit p. 244:

*Παλλὰς δ', οἷα Διὸς θυγάτηρ Κρονίωνος ἀμήτωρ,
νίκη τερπομένη, πρεσβήιον ἦτεε νίκης.*

Lacunae signa primus posuit Lehrs in prima editione, iubente etiam Hermannō p. 12. Et *λείπει* a prima manu inter vv. 66 et 67 iam in N

scriptum extat. Caeterum v. 66 ego huc transposui cum in secunda Lehrsii editione post Iunonis et Veneris mentionem inepte dicatur Iu-
noni soli non cessisse Minerva. Eadem puto causa motus Schneider
in rec. p. 195 ἤδη (!) δ' οὐ vel τῇσιν δ' οὐ pro ἡρῃ δ' οὐ dubitanter
coniecit. Maiora molitus est Tournier p. 15. 16 aegre ferens uno tantum
versiculo de Minerva agi, duobus autem de Iunone et Venere, simul
v. 65 καὶ ἤθελε ληΐζεσθαι ad Minervam Ἀγελείην vel Ἀγελήν (ut apud
Cornutum vocatur p. 187 ed. Gale) alludere putans. Simul minus
apte bellicosiorē [quasi ἀρειοτέρῃ non idem esset atque ἀμείνων!]
caeteris deabus Venerem in vulgata scriptura dici atque ἀρειοτέρῃς
epitheton Minervae potius convenire ex Nonno Dion. XX 215 pro-
bavit:

Εἶδες Ἀθήνην

παῖδα Διὸς θήλειαν ἀρειοτέρῃν Διονύσου. Scripsit igitur:

Ἥρῃ μὲν παράκοιτις ἀγαλλομένη Διὸς εὖνῃ
ἴστατο θαμβήσασα· καὶ ἤθελε ληΐζεσθαι
πασάων Ἀγελῆϊς ἀρειοτέρῃ γεγαυῖα·

μῆλον ἔχειν ἐπόθησεν (scil. Venus) ὅτι κτέρας ἐστὶν Ἐρώτων.

Ἥρῃ δ' οὐ μεθέηκε (scil. Veneri) καὶ οὐχ ὑπόεικεν Ἀθήνη.

Sed ita quoque contra symmetriam peccatur; nam Iuno quoque
malum desiderare debuit, sicut fecerunt in sequentibus Minerva
et Venus. Etiam Schneider in rec. p. 195 Tournierii inventum im-

probavit. — 67 δ' om. M; ατε M, ἄτε P, ἄτερ W; ἀρειοτερῃ M; —

68 κτερ ἐστὶν ἐρωτων M; — 69 ἰδῶν καὶ M; παῖδας Q; καλέσας MP;
καλέσας CQ. De vv. 69. 70 haec Hermann p. 12 »Haec et scabra
est et vitiosa oratio. Quam, nisi omittendo peccatum est, quod non
est verisimile, sic corrige:

Ζεὺς δὲ θεάων νεῖκος ἰδῶν, δν παῖδα καλέσας
τοῖον ὑποδρήσσοντα προσέννεπεν Ἐρμάωνα.

Quam coniecturam a Lehrsio receptam et a Tournerio p. 16 pro-
batam falsam esse inde apparet, quod Nonnus eiusque sectatores
monosyllaba in brevem vocalem et consonantem terminata nusquam
in tertii, quarti vel quinti pedis thesi posuerunt, quae Scheindleri
est observatio in Zeitschrift für österreichische Gymnasien 1879
p. 422 sq. — »Poterat [Hermann.] una mutatione defungi pro tribus.
quis enim iure vituperaverit hanc orationis formam:

Zeὺς δὲ θεῶν καὶ νεῖκος ἴδεν, καὶ παῖδα καλέσας
— — — — — προσέννεπεν Ἑρμάωνα.

nam quod θεῶν praepositum est voculae καί, iam Homero usitatum hoc hyperbati genus est, quo in oratione bimembri, quae particulis correlativis καὶ-καί, ἦ-ἦ, οὔτε-οὔτε et similibus aliis copulatur, priori membro praeponuntur non solum quae utrique membro communia sunt, sed etiam quae ad solum pertinent prius. Schneider p. 432. Cum apud plures poetas, et praesertim apud Nonnum eiusque sectatores in secundi hexametri pedis thesi longa vocabulorum ultima syllaba numquam posita esset, Hilberg (in libro inscripto Das Princip der Silbenwägung. Wien 1879 p. 106) vitiosa etiam synizesi:

θεάων Zeὺς δ' ἄρα νεῖκος ἰδών, ὃν παῖδα καλέσας coniecit.

Sed recte vulgatam non mutandam esse censuit Scheindler l. l. 70 — εσφεδρίσσοντα M, ἐφηδρήσσοντα A, ἐφεδρήσσοντα edd. ante Steph., ὑποδρήσσοντα coni. Lennep, »ut sit quasi θεῶν ὑπηρέτης Mercurius«. In idem incidit Hermann p. 12, qui Lennepium ideo tantum vituperat, quod hoc vocabulo »θεῶν ὑπηρέτην significari voluit. At neque hoc participium fungi potest substantivi officio, nec praesentis participium ad ea referri, quae facturus sit iussu Iovis Mercurius, sed pertinet ad praegressum καλέσας: vocanti patri dicto audientem«. ὑποδρήσσοντα igitur recepit Lehrs. Aliter Graefius p. 244 »si negatur ἐφεδρήσσειν assidendi sensu, quod fieri nolim, legendum fortasse ὑφεδρήσσοντα de Mercurio, in inferiori loco, ut ministrum decebat, sedente. Idem alio verbo volebat Lennep.« Vocabulum in suspicionem vocabat etiam Bekker, cuius haec est nota: »Vulgata verbi forma Nonnus utitur (11, 127 et 148. 20, 36. 26, 332. 39, 91) eique insidendi, ut par erat, non assidendi potestatem dat. assidere enim est παρεδρήσσειν 9, 112«. [ubi tamen nunc ex Hermannii emendatione παραδρήσσουσα editur]. Tournier p. 17 ἐπεγρήσσοντα coniecit, quo vocabulo sicut etiam voce ἐπεγρηγορώς animi attentum hominem recte designari putat. Ego nihil mutavi, poterat enim ἐφεδρήσσω assidendi significationem habere non aliter atque ἐφεδρεύω.; — προσέννεπεν MW, προσέννεπε P, προσένεπεν Q; Ἑρμάωνα MC; — 71 εἰ τινα που M; παριδαῖοι ρεέθροις M, unde Ἰδαίοισι pro Ἰδαίοιο scribendum esse dubitanter coni. Tournier p. 17.; ἰδαίοις G; — 72 πάρον M; verba τὸν ἀγλαὸν ἡβητῆρα om. M, qui eorum loco ex superiore versu παριδαῖοι ρεέθροις habet.

τιν' pro τὸν vitiosa elisione coni. Hermann p. 7, recepit Lehrs, improbavit Schneider p. 434 »nam versus per se spectandus et ita explicandus est ac si dixisset poeta: Πάριν λέγω, τὸν ἀγλαὸν ἡβητῆρα, « Paris est, splendidus ille iuvenis, quem dico » — ἡβητῆρα ACLNP; — 73 κατοῦρεα M; — 74 κείνω M, κοίνω P, κοινω man. pr. in V, κοῖνω S; ὄπαζε M; δε M; — 75 κεκλεο M, κέλεο A ante corr. CL Q, κέλεω NR; και M; ξύνοχλην M, unde ξυνοχήν Bekker. συνοχήν codd. dett. et edd. ante Bekker. fort. recte (sed cfr. v. 266), nisi quod συνωχήν Q. — βλεφάρων ξυνοχήν male per 'superciliorum nexum' verti, cum vox βλέφαρα nusquam superciliorum notionem continuerit, contendens, Tournier p. 18 pro ξυνοχήν διοχήν coniecit et per βλεφάρων διοχήν ipsos oculos designari voluit; και M; κύκλεα G; προσωπον M; — 76 ἡδὲ M L; διακριθεῖσα CLNQR, quare male Hermann p. 12 »Dubitari fortasse poterit etiam v. 75 de verbo διακριθεῖσα, quod in duobus codd. διακριθεῖσα scriptum. Certe non male legeretur διαπροκριθεῖσα, ut apud Euripidem in Phoen. 222 est πόλεος ἐκπροκριθεῖσ' ἐμᾶς«. — φέρει sine causa coni. Graefius p. 244. — δπώρην M et edd. pleraeque inde a Bekkero, ὀπωπῆς, quod improbavit etiam Censor Gottingensis codd. dett., et edd. ante Bekker., etiam Iulien. — 76 κάρτος M Bekker. Lehrs. (Ego malim κῦδος). κάλλος codd. dett. et rell. edd., etiam Iulien, qui vertit »Quae autem iudicata fuerit ferre percelebrem adspectûs Pulchritudinem praestantioris, illa habeat et ornamentum Amorum«. Bekkerum secutus est Lehrs, qui vertit »Ea autem quae diiudicata fuerit auferre insignem fructum, victoriam praestantioris habeto et decus Amorum«. Comma, quod vulgo post κάλλος erat, post ἀρειοτέρης transtulerunt Lennep et Dorvillius. κόσμου M; ἐρώτων M Bekker, Iulien, Lehrs; δπώρης codd. dett. et rell. edd. — 78 ὃ ego scripsi, ὁ codd. et edd.; ἐρμάων M; πατην M; ἐπέτελλε M, ἐπέτελε Q; — 79 ἀτὰρ CLNPQS, δ, quod recepi, MLNPS et ed. Porti, ὁ rell. codd. et edd.; πιθήσας G; σύνησι πιθήσας add. M 3 in M; — 80 ὁδὸν ηγεμόνευε και ουκ ἀμελησε M; ἡγεμόνευε C; εἴσοδον ἡγεμόνευε, καὶ οὐκ ἀμέλησεν ἀέθλων coni. Tournier p. 18 de εἴσοδος vocis significatio lectores ad hanc Disseni notam relegans: »ἵππιαι ἔσοδοι sunt ἵππικαὶ ἀμιλλαι. Ac proprium εἰσέρχεσθαι de iis qui stadium aut hippodromum intrant ad certamen. cfr. Pyth. V 116. Sophocl. Elect. 700 et Pausaniam multis locis« (Disseni nota ad Pind. Pyth. VI 50). Schneider in rec. p. 197 εἰς ὄρος Collutho magis convenire dixit. — 81 πᾶσαν δὲ A (sed ν induxit m. sec.) CQ, πᾶσαν

δε L; πᾶσαν δὲ P, πᾶσα^α δὲ S, πᾶσαν δὲ W; δελωϊτερην M; διζέτο M; δίζετε C ante corr. Pleonasmum intolerabilem, qui est in λωϊτέρην καὶ ἀμείνονα, remoturus, Tournier p. 18 ἀμόμονα pro ἀμείνονα coniecit, recte refutatus a Schneidero, qui in rec. p. 197 comparat Hom. Od. α 376 δοκέει τόδε λωϊτερον καὶ ἄμεινον et plura scire cupientem relegat ad Haasium (ad Xen. de rep. Lac. p. 164) et Lobeckium (Aglaoph. p. 1093). — De vv. 80. 81 haec Lennep: »πᾶσα δὲ λωϊτέρην καὶ ἀμείνονα δ. μ.] Vulgo de tribus deabus intelligunt, quarum quaeque sollicita admodum erat de forma pretiosissimarum vestium aliarumque rerum ad mundum muliebrem spectantium adiumento ornanda, ut ita delicatuli pastoris arbitrio reliquis pulchrior diceretur et splendidum illud donum obtineret. Quod si tamen haec Coluthi mens fuisset non inmerito negligentiae crimen in eum impingeres, quod, nulla Iunonis aut Minervae ratione habita, unius Veneris ornatum solummodo describat et sic lectorem, qui non unius Veneris, sed trium dearum ornatum descriptum iri exspectabat, decipiat. Hinc de sola Venere quippe cui potissimum conveniret bellus iste delicatarum puellarum mundus, interpretari malo et deleta distinctione cum sequente versiculo ita coniungere:

πᾶσα δὲ λωϊτέρην καὶ ἀμείνονα δίζετο μορφήν
Κύπρις μὲν δολόμητις ἀναπτύξασα καλύπτρην·
καὶ περόνην κ. τ. λ.α

Contradixit, quod mireris, etiam Harlesius »equidem v. 79 de deabus omnibus intelligo. nec Coluthus negligentiae adcusandus mihi videtur, quod Veneris, quae tamen primas quasi partes in hoc poematio habet, ornatum, quam ceterarum dearum, uberius describit. Atqui singulas de ornatu sollicitas fuisse, et tales fictas fuisse a poeta, patet ex versu 132α. Barbarum Lennepii commentum etiam Iulien repudiavit, qui tamen in commentario aliquot versus — nescio unde — excidisse putavit, quibus de Iunonis atque Minervae exteriori cultu egerit poeta. Qua suspicione mihi non videtur opus esse. — 82 κρύπρις C ante corr.; δολομήτις ἀναπτύξασα M; ἀναπήξασα L; καλύ///ην M, ubi duae tantum litterae erasae sunt, fuerat καλύπτρην. 82. 83 περόνην (pro περόνη) κομάων (pro κόρυμβον) et χαίτην (pro δειρήν) codd. et edd. omnes. »Mancum esse locum vidit Wernikius collato Nonn. 32, 15 καὶ περόνη (vulg. περόνην [quam lectionem servavit etiam Koechly]) συνέεργε νέου κληῖδα χιτῶνος καὶ πλεκτὴν θυόεντι κόμην ἐδίηνεν ἐλαίῳ Bekk. Qui versus

nunc in Koechlyi editione recte, ut videtur, divulsi alius alio loco leguntur. Hermanno tamen p. 12. 13 Wernike hoc ipso loco comparato paene probavit mutilum esse Colluthi textum vulgatum, praeterea »in cod. Mut. quod legitur, *καὶ πτερὸν ἰθὺνθέντα*, etsi videri potest ex *καὶ περόνη* *θυόεντα* corruptum esse, tamen ut in loco, in quo sine librorum auxilio nihil certi afferri potest, non omnino spreverim. Nam, ut post *καὶ περόνη* exciderint similia illis apud Nonnum, nihil impedit quin deinde tale quid dederit Coluthus:

καὶ πλόκον ἰθὺνθέντα διαστήσασα κομάων,

quod ipsum videri potest expressum esse ex Nonni verbis eodem loco v. 12 *πολλάκι δ' ἰσάζουσα καθειμένον ἄχρι μετώπου*

πλαζομένης ἔστησε μετήλυδα κόσμον ἐθείρης. Qui locus nunc longe aliter legitur apud Koechlyum. Colluthi locum sanissimum esse putavit Schneider p. 434. 435; »nam *περόνη* vox etiam ad capillos transferri potuit, ut factum in cognata voce *πόρπη* apud Lucian. de dom. 7: *πόρπη τις ἦ ταινία τὸ ἀφετον τῆς κόμης συνδέουσα*. [Ubi tamen post *πόρπη* comma poni posse vidit Tournier, p. 20, qui aptius confert Verg. Aen. VII 815–816 »Ut fibula crinem Auro internectat.«] Quod autem Graefio offensioni fuerunt coniunctae voces *πλόκαμος* et *χαίτη*, non faciunt quidem multum ad defendendum duo Hesychii loci (nam duo sunt, non unus), quos attulisse Juliano laudo vertit Hermannus [p. 13]: *πλόκαμοι· κόνδυλοι τριχῶν πεπλεγμένοι*, et: *χαίτη· ἡ ἐπὶ τοῦ τραχήλου θρίξ*, quibus non probatur, quod probari putabat Julianus, non synonyma esse *πλόκαμος* et *χαίτη*, ut utraque vox coniungi possit. poterat, ut quod volebat probaret, priori Hesychii glossae apponere aliam eiusdem lexicographi hanc: *χαῖται· αἱ κεχυμέναι τρίχες*, sed praestabat admonere loci Homericī, Il. 17, 51 *αἷματί οἱ δεύοντο κόμαι χαρίτεσσιν ὁμοῖαι πλοχμοί θ' οἱ χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ ἐσφήκωντο.*

Melius, puto, de hoc loco sentiebat Graefius p. 244: »Coluthum ex allato Nonni loco emendare debebat Wernikius. Admodum enim suspectus genit. *κομάων*, ante *πλοκάμους* v. s. et *χαίτην*, et qui v. 134 acute emendabat *κόσμον ἐθείρης* (et acutius f. cens. Hal. *κόσμια χαίτης*) non videbat, ineptum *χαίτην* v. 83 e v. 133 emendandum esse? Quis enim sic iungat *πλοκάμους* et *χαίτην*, etsi Jo. Gaz. v. 224 non multo melius *πλοκάμους* et *κόρσην* iunxit. Jam *πλοκάμους* facile mutes in *παλάμας*; sed l. l. 133 s. una cum Nonno monstrat, scribendum esse:

καὶ περόνη θυόεντα διαστήσασα χιτῶνα,
χρυσῷ μὲν πλοκάμους, χρυσῷ δ' ἐστέψατο δείρην.

Verba *KOMAZN* et *XITZNA*, *XAITHN* et *ΔΕΙΡΗΝ* non magis discrepant, quam quae infra v. 374 confusa vides *γυναῖκας* et *κολῶνας*. Et sic in extremis vocabulis ap. Nonnum saepissime peccatum. — Hinc *δείρην*, in quod et ipse incideram, recepi (licet dubitaverit de hac voce Tournier p. 21), nimis enim videbatur capillorum mentio ter repetita, et vv. 134—135 idem flagitant. Caetera Graefii coniectura minus apta videtur, quis enim umquam fibulae ope solvit vestem? In reliquis Tournierium secutus sum, qui p. 19—21 in M libri scriptura *περόνη θυόεντα* latere Hermannum secutus monuit, simulque adiectivo masculini generis, *θυόεντα*, substantivo feminini generis *περόνην* paulo insolentius coniuncto offensus, *διασκήσασα* pro *διαστήσασα* et *κόρυμβον* pro *κομάων* scribendum esse vidit collato Athenaeo XII p. 526 A *διησκημένοι τὰς κόμας χρυσῷ κόσμῳ*. — 85 δε M; *ερωτας ἀνήστησεν* M; — 86 *ἄγων* M, *ἄγων* ex *ἄγων* C, *ἄγων* A L N Q R et aliquot edd. vett.; *ἄγ' ὦ* pro *ἄγών* coni. Lennep; apte, iudice Harlesio. *περιπτύξασθαι* C Q, *περιπτύξα-*
σθαι N; — 87 *ἀγλαῖαι με διακρίνουσι προσώπων* codd. dett. et edd. ante Lehrs., qui ex Hermannii coniectura, in quam et ipse incideram, *διακρινέουσι* edidit. Structuram plane inficetam esse ratus *σήμερον ἀγλαῖαις με διακρίνουσι προσώπου* coniecit Lennep, collato v. 253. — Cum in M *αγλαῖα με διακρίνουσα* scriptum extet, nescio an *ἀγλαῖη με διακρίνουσα* scribendum sit, lacunae signis post hunc versum positiss. — 88 *τινι* M; *βοκουλος* C ante corr.; *οὔτος* bis habet S; *ὀπάσση* (η) codd. dett. et edd. ante Bekkerum, *ὀπάσσει* M et rell. edd. — 89 *ιερὴν ἐνέπουσι* M, *ἐνέπουσι* C; *τιθίνην* W; — 90 δε M C; *μεθέσπειν* L; *και* M; — 91 *βασιλεῖαν ἀεὶ καλεουσιν* M; »valde languet *ἀεὶ* in his verbis, ut non dubitandum videatur, quin genuina scriptura sit *ἐπικλείουσιν*.« Hermann p. 13. — 92 *ἀναλκας* M; *ἐὴν* L, *ἐὴν* A; *ἔην* huic loco parum aptum ex Homero (Il. E 330): *ὁ δὲ Κύπριν ἐπώχετο νηλεῖ χαλκῷ Γιγνώσκων δὲ ἀναλκας ἔην θεὸς* sumptum esse monuit Lennep. — *βασιλείων* C; — 93 *κοιρανότην* Q; *οὐδεγχος* M, *οὐδ' εὖχος* P S V W; *οὐδ'* codd. et edd. ante Lehrs. »Nisi paulo longius a vulgata aberraret, fere crederem Coluthum dedisse —
οὐ βασιλῆων
κοιρανότην, οὐδ' εἶχον Ἀρήιον ἐς βέλος ἀλκήν.

Excitavit potissimum hanc in animo meo suspicionem structura paulo rarior, qua tria minimum nomina *κοιρανίη*, *ἔγχος* et *βέλος* ab unico *ἔλκειν*, quod vix ulli horum recte conveniat, pendent. Cum tamen eiusmodi structurae tum etiam apud alios auctores, tum apud ipsum nostrum poëtam inveniantur, ut v. 34 *οἶος δ' οὐ κυνέην, οὐ δῆιον ἔγχος αείρων*, si cui secus videatur, hanc coniecturam in spongiam abire facile patiar, nec invitus ibo in sententiam viri summi J. Ph. D'Orville, qui super hoc loco haec inter alia ad me. Versu, inquit, 91 non ausim mutare *ἔγχος; βέλος ἔλκειν*, ut *ξίφος*, recte dici videtur. Porro notum est, pluribus substantivis subiici verbum non stricte, sed vicino quodam sensu istis accommodandum. De vv. 92. 93 haec Hermann p. 13: »non sunt illa quidem sic dicta ut valde reprehendi possint: sed tamen huius sectae poeta maluisset *οὐκ ἔγχος Ἀρήιον* scribere. Duo codd. *οὐδ' εὖχος* praebent, unde quis non facile sibi persuadeat scribendum esse:

οὐ βασιλήων
κοιρανίην οὐδ' εὖχος, Ἀρήιον οὐ βέλος ἔλκω.

Nam ad *ἔγχος* si adiicitur *βέλος*, nihil id est nisi quod iam dictum erat: regum vero duo praecipua sunt, imperium et dignitas. Contra Schneider p. 435; »Qui *ἔλκω* etiam ad *κοιρανίην* trahi posse putant, vereor ne zeugmatis figurae fines multo latius patere sibi persuadeant quam credi par est. equidem putaverim Colluthum scripsisse *οὐ βασιλεύω κοιρανίην*. nam figurae etymologicae, quam Lobeckius dicit, locum hic esse ita ut adiectivum omitti possit, eo patet quod *βασιλεύειν* quidem dici potest Venus (ut *βασίλεια* cum alibi audit, tum apud ipsum Colluthum v. 26) sed non potest dici habere *κοιρανίην*, ut potuit Juno v. 89. nimirum verbum *βασιλεύειν* paulo latiorem habet ambitum quam *κοιρανίη*, ut adiectivo addito non opus sit. Cfr. Lobeck. Paralip. p. 503. Sed *ἔγχος* non mutaverim cum Hermanno, qui duobus codicibus iisque non optimis obsecutus commendavit *οὐδ' εὖχος, Ἀρήιον οὐ βέλος ἔλκω*, nam *ἔγχος* si adiciatur *βέλος*, nihil id esse nisi quod iam dictum sit. nam *βέλος* in ea locutione sagittam significat (*τόξον* v. 95) ut docet Nonn. Dionys. 15, 245. 16, 2. 17, 109. 28, 117, 262. 29, 164. 37, 732. 39, 322. 40, 540. ad *ἔγχος* autem recte referri *ἔλκω* docet Eurip. Rhes. 576 *ἐφ' ᾧπερ ἔγχος ἐλκυσται τόδε*. Ego, cum olim offensus etiam praesenti *ἔλκω* post imperfectum *ἔην* parum eleganter posito, *εἶχον* pro *ἔλκω* ex vv. 95. 96 coniecissem, nunc

Schneiderum secutus sum, nisi quod cum Lehrsio οὐκ pro οὐδ' praetuli. — 94 ἀλλατὶ δειμανῶ M; ἀντι M; — 95 θοδὸς M (corr. M 2) ἔγχος M. (corr. M 1); θεσμὸν ἐρώτων add. M 3 in M. — Post hunc versum Lennep excidisse quaedam suspicatus est, »cuius loco cestum habere et stimulis amoris se homines agitare adfirmat Venus. Eo nos ducere videtur particula μὲν versu 92, quam hic omnino, ut opinor, comitari debet δέ. Quod si verum, vix dubito, quin simul sit legendum μελίφρονα θεσμὸν ἐρώτων versu 93. Ut autem robur accedat coniecturae praecedenti, addam locum plane geminum ex nostro poeta v. 161

ἀντὶ μὲν ἡγορέης ἐρατὴν παράκοιτιν ὀπάσσω
ἀντὶ δὲ κοιρανίης Ἑλένης ἐπιβήσεο λέκτρων.»

Lennepii θεσμόν probavit Hermann p. 13, cui etiam de lacunae suspicione persuasit Lennep, »praesertim Nonnum XXXV 168 comparanti:

ἀπτόλεμος γάρ
Κύπρις ἀριστεύει πλέον Ἄρεος, οὐδὲ χατίζει
ἀσπίδος, οὐ μελὴς ποτὲ δεύεται· ἀμφότερον γάρ,
ἔγχος ἐμὸν πέλε κάλλος, ἐμὸν ξίφος ἔπλετο μορφή,
καὶ βλεφάρων ἀκτῖνες ἐμοὶ γεγάασιν δίστοί·
μάζος ἀκοντίζει πλέον ἔγχος.»

θεσμόν, quod etiam Lehrs recepit, Julianum secutus reieci, licet et apud Musaeum (v. 147) et apud Nonnum 47, 270 μελίφρονα θεσμὸν ἐρώτων (cfr. Dion. 5, 96. 16, 242) legatur; apud hos auctores enim amoris mysteria significat θεσμός ἐρώτων, et numquam pro cesti appositione usurpatur, quod et hoc Colluthi loco et infra v. 157 factum esset. — 96 prius καὶ om. C. Graviter iudice Hermann (p. 14) corruptus est hic versus »in quo si ἀντὶ αἰχμῆς κεστὸν ἔχω coniungenda sunt, quis non videt inepte adiici καὶ κέντρον ἔχω καὶ τόξον ἀείρω? sin excidit aliquid ante κεστὸν ἔχω, quis non potius teli genus, ut in reliqua parte versus, commemorandum fuisse intelligat? Et tamen, nisi fallor, omnia sincera sunt, modo recte interpungantur:

ἀντὶ μὲν αἰχμῆς,
ὥς θοδὸν ἔγχος ἔχουσα μελίφρονα θεσμὸν ἐρώτων,
κεστὸν ἔχω· καὶ κέντρον ἄγω καὶ τόξον ἀείρω
κεστόν.

Pro cuspide, inquit, cingulum, hastae instar foedera amoris habens,

teneo: et spiculum agito arcumque tollo cingulum. Sic patet non opus esse ut μὲν habeat particulam respondentem. Non potuit enim inferri δέ, sic conformata oratione: sed deberet inferri si procederet compositio verborum ita, ut instituta erat: ἀντὶ μὲν αἰχμῆς κεστὸν ἔχω, ἀντὶ δὲ κέντρου, καὶ ἀντὶ τούτου κεστὸν ἔχω· ἀντὶ δὲ τόξου, ὁμοίως. Hermannii coniecturam recepit Lehrs, improbavit Tiedke in Herma XIII p. 352, cuius haec sunt verba: »Quem autem stimulum quemve arcum Venus appellaret, nisi ipsum cestum? quae quidem paullo ante lusum amorum quasi hastam se gerere praedicaverat. Quod cum recte, ut mihi quidem videtur, Hermanus perspexisset, neglecta resumptione, verba sic inter se cohaerere indicavit: ἀντὶ μὲν αἰχμῆς — κεστὸν ἔχω· καὶ κέντρον ἄγω καὶ τόξον αείρω κεστόν, quem sermonem Nonno eiusque sectatoribus tantum discrepare puto, ut una littera mutata κεστὸν ἐγὼ καὶ κέντρον ἄγω καὶ τόξον αείρω i. e. cestum ego et tamquam stimulum gero et arcum tollo (cfr. Dion. XIX 236 χειρὶ μὴ καὶ κίσσον ἔχων καὶ θαλλὸν ἐλαίης; XXXVIII 286 ἀμφοτέρους καὶ Νεῖλον ὁμοῦ καὶ βότρυν ἀέξων. Par. N 43 νύψον ἄναξ καὶ χεῖρας ἐμὰς καὶ κυκλάδα κόρσην. Paul. Sil. Descr. m. eccl. I 138 δεινὸς ἀνὴρ, καὶ κέντρον ἐλεῖν καὶ σχῆμα χαράξαι). Nec tamen repugnem, si quis ita servet resumptionem, ut scribat κεστὸν ἔχω καὶ κέντρον ἐγὼ καὶ τόξον αείρω, quae eadem verborum collocatio est atque Dion. XXXV 44 ξεῖνον ἔχω καὶ ἄπιστον ἐγὼ πόθον. Priorem Tiedkii coniecturam ut simplicioremi recepi; sed praeterea v. 94 fortasse γὰρ pro μὲν scribendum est. — Corruptum esse φιλότητος ἐμῆς ἐμὸν οἶστρον plerique critici consentiunt. Atque φιλότητι μεμιγμένον οἶστρον vel φιλότητος ὀνήσιμον οἶστρον coniecit Lennep, ἐμῆς νέον οἶστρον Dorvillius, qui tamen pronior erat ad vulgatam retinendam, elegantiam in repetitione quaesivisse poetam ratus. φιλότητος ἐνῆος οἶστρον corr. Ruhnken collato Gregorio Nazianzeno (ὑποθῆκαι παρθεν. p. 18 ed. Hervag.): Καίρὸς δ' αὖ φιλότητος ἐνῆος ἐστὶν ἅπασιν Ἡερίοις ἀλίοις τε καὶ ὕσσ' ἐπὶ γαῖαν ὁδεύει. — »Si quid mutandum, ex Nonni Dionys. XL 96 ἄλλον ἐγὼ γλυκὺν οἶστρον scripserim φ. ἐ. γλυκὺν οἶστρον ἐλοῦσαι. Cfr. Nonnus II 23 οἶστρον ἐλὼν πτολέμοιο. Wernike ad Tryphiod. p. 152. Vulgatam retinuerunt Harles et Julien, secutus hic Bekkerum, cui lusisse videbatur poeta similiter Nonno 16, 88 αὐτὸς ἐμοῖς ὥμοισιν ἐμὴν Νίχαιαν αείρων. »At haec valde diversa sunt, quodque apte dixit Nonnus, frigidum esset apud Coluthum. Hunc oportebat gravius quid praedicare de oestro amoris,

ut eum non leviora vulnera facere quam Martis tela, sed ea tamen non, ut illius, mortifera, diceret. Ego illa duo verba nihil nisi discrepantiam scripturae esse puto, quum alii scriberent *φιλότητος ἐμῆς οἷστρον*, alii *φιλότητος ἐμὸν οἷστρον*. His in unum coniunctis expulsum est adiectivum. Videtur mihi poëta scripsisse *φιλότητος ἐμῆς βαρὺν οἷστρον ἐλοῦσαι*. Haec Hermann p. 14 cuius coniecturam praeunte Lehrsio recepi. Quam tamen longius a tradita scriptura recedere putans *ἔρον* pro *ἐμὸν* scripsit Tournier p. 21 simul in eodem versu *ἐλοῦσαι* mutans in *ἔχουσαι*. — *ελοῦσαι* M, *ἐλοῦσαι* Q; — 98 »Alibi lectum *πολλάκις ὠδίνουσι καὶ οὐ τίκτουσι γυναῖκες*. Haut sat scio, an apud magnum Homeri Scholiastam. Dausqueius. »Unde vero hanc scripturam hauserit, haud equidem exploratum habeo. Apud Eustathium haec legi sub Coluthi nomine falsum existimo; nec etiam tanti est, cum vulgata sine dubio a Colutho sit profecta, et altera longe venustiore sensum fundat. Opponuntur hic *ὠδίνειν* et *θνήσκειν*, quemadmodum cestus et arma paulo ante, quorum his saepe misere pereunt in bello homines, cesto vero tantum illud *πικρὸν*, quod amor inest, sentiunt, quod non ineleganter *ὠδίνειν* dixit. Lennep. Tournier p. 21 hoc loco ubi de amoris effectu agatur, verbo *ὠδίνουσι* nihil nisi parturiendi notionem inesse posse ratus et omnes amoris molestias a poeta designatas esse sibi persuadens, *πολλάκι μοχθίζουσι* scribendum esse coniecit. — 99 *τοῖς εφεσομένη ῥοδοδακτυλος ἔννεπε* M; *ἐφεσομένη* NPRSVW et fort. etiam C; *ἔνεπε* Q, *ἔνεπε* N; — 100 *οἱ δ'* M, *οἱ δ'* rell. codd. et edd., *οἱ δ'* ego; *μητρῴης ἐρατης διοντες* M; *ἄϊοντος* A (in quo corr. glossator) Q; — 101 *φοιτῆρες* codd. dett. et edd. ante Stephanum; correxerunt etiam Falkenburg, Brodaeus, et Neander in margine. Loescherus vitiose *φυτῆρες* coni. et vertit: genitores; — *φοιτητῆρες* etiam M. *ἐπερρώωντο* M, *ἐπερρώοντο* A; *τιθήνη* M; — 102 *ὑπέδραμεν* M (in quo *ὑπέδραμεν οἷρος ἄκρην* additum est a M 3) CNPSW, *ὑπέρδραμεν* A, *ὑπερίδραμεν* G, *ὑπέδραπεν* L, *ἐπέδραμεν* Q, *ὑπέδραμον* V; *ὑπέδραμεν* etiam primae editiones. *ὑπερέδραμεν* coni. Falkenburg, Brodaeus, Neander in marg., et Dausqueius, recepit Portus. Lennep et rell. edd. Anonymi correctionem *ὑπερέδραμον* non de solo Mercurio, sed de deabus etiam dictum receperunt. — v. 103 omissus est in codd. dett. et edd. ante Bekkerum, qui eum ex M sumpsit; *ἐνθα* et *υποπρηωνος* M, quae tacite corr. Bekker; — *ερ* pro *ἐρίπνην* M, quod cor-

rexit Bekker ex Dion. XIV, 383 *τρηχάλεω πρηῶνι περισκαιρουσαν ἐρίπνης* et Dion. XVIII 81 [lege 61] *ἀστιβέος πρηῶνα διαστείχοντες ἐρίπνης*. — 104 *κουρίζων δ' ἐνόμει* codd. dett. et edd. ante Bekker., nisi quod δ' ἐνόμειν Q; — 105 *ποιμένων* MAQ n, in cuius margine correctum; corr. etiam Perdrier. *θ' ἐκατέρωθεν* M, θ' ἐκατέρωθεν codd. dett. praeter R, qui δ' habet, et G, qui particulam omittit. Particulam θ' omissam in omnibus editionibus reduxit Lennep; »legend. *ποιμαίνων δ' ἐκατ.* distinctione maiori ante *ποιμ.* posita« Graef. p. 244; et idem coniecit Schneider p. 436; quibus obsecutus τε particulam ex unico, quo legebatur Colluthi loco amandavi. — *ἐπιπροχοῇσιν* M; »Post *ἀναύρου* sustuli maiorem, quae in editis erat, distinctionem, ut ita cum sequenti versu coniungeretur.« Lennep. — 106 *νόσφι μὲν ἀγρομένων* M, *ἀγρονόμων* coni. Schneider p. 436, probavit Tournier, p. 22, vix recte, cum participium *βοσκομένων* in v. 107, ut etiam in v. 106 participium legatur, flagitare videatur. *μὲν* ex *μὴ* m. rec. in Q; *αγέλη* M; *πεμπάζω* A et m. pr. in Q; — 107 *νόσφι* M; *διεμέτρες* M (in quo *πῶεα μῆλων* additum est a M 3) *διέμέτρες* π. *μῆλων* C; *διεμέτρε* A; vv. 106 et 107 in L sic in unum contracti sunt: *νόσφι μὲν ἀγρομένων διεμέτρες πῶεα μῆλα*. De vv. 106 et 107 haec Schneider p. 435. 436: »Miror in his tot criticorum ne unum quidem offendisse. nam quum Paris non oves solum, sed etiam boves pasceret, apparet *πατρώϊα μῆλα* latiori significatione positum esse ut omnem Priami *λήϊδα* significet. cui congruum est, quod Parim non solum *βουκόλον* Colluthus appellat v. 10, 72, 87, sed etiam *μηλοβοτῆρα* v. 5 et 158, Homerum secutus Il. 18, 529. nec desunt loci, ubi *μῆλα* boves et oves simul significant, ut Theocrit. 25, 119 et 281. ac vide Aristophanis Byz. locum apud Naukium p. 197 seq. iam vero quis adeo ineptum fuisse Colluthum putet, ut quum haec Priami *μῆλα* in genera sua dispescere vellet, non nominaret boves et oves (ut fecit incertus poeta ab Aristophane ladatus l. l. qui dicit *μῆλα, βόας κεραοὺς καὶ ὄις καὶ πλόνας αἰγας*) sed post boves denuo inferret *πῶεα μῆλων*? Huic vitio — nam vitium profecto est — ita facillime mederi quis possit, ut restituta HomERICA clausula (Il. 11, 696. 15, 323. Od. 12, 299) scribat *διεμέτρες πῶυ μέγ' οἰῶν*, ubi elisio quae est in voce *μέγα*, abhorrens illa a Colluthi usu, excusatur iis, quae diximus ad v. 365, pag. 410. [»Nam quum aliorum locos poetarum in rem suam converterent huius sectae poetae, saepe desciscebant ab iis legibus quas ipsi sibi scripserant et alibi religiosissime observabant«] equi-

dem tamen vix dubito, quin latius ulcus serpserit. nam qui similia anaphorae exempla apud Colluthum contulerit v. 245:

ἄνθος ἀνηέξῃσε παραίφασιν Ἀπόλλωνι
ἄνθος ἀριζήλοιο φερώνυμον ἡβητῆρος,

et v. 349:

ἀστέρες ὑπνώουσι, καὶ ἐν σκοτέεσσιν ἰαύει·
ἀστέρες ἀντέλλουσι, καὶ οὐ παλίνορσος ἰκάνει,

ubi alterum versum alteri patet examussim [??] respondere, nonne patebit hic quoque simile poetae consilium fuisse, quum certe verba νόσφι δὲ βοσκομένων accuratissime iis respondeant quae eodem sunt alterius versus loco? ac licuit poetae scribere: νόσφι δὲ βοσκομένων διῶν ἡρίθμει πῶν. hoc igitur vel simile quid Colluthum dedisse persuasum habeo. Schneideri ratiocinationem qui probavit, Tournier p. 22 νόσφι δὲ βοσκομένης διεμέτρει πῶεα ποιμένης scribi iussit, collato Nonno Dion. XXXVII 51 καὶ πολέες σφάζοντο βόες καὶ πῶεα ποιμένης. — Ego vulgatam retinui, cum etiam v. 114 καὶ ταύρων ἀμέλησε καὶ οὐκ ἐμπάζετο μῆλων eadem vocabula, quibus iuxtapositis offensus est Schneider, socientur, et verbum ἐδόκευε v. 263 existimandi, v. autem 264 videndi significatione a Collutho usurpatum probet Schneiderum eo non debuisse offendi, quod μῆλα v. 104 totam Priami λήϊδα, quarto autem abhinc versu oves solas significet. Praetera eadem versus clausula legitur apud Nonnum Dion. 24, 223 πυκνὰ δορικτήτων ἱερεύετο πῶεα μῆλων. Iniuria etiam ἡρίθμει pro διεμέτρει substituit Schneider, scilicet ut eandem fere significationem atque praecedentis versus verbum, πεμπάζετο, huius quoque versus verbum habeat. Est enim διεμέτρει et hic et ubi eodem versus sede legitur v. 237, oculis dimetiri, ut recte ibi vertit Lehrs, cum v. 107 dividendi vel curandi significationem huic vocabulo male interpretes tribuissent. Alteram Schneideri coniecturam διεμέτρει πῶν μέγ' οἰῶν improbavit Ludwig Symb. crit. p. 31 propter viciosam elisionem, quae argumentis a Schneidero allatis vix excusetur. — 108 καί τις M, καὶ τις C, καί τις S, καί τι W, et τι habet etiam P in marg., καί τι et in fine versus δόρυ edd. vett.; ὄρεσσ. — χιμαίρης add. M 3 in M; δορή MACLN, δόρυ^ι S, δορυ V, δόρυ^ι W, δορί P (δόρυ in marg. m. 2) δορή Q. καί τις et δορή receperat Lennep ex libris et ex Falkenburgii, Brodaeii, Neandri (in marg.) Stephani et Anonymi coniectura.

»Aliter tamen visum cl. D'Orvillio. *Τι*, inquit, et *ἐκκρεμές* substantivum sui generis requirunt. Id *δέρας*. Durum mihi videtur *ἐκκρεμές* adverbii loco interpretari. (Ita enim Brodaeus et Dausqueius ceperunt)« Lennep. *ἐκκρεμές* vix adverbii vice fungi posse ratus, Tournier p. 22. 23 καὶ οἱ ὁρ. δέρος coni. et καὶ οἱ etiam ex Nonno Dion. I. 74. II 84. IV 392 attulit. Praeterea ὁρσαύλοιο A Q et P ante corr.; μετύσουσθε pro μετόπισθε affert Lennep ex V, ex quo ego nihil enotavi. — 109 ἐκκρεμες ἡάρητο M; ἐκκεμές C ante corr., ἐκκριβέ^μς R; αὐτῶν C; απτετο M; an scribendum ἤπτετο? — 110 ποιμαίνῃ NR, ποιμενική coni. Hemsterhus. ad Lucian. T. I p. 257.; βοῶν om. Q; ὑπέκειτο codd. et edd.; ἐλατῆρα καλαύρωψ M; καλάβρωψ codd. dett. et edd. anté Bekker., qui καλαῦρωψ scripsit ex Dorvillii et Dausquei correctione. Alteram formam frustra defendit Lennep in Animadversionibus. — Praeterea ἀπέκειτο coni. Schneider, de quo vide infra. — 111 ἐπει M, ἐών codd. dett. et edd. ante Lehrs. qui ἐπεῖ Hermannō et Schneidero quoque probatum recepit; ἐῆς pro ἐών coni. Lennep. — σήραγος coni. Graefius, probaverunt Hermann et Schneider, recepit Lehrs; σύριγος codd. et edd. ante Lehrs.; ἐσήθεα M; βαιον M, βαιόν Bekker et Schneider, βαιός codd. dett. et rell. edd., etiam Iulien, qui βαιόν in nullo codice extare falso putabat, et Lehrs, qui βαιός retinens Hermannō obsecutus est. — ὀδεύων A Q S. — 112 αἰροτέρην M, αἰροτέρην codd. dett. et edd. ante Lehrs., qui αἰροτέρων recepit ex Graefii coniectura, quam probaverunt etiam Hermann et Schneider. λιγυρῆν M; δαιδῆν om. M; — 113 πολλαχί M; ἐνσταθμοῖσιν ὀδεύων M, αἰείδων rell. codd. et edd., λαύων Schneider; ἐνιστ. CN; — 114 ἀμελησε καὶ οὐ κεμπάζετο M; — 115 ἐνθεν M, ἐνθεν^α P (in quo corr. m. 2.) W; ἐνθεα SV, ἐνθα δ' coni. Lennep, Schneider; ἐνθάδ' Hermann, Lehrs; ἐχων M; καὶ codd. et ante Brodaeum, Falkenburgium et Neandrum (qui corr. in marg.) editi; ἠθεα M; — 116 καὶ ἐρμάωνι φιλην M; ἐρμάωνι C; ἀνεβάλετο M, et W ante corr. De versibus 111—115 haec Graefius p. 245: »Hic primum v. 110 nihil videtur nisi corruptio versus 114. Mirandum tamen, utrimque similem versum subsequi, 111 et 115, et variari etiam vv. 110 et 114 in nonnullis ita, ut de duplici poetae recensione non temere cogitare possis. Quod si negatur, alterum de duobus distichis aliunde irrepisse censendum erit. Tueri utrumque is demum poterit, qui v. 110 ita immutaverit, ut a v. 114 satis recedat, sed et sui satis similis

maneat: in quo Wernikius [qui σπήλυγγος ἐς ἔνδια coniecerat, apponens Nonn. 22, 145 ἔνδια λόχμης. Paraphr. 12, 11 (51) ἔνδια κώμης, 14, 2 (8) ἔνδιον αὐλῆς. Oppian. Hal. 4, 371 ἔνδια πέτρης] praeiuit, non tamen suspectum βαιόν vel βαιός emendans. Et sane mutari omnia possunt, ut: σπήλυγγος (v. σήραγγος) ἐς ἡθάδα θῶκον (v. βάθρον) ὀδεύων, vel: σπήλυγγος ἐς ἔνδιον ἄβροδς (v. οἶος) ὀδεύων, vel: σύριγγος ἐς ἡδέα ρυθμὸν ὀδεύων, v. σύριγγος ἀήθεος ἦχον ἀμείβων, alia; sed his nullus probabilitatis color inest, etsi σπήλυγγος mentionem facerent plura veterum loca, laud. ap. Hemsterh. ad. Lucian. T. I. p. 252, et artis adeo monumenta, in quibus Paridis iudicium expressum est. Superest, ut videas, an integrior versu 114 in locum corrupti v. 110 recepto, et servato versu 111 versum 115 post v. 112 collocare liceat. Verum partim operosum hoc est, partim nondum satisfacit, quia sic ante v. 116 desideratur versus huius modi:

σιγῇ δ' ἦν ἀν' ὄρος, σιγήσατο πῶεα μήλων,
οὐ κύνες ὠρύοντο, καὶ οὐ μυκήσατο ταῦρος.

Sed his omnibus medetur id, quod priori loco suspicati sumus, si praeterea illa cod. Mut. lectio, quae ad v. 110 affertur, ad v. 114 transfertur, ut iam post v. 9 sequantur vv. 112. 113 et deinde sic legatur:

τοῖος ἐπεὶ σύριγγι, κατ' ἦθεα καλὰ νομήων,
Πανὶ καὶ Ἑρμάωνι φίλην ἀνεβάλλετο μολπήν,
οὐ κύνες ὠρύοντο καὶ οὐ μυκήσατο ταῦρος.

nisi pro ἐπεὶ malis ὅπου. Eadem coniunctio cum seqq. locum habet, admissa Lennepii coniectura ἔνθα δ' ἔχων σύριγγα, κατ' ἦθ. quae et ipsa ex parte Cod. nititur (v. 114) ita ut ἔνθα sit ubi aut quando, etsi id Lennepius non videtur voluisse. Similem conjunctionem duobus duris et a Colutho alienis apostrophis εὖθ' ὅγ' ἔχων infeliciter tentabat Censor Hal. l. l. Iam si ponimus v. 110 verum esse τοῖος ἐπεὶ, et v. 114 ἔνθα δ' ἔχων, videmus utrumque distichon coire cum v. 116, ut sic quoque illa suspicio de duplicis recensiois vestigio augeri videatur. Sed simul ambiguum est, utrum v. 115 an v. 111, pro novissima recensione recipere praestet. Posteriores qui praeferat, ei ἀγροτέρων καλάμων ut scribat, suadeam. Contra haec somnia Hermann p. 15 sic disputavit: »De multis quae hic molitus est Graefius, illud aliquam veri speciem habet, quod duplicis recensiois sibi visus est vestigia deprehendisse.

Sed tamen, si quid video, faciliore opera res expediri potest. In primo horum versuum cod. Mut. τοῖος ἐπεὶ. Ut videtur, etiam βαιόν, quod non praetulerim vulgato. Scribendum videtur:

τοῖος ἐπεὶ σήραγος ἐς ἦθεα βαιὸς ὁδεύοι
ἀγροτέρων καλάμων λιγυρὴν ἐδίωκεν ἀοιδὴν.

Ἀγροτέρων recte emendavit Graefius: neque enim haec poetarum secta duo coniungit epitheta ornantia. Σήραγος mea est coniectura, in quam quum plurima tentaret etiam Graefius incidit. In quinto versu [v. 115] quod e cod. Voss. affertur ἐνθεα nihil aliud est quam quod in primo Paris. legitur ἐνθεν supra scripto α. Id si non ut Lennepius ἐνθα δ', sed ἐνθάδ' correxeris, satis bene omnia cohaerebunt. Erit illud ἐνθάδε ad montis Idae loca referendum, in quibus degebat Paris, quum ad eum veniret Mercurius. Ante ultimum horum versuum aliquid excidisse vix potest dubitari. Aliter de hoc loco iudicavit Schneider p. 421. 422: »non dixisset opinor Graefius, duplicem in his recensionem ipsius poetae extare aut ab aliena manu quaedam huc irrepsisse, si perspexisset, primo (v. 110 — 114) poetam narrare, quid omni tempore Paris fecerit, sive in pascua ibat (v. 110) sive prope stabula erat (v. 112) — nimirum fistula canebat, gregum autem rationem non habebat — deinde quid eo ipso tempore fecerit quum Hermes ad eum venit (v. 114 sq.). contra laudandus Graefius, quod vidit v. 110 σήραγος ἐς ἦθεα, et v. 111 ἀγροτέρων καλάμων scribendum esse. restabat ut v. 110 τοῖος ἐπεὶ e Mutinensi reciperetur, quod fecit Hermannus, ut tamen non videatur recte rem administrasse. nam ἐπεὶ quum putaret temporale esse, ὁδεύοι correxit, quo fit ut sententia inde a v. 111 cum superioribus non iam congruat satis. Equidem ut paucis dicam, quid sentiam, poetam dixisse existimo, abfuisse baculum pastoriciū, quoniam soli Paris operam dedisset fistulae et neglexisset greges, sive in pascuis esset, sive prope stabula versaretur, itaque scribendum censeo in hunc modum:

ποιμενίῃ δ' ἀπέκειτο βοῶν ἐλάτειρα καλαῦροψ,
110 τοῖος ἐπεὶ σήραγος ἐς ἦθεα βαιὸν ὁδεύων,
112 πολλάκι δ' οἰοπόλοισιν ἐνὶ σταθμοῖσιν ἰαύων
111 ἀγροτέρων καλάμων λιγυρὴν ἐδίωκεν ἀοιδὴν
καὶ ταύρων ἀμέλησε καὶ οὐκ ἐμπάζετο μῆλων.

nam v. 110 et 112 aequae referri ad v. 111 patet, unde efficitur ut neque disiungi priores illi versus possint, et ineptum iam sit ἐν

σταθμοῖσιν ἀείδων, cui quod substitui *ἐ. στ. λαύων* eandem hic significationem verbum habet quam v. 349. — His aptissime subicitur, tum quidem, quum Hermes veniret, in pascuis versantem Parim cantilenam modulatum esse Pani et Mercurio:

ἔνθα δ' ἔχων σύριγγα κατ' ἥθεα καλὰ νομεύων
Πανὶ καὶ Ἑρμάωνι φίλην ἀνεβάλλετο μολπὴν.

ubi *ἔνθα* δέ sumpsit a Lennepio et temporale esse puto. quod enim Hermannus *ἐνθάδ'* correxit et ad Idae montis loca rettulit ubi Paris degebat, monendum duo fuisse loca, et pascua et stabula, in hoc autem verborum contextu *ἐνθάδε* vix alio atque ad *σταθμούς* v. 112 referri posse, quod fieri propterea nequit, quoniam quum Hermes veniebat, non in stabulis, sed in pascuis Paris erat, ut praeter v. 102 sq. in hoc ipso versu positum docet nomen *ἥθεα* (cfr. Hom. Il. 6, 511 et 15, 268), item participium *νομεύων*. ita enim aperte scribendum esse pro *νομήων*. Haec acutius credo quam verius Schneider, ex cuius coniecturis *ἀπέκειτο* (v. 110) et *ἔνθα δ' ἔχων* (v. 115) recepi. De reliquis aliter sentio, cum poeta haec voluisse mihi videatur: »Pastorale autem pedum aberat, quia saepe in antrum suetum procedens fistula canere solebat, saepe autem in pascuis canens nullam gregis curam habebat«. Quae licet non nimis elegantia sint, tamen nescio quo modo iure vituperari possint. --- *ἐπέκειτο* (,vestibus adfixum erat') quod Tournier p. 23 coniecit et sequenti descriptioni inde a *τοῖος* melius convenire dixit, cum Mutinensi scriptura a plerisque probata *τοῖος ἐπεὶ* minus apte sociari posse mihi videtur. — Quod autem ad *κατ' ἥθεα καλὰ νομήων* attinet, recte haec a Lehrsio interpretata esse videntur, qui vertit »gerens fistulam secundum consuetudines pulchras pastorum Pani et Mercurio gratam offerebat cantilenam«. — 117 *καὶ* M; *μυκήσατο ταῦρους* M, *μυκήσαντο ταῦροι* codd. dett. et edd. antiq., nisi quod *μυκίσαντο* Q; *ταῦροι* C, *ταῦροι*^s N R; correxerunt Brodaeus, Falkenburg et Stephanus. — 118 *μουνην δ'* R; *μοῦνημονόεσσα* M; *βοησαδίδατος* M, unde *βοῆς*, in quod etiam Lennep inciderat, primus recepit Bekker, *βοήν* codd. dett. et edd. ante Bekkerum. — 119 *ἰδαίων* M; *ἀντίλαχος ἴαχεν* M, sed M 2 *θροος* scripsit supra *ἴαχος*; *ἀντίθρονος* G; *ἡχώ* LN; — 120 in *ταῦροι ο* ex *υ* M 1; *δε* M; *χλ. καὶ κορχότες ὑψόθε* (sed ultimum *ε* incertum) M, sed *ρχότες ὑψόθε*^η *ποίη*s additum est a M 3; *δὲ* om. L Q; *κεκορικότες* C; *χλωερῆς* ex

χλοερῆς A; *ὕφῳ* om. L; Lennep Brodaeum secutus, comma quod in aliis edd. post *ποίης* erat, delevit et *κεκλιμένοι ὕφῳ ποίης βαρύγουνον ἐπ' ἰσχίον εὐνάζοντο* coniunxit. Quod iniuria spreverunt omnes recentiores editores. — 121 *κεκλυμένοι* M, *κεκλισμένοι* C ante corr.; *ἐπισχίον* M, *ἐπ' ἰσχίον* Q; — 122 *δ* recepi ex Q; *ὁ* rell. codd. et edd.; *ὕψιλόφοιο* codd. dett. (*ὕψειλόφ.* Q) et edd. ante Bekker., *ὕψορόφοιο* M et rell. edd.; *φυγῶν* V, *φυτὸν* Q, *φύτῶν* cum glossa *ἐλ-θῶν* C; *ὕπενερθε* MCLQ, *ὕπάνερθε* G, *ὕπένευθε* A, *ὑπερθε* NPRSVW; — 123 *τηλώθεν* W ante corr.; *ἐρμάωνα* MC; *διακτόρον* M; *εἰδὲ* M, *ἰδε* ex *ῆδε* C, *ῆδε* A, *ῆδε* L, *ῆδὲ* suprascripto *ει* N, *ῆδε* suprascripto *ει* R, *εἰδε* P, *ῆδε* Q; — 124 *ἀνορούσε* M, *ἀνόρουσεν* PS; *ἀλέεινεν* P; *δ'* post *θεῶν* om. ACLNPQRSW (codd. dett. omnes, ut vid.). De hoc loco cfr. Lennepium: »Loquitur versu praecedente de solo Mercurio a Paride eminus conspecto; et tamen hic immediate subdit numero multitudinis *θεῶν δ' ἀλέεινεν ὀπωπῆν*, ac si non solius Mercurii, sed etiam trium dearum una ad Paridem tendentium mentionem iam fecisset. Forsan scribendum *θεοῦ δ' ἀλέεινεν ὀπωπῆν* quis opinaretur. [Et sic ego olim conieci]. Sed vero hac admissa coniectura, alia longe maior difficultas emerget. Non enim solus Mercurius ad Paridem properabat, nec eius adspectu adeo Paris obstupuit, sed potissimum dearum simul ad temerarium arbitrium tendentium. Verosimilius itaque, retento *θεῶν* numero plurali, et hic excidisse versum unum aut alterum«. Cuius suspicionis firmandae causa ad Ovid. Heroid. XVI 61sq. provocavit. Contra iam Harles: »Ego vero neutrum opus esse arbitror, sed in epitheto Mercurii, *διάκτορον* nuncium, latere videtur mens, deas comites fuisse. Alias l. l. illud epitheton frigidum foret«. — *ὀπωπῆν* M; — 125 *χορονηκελάδων* M; *ἐπιφηγον ἐρείσας* M, unde *ἐπὶ φηγὸν ἐρείσας* Bekker et rell. post eum edd., *ἐπὶ φυτῶν ἐάσας* rell. edd. et codd. dett., praeter G, qui *ἐπὶ φυτοῦ ἐάσας* et h, qui *ἐπὶ φυτὸν ἐάσας* habet. *ἐπὶ φῖτου ἐάσας* coni. Schrader ad Mus. p. 224, quod vocabulum ex *φιτώνυμον* (al. *φυτ.*) sibi finxerat. *ἐπὶ φιτροῦ ἐάσας* coni. Dorville, *ἐπὶ φυτοῦ ἐάσας* Brodaeus, Stephanus et Falkenburg. »Aliam coniecturam super nostro loco adscripserat vir doctus ad Aldin. editionem, nempe *ἐπὶ φηγὸν ἐάσας*, ubi etiam alia manu adscriptum erat *ἐπὶ φυτὸν* vel *φυτῶ ἐλάσας*. Quod posterius verbo indicasse sufficiat, cum sua sponte satis se destruat. Priori coniecturae respondet, quod aliquando ex amicis meis quidam suspicatus fuerat, *ἐπὶ φηγοῦ ἐάσας*, quod elegans

sane et loco appositum. Solebant enim saepe medio die sub arborum et maxime quercuum vel fagorum alto tegmine ad radios solares arcendos se fistula oblectare pastores. Credidi et ipse aliquando legendum ὑπὸ φηγὸν ἐάσας: nec forsan ab hac scriptura longe discedendum. Si adhuc aliam quis desideret coniecturam, posset suspicari legendum:

Καὶ χορὸν εὐκελάδων δονάκων ἐπὶ τούτῳ ἐάσας.

[ubi ἐπὶ τούτῳ vertit: dum haec accidebant]« Lennep, Animadv. p. 147. 148 (ed. Schaefer). Tum »ὑπὸ φηγοῦ quidam doctus quod mihi placet«. Harles. — Scripturam a Bekkero ex M receptam sola (Bekkeri) coniectura niti existimans simulque fagi mentione sensim illata offensus Lobeck Parerg. ad Phryn. p. 715 sq. vitiose ἐπὶ οὐδὲι ἐάσας scripsit »fistula humi abiecta, quam significationem seriores huic verbo dederunt. Quod superest, eodem modo Nonnus Dion. VI v. 288 σύριγγα ἐάσας«. — M libri scripturam firmat Nonnus Dion. 30, 102 ἐπερείσατο γείτονι φηγῷ. — 126 μηποπολλὰ καμοῦσαν ἐήν M; καμοῦσαι Q; codd. dett. (etiam G(?) R V ut videtur) om. ἐήν, quod restituerunt Brodaeus, Falkenburg, Anon. et Portus. — ἀνέκοπτεν codd. et edd. omnes, nisi quod ἀνέκοπεν L; ἀνέκοψεν ego scripsi, et sensui et usui Nonniano obsecutus cfr. Dion. II 21. III 25. IX 311. XXII 134. XXIII 113. XXXVI 133, 391. XXXVII 258. XLVIII 174. Paraph. μ 27, ν 29, σ 55, υ 72. Contra imperfectum ἀνέκοπτεν quod XXXVI 430 legitur in comparatione eo excusatur, quod crebro imperfectum pro aoristo in comparationibus Nonnus posuit. μὴ πόλλ' ἀκμάζουσιν ἐήν ἀνέκοπτεν ἀοιδὴν coni. Lennep, quod postea rursus improbavit. — De hoc versu sic Schneider p. 436: »In his quomodo καμοῦσαν ἀοιδὴν poeta dicere potuerit non intelligo. pro ἀοιδὴν reponendum puto ἐρωήν, quod e Nonni Dion. 37, 258 sumpsisse Colluthus videtur: εἰ μὴ ἔτι σπεύδουσιν ἐήν ἀνέκοψεν ἐρωήν [ήνίοχος]«. Quae merito improbavit Tiedke in Herma XIII p. 355. 356: »Nam apte ἐρωή dicitur curru vehentis aurigae, Paridis fistula canentis non item. Qua re cum id quod traditur hanc habeat explicationem, cantum suum nondum ita fatigatum repressit, medium interceptit, e Dionysiacis conferre malim II 21 ubi Cadmus fistulae cantum abrupisse sic narratur ἔμπνοος εὐκελάδοιο δόναξ σίγησε νομῆος Ἀρμονίην δ' ἀνέκοψεν quae cum Colluthi verbis καὶ χορὸν εὐκελάδων δονάκων ἐπὶ φηγὸν ἐρείσας... ἀνέκοπτεν ἀοι-

— **Δ**ήν adeo congruunt, ut si modo certi Dionysiacorum versus ei exemplo fuerunt, hos potius quam quem Schneiderus voluit imitatus esse videatur«. Schneideri coniecturam qui obscuriorem esse iudicavit, Tournier, p. 23. 24 μήπω πολλὰ χαμοῦσαν utpote ex glossa natum ex textu expellendum et in eius locum ex Tryphiodoro 44 (ἀκάματός περ ἐοῦσα) ἀκάματόν περ ἐοῦσαν substituendum esse dixit. — 127 τοιάδε δειμ. Q, τοῖα δε M; προσεννεπε M, προσένεπε Q; ἔρμης M; — 128 γαῦλον ex M recep. Bekker et rell. post eum edd., τάρβος codd. dett. et edd. ante Bekkerum nisi quod τάρβον h n; απορρίψας και M; ἀπορρύψας C; μεθύσας A L Q. Pro μεθήσας Graefius p. 246 μεθήκας coni.: »fidem facit v. 374 [? an v. 367?] cfr. Matthiae Gr. gr. p. 271«. Ad vulgatam tuendam Hermann p. 15 ad Lobeck. Phryn. p. 721 provocavit. Lennep et ipse offensus insolito illo μεθήσας ex v. 77 (... ἐφημοσύνησι πιθήσας) pro eo πιθήσας, vel quod postea praetulit μεθήσων coniecit. — 128 ἐπ. οὐρανίησι M, ἐπ' οὐρανίησι NPW, ἐπ' οὐρανίοισι L, ἐπουρανίοισι A C Q, ἐπουρανίησι G et edd. omnes praeter Lennep. (et Harles.) qui ex (L) Q ἐπουρανίοισι male recepit. θεμιτεύσειας Q; δικάζων ex δίκαις C; — v. 130 omissus est in M; — 131 φαιδροτέρη τὸ δε μῆλον ἐπηρᾶτον ερνος δπάσσεις M, ἔρνος APQS et N ut vid.; δπάσαις A ante corr. — 132 ἀνῆντησεν M; ὁδ' M et rell. codd. et edd. praeter N qui δ δ', idque recepi; ἡσιον M, ἦσιον A N P; ὄμματα νύσας M; τανύσας Q; — 133 ἦκα M, ἦκε Q, ἦκα^ε A (corr. m 1. sed ε ex α effecit glossator); ὦκα (statim) coni. Tournier p. 24.; διακρινειν M; ἐκάστης C; — 134 δερκετο M; μὴ pro μὲν Q, δὲ superscripsit glossator; σελας ἐδραχε δειρην M; »Quam in promptu erat scribere ἔδραχε [pro δέρκετο] ut ita eadem vox repeteretur!« Lennep. — 135 χρυσῶ M; δαιδαλέην ex M primus recepit Bekker, δαιδαλέης codd. dett. et edd. ante Bekkerum; ἐφράσατο ACLNPQRS; κόσμον ἐκάστης codd. et edd. ante Bekkerum, qui ex Wernikii coniectura comparato v. 83 κόσμον ἐθείρης edidit; quem probavit Graefius p. 246, secuti sunt Iulien et Lehrs; κόσμια χαίτης coni. Censor Bekkeri Halensis. — v. 136 om. M; μετόπισθεν C Q, μετόπιστε^{σθ} P, ἰχνεα S; — 137 χειρῶν μείλ ν εντα δικης et ἐλόσσης pro ἐλοῦσα M; προπάρειθεν P; — 138 αλεξανδρω M; αθήνη M; De versibus 133—139 magna est virorum doctorum dissensio. Et primum v. 136 καὶ πτέρυνην μετόπισθεν coni. Lennep, καὶ πτέρνας μετόπ. Censor Halensis, et accusativum omnino requiri etiam Graefii erat opinio p. 246.

Vulgatam sic interpretatus est, non male, iudice Lennepio et assentiente etiam Harlesio, Brodaeus: »tum posteriorem tum anteriorem pedis figuram vidit«; etiam Iulien genetivum *πτέρωνης* aequae ac *ταρσῶν* ab *ἔγνια* voce pendere intellexit secutus a Lehrsio; nihil ergo in vulgata lectione mutandum. Tum v. 137 copulae defectu iure offensus *χειρὶ δὲ* pro *χειρῶν* coni. Lennep, provocans ad v. 62 *χειρὶ δὲ δινήσασα*, v. 157 *χειρὶ δ' ἐλαφρίζουσα*, v. 170 *χειρὶ δὲ μῆλον ἔχουσα*, sed iure oblocutus est Iulien, recte *χειρῶν ἐλοῦσα* ayant pris par la main, et *χειρὶ ἐλοῦσα* ayant pris avec sa main vertens et huic loco prius tantum accommodatum esse monens. Praeterea *μειδιόωσα* pro *μειδιόωντα* recepit Iulien ex Anonymi coniectura, quam satis commendabilem esse Lennep quoque putabat »quemadmodum versu 156 de Venere *τοῖα δὲ μειδιόωσα προσέννεπε* *μηλοβοτῆρα* ut adeo de Minerva blando risu et mollibus verbis Paridem ad favorem sui allicere cupiente intelligatur. Cum tamen *μειδιᾶν* Veneri et delicatulis amatoribus potius quam Minervae sit proprium, fieri posset, ut de industria scripserit *μειδιόωντα*, quippe apprime Paridi tam egregias dearum formas non tantum contemplanti, sed et iudicium de iis ferenti conveniens«. In omnia alia abiit Graefius p. 246: »Primum copula deest, deinde particip. *μειδιόωντα* hic non nimis aptum est; accedit, in cod. M. aliam f. lectionem latere. Simplicissimum esset: *καὶ χειρῶν μέλλοντα δίκῃ*. sed e divulsis literis cod. M. elicias *χειρῶν δ' ἐλλινύοντα* v. *ἐλλινύοντα* si obloqui licet Viris doctis qui in h. v. produci contenderunt; nam *χειρὶ δ' ἐλινύοντα*, vel *χειρὶ δὲ δειλὸν ἐόντα* v. *δειμαίνοντα* ut v. 123 et 126 iam longius recedit«. Lehrs Hermannum secutus est, qui p. 15. 16 versus 137. 138 tribus affectos esse vitiis contendit: »primo quod non sunt nexa superioribus; secundo quod non apparet cur Paris rideat; tertio quod Minervae personam dedecet hic supplicandi modus. E cod. Mut. scripturis *μειλ ν εντα* et in fine versus *ἐλόσσης* vereor ut aliquid erui possit. Fuit haud dubie pro hoc versu aliud quid scriptum a poeta: ipse versus autem et genuinus est et aptissimus, si in locum suum reponatur post v. 158 ubi de Venere impudentius instante sermo est:

τοῖα δὲ μειδιόωσα προσέννεπε *μηλοβοτῆρα*,
χειρῶν μειδιόωντα δίκης προπάροιθεν ἐλοῦσα.

Quae feliciter refellit Schneider p. 421: »Nam quod Hermannus, qui v. 136 post v. 158 reponi volebat, non apparere dicit cur Paris

subrideat, non subridet hic alia de causa atque qua Hermannus eum post v. 158 ridentem facit, nimirum quod tot ille dearum venustates conspexit. nec magis Hermannō assentior, quod Minervae personam dedecere putat hunc supplicandi modum, ut manu Parimprehendat. Sed vv. 135. 136 quoque vel post recentiorum editorum curas vitio non carere primus egregie docuit Schneider, p. 420. 421: »Nam si κόσμος intelligendus est trium omnium dearum, debent etiam quae praecedunt βλεφάρων σέλας et δειρὴ χρυσῶ δαιδαλέῃ de unaquaque intelligi dea, id quod nemo persuaderi sibi patiatur, qui cogitaverit Venerem quidem auro ornasse se, sed Minervam et Iunonem tali lenocinio usas esse, non narrari v. 80. itaque quum δειρὴ χρυσῶ δαιδαλέῃ ad Venerem solam referenda sit [ad Iunonem male retulit Iulien] et γλαυκῶν βλεφάρων σέλας cogitationem extemplo ad γλαυκῶπιν Ἀθῆνην abripiat [sic primus recte Iulien], κόσμος iure intelligemus de aliqua venustate corporis Iunonis. quod si verum est — et ego quidem puto esse verissimum — apparet non iam potuisse v. 135 πτέρνην et ταρσοὺς memorari, quibus neque Minervam aut Venerem prae ceteris conspicuas veteres finxerunt. at non expulerim tamen continuo hunc versum, etsi omissus est in codice Mutinensi — nam hic quidem codex etiam alios omittit versus ab reliquis codicibus servatos, quos propterea nemo facile reiciat — sed reponendum eum censeo post v. 132, ubi aptissime Paris dicetur pulchritudinem dearum ita exploravisse, ut cuiusque vel calcis venustatem et plantarum vestigia spectaret, usque dum inveniret quae cuique deae propria esset venustas, Minervae dico oculos splendentes, Veneris collum, Iunonis brachia. nam brachia Ἥρης λευκωλένου statim velut e nebula in conspectum prodeunt, si versum 134 coniunximus cum v. 136 (κόσμον . . . . . χειρῶν μειδιῶντα) eiecto versu 135 qui male huc pedem intulit. nec mirum illuc irrepsisse eum, postquam semel mendose scriptum fuit κόσμον ἐκάστης. nam qui omissum olim versum 135 supplere voluit, supplevit post alterum ἐκάστης (v. 134) non uti debebat post prius (v. 132). ipsum autem illud κόσμον ἐραστόν quomodo emendandum sit non invenio, nam κόσμον ἐραστόν parum placet. — Restant verba μειδιῶντα δέχης προπάροιθεν ἐλοῦσα, quae ut nunc sunt posita offendunt copulae defectu, quam iure Lennepius aliique desiderabant. et si adeo addi copula aliquo modo posset, vel sic tandem dicendum esset nimis praecipitem poetam transiisse ad dearum promissiones et illecebras quibus sibi quaeque Parim

conciliare studebat. quis enim cui quidem aliquis in his rebus sensus est, non exspectet a poeta additum, Parim, qui tot vidisset venustates, haesitasse diu incertum cui primas deferret? quod facit, ut lacuna simul depravatum locum putem quem ita ut posthac scribant editores suaserim:

κόσμον . . . . .
 χειρῶν [μειδιόων] . . . . .
 . . . . .
 [καὶ τότε] μειδιόωντα δίκης προπάροιθεν ἐλοῦσα
 τοῖον Ἀλεξάνδρῳ μυθήσατο μῦθον Ἀθήνηα.

Haec Schneider sagacissime, sed non omnino vere. Transposito enim versu 136 post v. 133 non ea, quam Schneider nonnullis quae in graeco textu ne leguntur quidem vertendis supra expressit, sed haec inepta evadit sententia: »Paris dearum pulchritudinem et calcis et plantarum vestigia diiudicare (vel explorare) tentavit«, ubi quis non offendat in vocabulis κάλλος, πτέρνη et ταρσοί sic coniunctis? Mihi versus 136, quem olim potius post v. 75 ponendum esse non sine causa suspicatus sum, nunc quo loco in editionibus legitur recte se habere videtur. Aspexit enim Paris primum eam uniuscuiusque deae venustatem, quae prae ceteris excellens super modum eius oculis sese obtulerat, post autem ad caeteras dearum venustates transiit adeo religiose, ut vel plantarum vestigia inspicere non neglexerit. Quare servata omnium codicum lectione κόσμον ἐκάστης post χρυσῶν δαιδαλέην plures versus intercidisse significavi, in quibus et de Iunonis brachiis mentio iniecta fuerit et id quod poetae dicendum fuisse modo indicavi, pluribus persecutum sit. Olim in Schneideri sententia acquiescens Iunonis κόσμον ἀγοστῶν (in quod Mauritium Schmidt quoque incidisse nunc video in Mus. Rhen. XXV p. 182.) a poeta laudatum fuisse vix recte suspicatus sum. — Praeterea versus sicut a Schneidero descripti sunt, vel ideo placere non possunt, quod in iis κόσμος χειρῶν de Iunonis brachiis (λευκώλενος Ἥρη) positum est, et χειρῶν ἐλοῦσα, ut antea editum erat, aptius de Minerva dictum est, quam simplex ἐλοῦσα, quod vix aliter ac per amplexa est interpretari possumus. — Restat ut Tournerii commentum (p. 24) commemorem, qui γλαυκῶν βλεφάρων σέλας ad Minervam referendum esse concedens, omnino male δ' Ἥρην pro δειρήν proposuit et ἐφράσσατο κόσμον ἐθείρης ab interpolatore additum esse putavit deperditi hemistichii, qui de Venere

egerit, loco. — 139 δευρο M; πριαμοιο M; παρακοιτιν M, παράκτιν P; versus 140—143 omittit M; — 140 ἀτιμάσας CLNPQSW (an dett. omnes?) h n Portus; — 141 ἐπαινέσας SW n, ἐπαινεσειας V, ἐπαινέσσειας h, ἐπαινήσειας etiam PQR; — 142 σέ NP h, σέ W; καιρανέην P m. 1, R et N ante corr., W post corr.; καὶ πατρώϊον A Q; — 144 μηποτεσοι M; ἐπιβρίσειεν ex ἐπιβρύσειεν C, ἐπιβρίσειενὺν Q, ἐπιβρύεν SW, ἐπίβριεν NR, ἐπιβρυεν V, ἐπιβρύεν ex ἐπίβρυεν P; — 145 πειθεο και πτολέμους τε και ηγορεην σε M; τε om. C, καί post τε om. S. »Nonni sectatorum stilus scribi iubet« σε pro τε, iudice Hermanno p. 16; et secutus est Lehrs. — 146 ωσημέν M; ἦ ego scripsi, ἦ codd. rell. et edd.; αθήνη M; — 147 τοιάδ' ὑποβλήδην Q; υποβλήδην M; ἔνεπε^ν Q, corr. gloss., ἔννεπε P; — 148 εἰ με et προφερέστερον ἔρνος ὑπάσσης M; ἔρνος PQW; εἴ με διακρίνας, προφερέστερον εὖχος ὑπάσσης coni. Pierson. Verisim. p. 257, probante Harlesio. Comma, quod vulgo post διακρίνων legebatur, post προφερέστερον transposuit a Lehrsio secutus Hermann p. 16, qui addit »Immo εἰ μέ, inquam qui apud Tryphiodorum e v. 405 μὲ καὶ αὐτήν, aliaque alibi similia procuderunt, quae nobis non videntur esse non appetentis soloecismorum. Ἦ μ' ἀνάειρ', ἦ ἐγὼ σέ«. Secutus est Lehrs. Vulgatam interpunctionem qui et ipse vitiosam esse sensit, Lennep εἶδος pro ἔρνος scribi iussit, improbatus ab Iuliano, qui aegre tulit, quod in Lennepii lectione κατὰ post adiectivum subintelligendum est, et ὑπάσσης sine obiecto remanet; praeterea προφερέστερον pro feminino positum ex Tryphiodori loco 128 ἡμῶν θαλπωραὶ προφερέστεροι ἥπερ ἐκείνοις illustravit. Sed ibi nunc ex deterioribus licet libris προφερέστεραι editur. Ego post προφερέστερον duo hemistichia excidisse significavi, quae suspicio eo praesertim firmatur, quod nusquam ἔρνος sine epitheto pro malo dixit Colluthus, (cfr. v. 60. 61 ἔρνος ἐλοῦσα, Μῆλον, et v. 131 τόδε μῆλον, ἐπήρατον ἔρνος) et quod versus 130. 131 ad eandem suspicionem necessario ducere videntur:

δεῦρο διακρίνων προφερέστερον εἶδος ὀπωπῆς,
φαιδροτέρῃ τόδε μῆλον ἐπήρατον ἔρνος ὑπάσσης.

Ceterum ὑπάσσεις pro ὑπάσσης coni. Graefius p. 246 »ut simile vitium aliquoties in Nonno sustulimus«. — 149 πασης M; σ' om. codd. et edd. omnes ante Lehrsium. Et iam Lennep in Animadv. p. 101: »omnino voculam σὲ desiderari puto hoc modo restituendam πάσης ἡμετέρης Ἀσίας σ' ἡγήτορα θήσω. Nisi enim haec addatur

omnis loci vis perit, cum nihil Paridis referret, utrum Iuno Asiae regem imponeret, nisi ipse rex futurus esset«. Σε etiam post πάσης inferri posse Bekker monuit et sic Wernike ad Tryphiod. p. 264 tacite scripsit. Probavit Hermann p. 16 et Schneider p. 437, recepit Lehrs, propter male elisam vocalem improbavit Ludwich Symb. crit. p. 30. 31. Sed equidem et propter sententiam et propter v. 143 (δεῦρό σε τειρομένοισι σαύπτολιν ἀνδράσι θήσω) satius duxi pronomen inferre et Colluthum non magis ac Tryphiodorum abhorruisse a pronominum elisione statuere. — ἡμετέρης codd. et edd. omnes, nisi quod ἡμετέρης C et ὑμετέρης ed. Schaeferi. Sed recte iam Graefius p. 246: »scio ἡμετέρης defendi posse; verius tamen esset ὑμετέρης, quam Paris incolebat. Nunc nimis anguste de Iunone Idaea cogitandum. Praeterea offendit ter recurrens ης; etsi conferri potest v. 198. Poterat tamen: Ἀσίδος ὑμετέρης πάσης σ' ἡγήτορα θήσω. cfr. v. 160«. Probavit ὑμετέρης etiam Schneider p. 436: »nam quo iure suam Iuno dicat Asiam neminem puto intellegendum esse«. ασισηγήτορα M. — 150 ἀθερίζει τι γὰρ πολέμων M; vv. 150. 151 P etiam post v. 143 exhibet. πολέων pro πολέμων edd. antiquae; correxerunt Anon., Brodaeus et Stephanus. — 151 κύρανος ἰφθίμοισι καὶ M; ἀπτολέμοισι MACL, ἰφίμοισι AQ, ἀπολέμοισι NPRW, ^{οὐ} ἀπολέμοισι S, ^{οὐ} ἀπολέμοισι V, οὐ πτολέμοισι Q; κελεύοι MQ. Cum priores interpretes haec sic fere vertissent: »reges fortibus simul et imbellis imperant«, recte hoc ineptum esse vidit Iulien, qui ex codicum vestigiis ἰφθίμοισι καὶ οὐ πολέμοισι scribendum esse collegit (p. 98) quod rex strenuis non bellis imperat vertit. In eandem sententiam multo melius disputavit Schneider p. 437, qui prae-eunte Ungero (in epist. crit. ad L. Krahnerum p. XVIII) καὶ εὐπολέμοισι coniecit, nam poeta »quum regi nihil esse cum bello dicit . . nihil dicit nisi opus non esse ut ipse rex bella gerat ut qui habeat quos mittere possit viros fortes et bellicosos«. Ego formam εὐπολέμοισι praetuli. — 152 οὐκ αἰεὶ M; οὐκ αἰεὶ codd. omnes (etiam L), nisi quod οὐκ αἰὲν fort. A; οὐκ αἰεὶ edd. ante Falkenburgium et Stephanum; ἀριστευουσιν M. — ad v. 153 manus prima in M in margine lineolam appinxit. ὑποδριστηῖρες ἐνύους M. — 154 τοιγὰν κυράνῃν M; πρωτόθρωνος C, πρωτόθρωνος P; ἡρη M; — 155 ἡδ' M; ἡδ' P ante corr., ἡδ' rell. codd. et edd., ἡδ' ego scripsi; εαννὸν M, ἐανὸν ACLPQRW h n, ἐανοῦ con. Schneider p. 437 nam »si quem ego in his rebus sensum habeo, post βαθύκολπον poeta κόλπον in-

ferre non potuit nisi altero ad alterum relato, ut constat dici γῆ
βαθύγεως, γένος ἀρσενογενές, πολύπλανοι πλάναι, ἄγγελον Ἴριν ἔπεμψε
δυσάγγελον (Nonn. Dionys. 20, 184), ἔκρυψε πᾶσαν ἀβαχχεύτων
στίχα Βάκχων (id. 23, 254), alia id genus plurima: cf. Lobeck. Pa-
ralip. p. 366 et 536«. Sed si ἑανοῦ βαθύκολπον κόλπον ἐς ἡέρα
ἀνῆώρησε iungendum esset, γυμνώσασα quo referretur non haberet;
cfr. etiam v. 158 στῆθος ἄπαν γύμνωσε, quo κόλπον et γυμνώσασα
nostro loco iungendum esse probatur. Cum olim commate post
ἡέρα et κόλπον deleto ac post γυμνώσασα posito interpretes ver-
terint »Ipsa vero peplum sinuosum in aere denudans, Venus sinum
sustulit«, Ruhnken et Lennep secuti a reliquis editoribus inter-
punctionem correxerunt. εσηερα M; — 156 ἀνῆώρησε et ηδεσσατο
M, ἡδέεσατο Q, ἡδέεσατο S; — 157 χειρι δε et ἐρωτων M; δεσμόν
ut scripserat iam Ubelus conieceratque Perdrier., ex M recep. Bekker
et post eum editores praeter Lehrs.; deteriorum codicum et reli-
quarum editionum lectionem θεσμόν (cui νόμον glossa suprascripta
est in C) tueri frustra conatus est Lennep in Animadversionibus. —
158 γυμνωσε M; ἐμνήσατο codd. omnes (praeter G, qui ἀμνήσατα)
et edd. praeter Porti et Iuliani, qui ἀμνήσατο. Et ἀμνήσατο, pro
quo Iulien in notis p. 100 potius ἡμνήσατο scribendum esse vidit,
vertendo expresserunt plerique interpretes. Etiam Lennep: »sensus
tale quid efflagitare videri posset quodammodo. De vocis tamen
bonitate vehementer addubito. Quare meliorem viam instituerunt
Brodaeus, vir doctus ad Ald. Ed. et Neander [in margine] vel
ἀμελήσατο vel ἐπελήθετο reponentes. Quod si veterem consuetu-
dinem spectes mulierum, ut eo citius aliorum animos flecterent,
sinus et potissimum mammulas suas denudantium, sensum equidem
vulgato longe meliorem habere existimo: si vero Coluthi genium
et scribendi morem consulas, causae non multum erit, cur a vul-
gata ἐμνήσατο discedas. Videtur suae aetatis mores potissimum
spectasse, qua dedecori maximo, ut hodiedum etiam, duceretur, si
qua sinum et mammas denudaret, ut hoc modo aliorum favorem
sibi conciliaret. Talem fuisse auctoris mentem, modo inspexerit
versum 152 et 153:

Ἡ δ' ἑανὸν βαθύκολπον ἐς ἡέρα, γυμνώσασα
κόλπον, ἀνῆώρησε καὶ οὐκ ἡδέεσατο Κύπρις,

qui neget nullus erit«. Vulgatam Nonni exemplo tuitus est etiam
Bekker, collato Dion. XXI 109 καὶ οὐκ ἐμνήσατο μαζοῦ, et XXIII

207 καὶ οὐκ ἐμνήσατο μορφῆς. — μαζων M; — 159 τοιάδε CLNQSW, τοιά δε P, τοῖά δε h n; δε et προσεννεπε M; μηδιόωσα Q, προσένεπε LQ. Post hunc versum versum 137 posuit Lehrs Hermannō obsecutus. — 160 δεξομαι καὶ M, δέξομαι καὶ ALNR, δέξομαι^ε καὶ CQ (in quo corr. m. 2), δέξεο καὶ PSVW h n, Portus, Harles. — »Codicis Vossiani vestigia sublegens« δόξης καὶ πολέμων coni. Lennep, δέξο με καὶ coni. Dorvill. addens: »Forte quis δέχνυσο elegantiae causa per repetitionem praeferat τῷ δέξεο. Sed haec non curat Coluthus. Sic v. 131, ubi poterat ἔδρακε bis ponere, tamen maluit semel, δέρκετο«. Male δέχνυσο probaturus erat Lennep, collato v. 172 εἴξατε μοι, πολέμοιο συνήθεις, εἴξατε νίκης. Contra quem recte Bekker attulit Nonn. Dion. XIII δέξο με καὶ σύ, θάλασσα. μετὰ χθόνα δέχνυσο Νηρεῦ, similia XIX 303, XXXIII 341, XLII 399 et 401, X 426. — πτολέμων MCQn, πολέμων rel. codd. et edd. inde a Stephano. — ἐπιλήθεο M, ἐπιλήθε||ο Q, ἐπελήθεο PW, ἐπελάθεο SV, ἐπελήθετο NR; — δὲ χρυσομόρφην M; — 161 ημετέρην και M; και ασπίδα M; γαιαν M; — 162 μοθῶν M, μόχθων Q; οὐκοῖδα M; τι γαρ M 1., τὲ γὰρ M 2; αφροδίτη M; — 163 ἀγλαΐη M; πολὺ ex πολλοι M 2; πολύμαλλον L; -- 164 ἀντιμένεινωραΐης M; ἐρατὴν et οπασσω M; ἐρατινὴν PW, ἐρατεινῆς^{την} Q (ς ex ν m 1., caetera corr. gloss.) ἐρατεινὴν ACLNSRV et antiquae edd. (ἐρατηνὴν h) correxerunt Anon., Brodaeus, Falkenburg, Dausqueius et Stephanus. — παράκοιτην Q; — 165 ἀντι δε κυρανίης ελένης επιβήσαιο M; κοιρανέης n; ἐλένης P; ἐπιβήσαιο Q; λέκτρον R; -- 166 νυμφίο||ν M (fuit puto νυμφίων), νυμφίων Q; ἀδρήσειε, omisso σε n Ubel. λακεδείμων A m. pr., corr. gloss., λακεδαίμωνων fuit in M, sed ον syllaba nunc erasa est; — 167 μῦθον S, μυθον V, μῦθος^ν P (corr. m 2. ut vid.), μῦθον^ς W; μῦθον vulgatae praeferendum esse iudicavit Lennep, male, cfr. οὔπω μῦθος ἔληγε Nonn. VI 366. XVI 320, XXV 338; XLVII 137; — δ δ' recepi ex P, ἧδ' Q, δδ' rel. codd. et edd.; αγλαὸν ὄπασσε M, ὥπασσε W; — 168 verba ἀνάθημα-γενεΐη addita sunt in M a M 3; αγλαΐης M 1., corr. M 2; ἀφρογενεΐη MPW, ἀφρογενεΐη L, ἀφρογενεΐη ACNQR; — 169 φυταλὴν M, φυταλὴν PSW, φυταλὴν h, φοιταλὴν CLNQR Ald., φοιταλὴν An, φοιταλέην Ubelus; sed φυταλὴν recte iam Anon. Falkenburg, Brodaeus, Neander in marg. (sed ibi φυταλὴν impressum est) Stephanus, Lectius, Portus et rel. edd.; κακὴν M; γενέθλην πολέμοιο W ante

corr.; *κακήν π. γενέθλην* rell. codd. — Nihil hoc versu putidius fingi posse Hermann contendens p. 16 *φοιταλέην πολέμοιο κακοπολέμοιο γενέθλην* scribi iussit, quod tamen non recepit Lehrs, neque Schneider probavit, qui haec p. 437. 438: »sed vellem dixisset [Hermann] in his quid *γενέθλην* significaret. nam si genetricem sive ortum causamve significare voluit, ut videtur voluisse volueruntque Colluthi interpretes et Spitznerus Excurs. IX ad Iliad. p. XIV, eam huic voci significationem attribuit, quae et ab reliquorum usu poetarum (cfr. Spitz. l. l.) et vero a Colluthi consuetudine plane abhorreat: cf. v. 1. 20. 250. 268. 281. 299. 353. 381. vulgarem autem usuque tritam significationem, quum hic tueri nequeamus, hanc potius vocem, quam quas Hermannus correxit corruptam putabimus. ac viam monstrat emendandi ipse Colluthus, qui v. 62 malum istud appellat *μόθου πρωτόσπορον ἀρχήν*. nam ut *φυταλήν* alludit ad *πρωτόσπορον* illud, ita pro *γενέθλη* expectamus aliquam vocem quae *ἀρχήν* significet. eam autem mihi quidem suppeditavit Nonnus Dion. 29, 324 *ἰνδοφόνιοι θεμείλια δηιοτῆτος*. id. 40, 254 *ἑπταέτηρα θεμείλια δηιοτῆτος* et 43, 3 *πολέμοιο θεμείλια πῆξεν Ἐνυώ*. quem secutus haud cunctanter rescribo: *φυταλήν πολέμοιο, κακοῦ πολέμοιο θέμεθλον*, cui versui si quid iudicabitur inesse putidi, iudicandum est etiam inesse illis *μόθου πρωτόσπορον ἀρχήν* aliisque plurimis, in quibus placuit sibi luxurians Nonni eiusque asseclarum ingenium. ceterum si quis praestare putaverit *φυταλήν πολέμοιο κακήν, πολέμοιο θέμεθλον*, is admonendus erit legem esse rhetoricam ut iterato nomini praedicatum adiciatur, quo cur iteretur appareat (Hermann. ad Mosch. p. 50)« Schneideri coniecturam, ut par erat, recepi. — 170 *δε μηλον εχουσα τωσην ανενεικατο* M; *τόσσην* ACLNP Ald., *τόσην* S, *τόσην* etiam Q, sed σ ex correctura est a glossatore profecta. — *ανενήκατο* post corr. Q; — 171 *ήρη κερτομεουσα* et *αντιάνειραν* M; — 172 *ειξατέ* M, *εἷξατο* ante corr. C, *εἷξατε* Q; *καί* pro *μοι* V; *πολεμοιο* M, *πολέμοι* V; *συνήθεος* M, *συνήθεις* codd. dett. et edd. omnes, vix recte. *πολέμοιο συνήθεις* a prioribus interpretibus bellis adsuefactae [bello adsuefactae etiam Lehrs.] versum esse vituperavit Iulien p. 103, cum vix recte bellis adsuefacta vocari possit Iuno, quae modo ita amare in bellum et bellatores invecta erat. Sed quod Iulien alios secutus *πόλεμον* hoc loco trium dearum certamen significare voluit, vel *συνήθεις* absolute poni et *πολέμοιο* aequae ac *νίκης* ad *εἷξατε*

referri putavit, ne hoc quidem satis placet, cum recepta M libri lectione plana evadeat sententia: Cedit ex bello mihi adsueto (dicit ἀγῶνα περὶ κάλλους, caeterum cfr. Homericum εἶκεν πολέμου καὶ δῆϊοτῆτος) cedit victoria! Atque συνήθεος probaverat iam Tournier p. 25, qui tamen συνήθεος non ad πολέμοιο, sed ad νίκης retulit; fort. recte. — εἷξατε M, εἷξατο ante corr. C, ἥξατε Q; μίκης M; — 173 hic versus olim post v. 177 legebatur, recte transposuit Tournier p. 25, improbante licet Schneidero rec. p. 195. — ὦ pro priore οὐ habent h n Portus, Ubelus; βασιλεῖα M; ου pro εἰ M, unde οὐ recepit Tournier p. 25.; πυρὸς M; ἐστὶ M, ἐστὶ Bekker, et rell. post eum edd., ἐσσι (ἐσσι) rell. codd. et edd., εἰμι ex Tournierii coniectura (p. 25) recepi. cfr. Hermann p. 16: »Quae hic non adiuvisse Iunonem dicitur σακέων βασίλεια, καὶ εἰ πυρὸς ἔστι [sic] τιθήνη, ut in cod. Mut. pro vulgato ἐσσι scriptum, ridiculum esset, si aut Minerva esset, ut Lennepio visum: qui enim haec, ubi ipsa vincere volebat, Iunoni conciliasset victoriam? aut adeo, quod censori Heidelbergensi in mentem venit, coniux Vulcani Gratia. Enyo est, quam dicit poeta, facem gestans«. In Lennepii explicatione qui et ipse offendit Iulien, transpositis hemistichiis locum sic conformavit:

οὐ σακέων βασίλεια, καὶ εἰ δορὶ μαίνεται Ἄρης,
οὐ σοι Ἄρης ἐπάρηξε καὶ εἰ πυρὸς ἐσσι τιθήνη, etc.

quod vertit: »Non, scutorum regina! licet hasta furat Mars, non Mars te adiuvit; licet ignis sis nutrix, non flammae Vulcani te adiuvere, licet flammae spiritum (i. e. ignem ardentem) producat«. Et similiter ego ipse lectionem olim constitui, nisi quod pro σακέων βασίλεια, quod quam parum apte de Iunone dictum sit, ex v. 150. 151 apparet, ex v. 161 σκήπτρων βασίλεια restitui. Sed nunc tanto molimine non esse opus ratus, Tournierii lectionem secutus sum, neque enim mater Vulcani aut nutrix erat Enyo, neque causam habebat, cur Iunonem adiuveret. Denique nulla debet esse hoc loco Enyus mentio, cum et ante hunc versum, in qua sede vulgo edebatur, et post eum non nisi Iunonis filiae filique commemorati sint. — 174 ἀγλαῖην M, ἀγαῖην m. pr. in P; ἐφίλισα καὶ ἀγλαῖη με διωκει M; bene ad hunc versum Tibulli (IV 2. 8.) subsequiturque decor confert Graefius p. 246. — 175 φασὶ σε M, φασί με Q; μήτηρ ACLQ; ἄριος AQ; υποδινεσσιν M, ὑποδίνεσσιν Q; ἀεξείν M; — 176 ηὔχόμων χαριτων M; ιερὸν M post corr. ex ιερῶν; — 177 ηρνήσαντο M, ἀνηρνήσαντο Q; ου M; ευρες M, εὔρες N; ἄρωγόν M, Bekker

et rell. post eum edd., ἀρωγήν rell. codd. et edd. Atque ἀρωγόν in suspicionem vocavit Tiedke in Herma XIII p. 352, cum Nonnus oxytonis trium syllabarum, in trochaeum exeuntibus versum claudere non sit solitus. Verum enim vero et Paulum Silentiarium, et Musaeum et Tryphiodorum ab huius regulae severitate discessisse ita exposuit ipse Tiedke l. l., ut Collutho quoque hanc licentiam ignoscere merito possimus. — 178 οὐ σοὶ ἀρης M; δορο M; vv. 179—182 in M a M 3 exarati videntur, et ita quidem, ut verba οὐ φλόγες et οἶα τε in aliorum vocabulorum rasura scripta sint. — 179 οὐ φλογός Q; ἡφέστοιο C, ἡφαίστοιο APQ; ἄσθμα LNPQS, ἀσθμα C; ἡμύναντο pro Ἡφαίστοιο ex glossa scilicet orto, et λοχεύη coni. Tournier p. 26. — 180 comma, quod Lennep secutus a Bekkero, Hermanno, Lehrsio, Schneidero tacite post ἀνεμώλιος traduxerat, Iulien pristinae sedi, post κυδιάεις, male restituit. De vv. 180—187 haec Hermann p. 16. 17: »Bekkerus signa exclamandi posuit post Ἀτρυτώνη et post πέπλοις. Ea ratio si vera esset, in quinto horum versuum [v. 184], mente repetendum esset κυδιάεις. At tum certe post Ἀτρυτώνη signum illud non recte poneretur. Deberent enim sententiae ita cohaerere: οἶα κυδιάεις, ὅτι σε γάμος οὐκ ἔσπειρεν· οἶα δέ, ὅτι χαλκείοις θπλοῖς καλύπτῃ. Sed ne sic quidem omnia recte procederent. Neque enim apte adnexa essent illa, καὶ φεύγεις φιλότητα, et quae sequuntur, quae omnino cur ab armis potius, quam ab origine Minervae deriventur, non apparet. Nihil posset reprehendi, si pro altero οἶα aliud quid, v. c. ἀμφί, legeretur. Sed quum minime suspectum sit οἶα, positum autem non possit non ad superius οἶα referri, illi autem quod adiectum est τέ non bene conveniat, recte mihi videor iudicare, alieno loco intrusum esse hunc versum. Eo hinc reiecto ante primum eorum quos apposui [v. 180] bene habebit locus, ita nexa oratione:

οἶα δέ, χαλκείοισι καλυψαμένη χροά πέπλοις,
οἶα σὺ κυδιάεις ἀνεμώλιος, Ἀτρυτώνη.

Hermannum secutus est Lehrs; male, ut patet ex Schneideri de vv. 180—189 disputatione, quae p. 438. 439 legitur: »Postquam Iunonem Venus derisit, transit ad deridendam Minervam, in quo transitu patet desiderari particulam δέ, ut οἶα δέ scribendum sit v. 179. — qua autem re gloriatur recte quidem intellexit Hermannus, sed recte inventis uti noluit. neque enim dubitari posse

videtur, quin ita sententiae cohaereant: *οἷα κυδιάεις, ὅτι σε γάμος οὐκ ἔσπειρεν*, ut patebit conferenti Nonni locum, qui obversatus Colluthi animo videtur Dionys. 8, 84 *εἷξον, Ἀθήνη, λῆγε Διὸς βοόωσα λεχώιον ἄντυγα κόρσης κ.τ.λ.* . . . . iam sequuntur haec, v. 184—189. quae quum et ipsa ab *οἷα δέ* incipiant, vel hac sua forma produnt poetam affectasse aliquam huius loci cum antecedenti in nectendis sententiis similitudinem. primum igitur Venus singulare Minervae studium denotat, quo ad bellum incumbat ab amore aliena. neque enim verum est quod Hermannus dicit, ita haec intelligenda esse ac si dixisset Colluthus: *οἷα δὲ κυδιάεις, ὅτι χαλκοῖς ὅπλοις καλύπτῃ, καὶ φεύγεις φιλότητα καὶ Ἄρεος ἔργα διώκεις*. immo hoc ipsum illud est, quod in Minerva miratur Venus, fugere eam amorem et bella affectare. iam hoc quoque Minervae studium Venus reprobat, ut in simili re fecerat v. 181, ubi quum adversativa particula usa esset, eandem patet hic quoque requiri scribendumque esse v. 186 *ἀγνώσσεις δ' ὅτι μᾶλλον κ.τ.λ.* ita quivis sentiet totam hanc Veneris orationem satis artificiose esse a poeta exstructam, quae peribit ars, ubi cum Hermanno v. 183 ante v. 179 collato scripserimus: *οἷα δὲ, χαλκείοισι καλυψαμένη χροά πέπλοις, οἷα σὺ κυδιάεις ἀνεμώλιος, Ἀτρυτώνη*. — *οἷα* ante corr. C, qui om. τε. Sic enim pro Schneideri *δέ* codd. et edd. omnes praeter Lehrs., qui ex Hermanni sententia *σὺ* scripsit *κυδιάνειρα* pro *κυδιάεις* habet SV, *κυδιάνει* PW, *κυδιάει* cum edd. omnibus ante Lennepium G; *κυδιάεις* ex coniectura et codicibus restituit Lennep. — 181 *μεώσατο* Q; — 182 *σιδηρή* MACLNPSW (codd. omnes, ut vid.) Ald. Ubel. *nh*; corr. Steph. — *ρίζα* codd. et edd. omnes, in quo offendit iam Graefius p. 247: »*σιδηρείη τομή* quid hic sit, ex Luciano notum; *ρίζα σιδήρου* quid sibi velit, nisi fere idem est, non video. Nam *ρίζα σιδήρου* est *σίδηρος*, qui Palladi *ρίζα* erat, unde propullulavit. Si argutandum f. chalybs sic dici poterat. Fortasse captavit aliquam concinnitatem cum v. antec. et ut ibi expressa est notio patris et matris, ita hic duo posuit, ad idem alludens. Infeliciter. Nam illa est *ἀμήτωρ*, a ferro in lucem edita. Emendationem locus videtur respuere«. Nihilominus, qui Graefii interpretationem parum quo placeat habere recte iudicavit, Schneider vocem *ρίζα* corruptam esse vidit p. 438. 439: »quis enim post *σιδηρείην τομήν* non expectet potius aliquid, quod cum illo quandam habeat similitudinem et ipsum significans aliquam Hephaesti ferra-mento utentis operam? quod si quis ita instituisse Colluthum pu-

taverit, ut poneret vocem quae accurate nomini *τομή* responderet itemque actionem significaret, vereor ne cum Graefio dicendum sit emendationem locum respuere. at potuit poeta instrumentum ferreum nominare quod in eam rem usum habeat suaque significatione ultro actionem indicet qualem hic expectamus. qua probata sententia plures adeo patent emendandi viae, sed nulla facilior et expeditior quam ut scribatur *ἀλλὰ σιδηρεῖν σε τομή καὶ ῥῖνα σιδήρου πατρώων ἀλόχευτον ἀπεβλάστησε καρήνων* (nam *ἀνεβλάστησε* utique corrigendum fuit). Etsi autem lima Atticis est *ῥίνη*, constat tamen Moeridis testimonio etiam *ῥῖνα* in usu fuisse, ut variant *πῖνα* et *πίνη*, *δῖνα* et *δίνη*, *θοῖνα* et *θοίνη*, *πεῖνα* et *πείνη*, *πρύμνα* et *πρύμνη* alia. Cfr. Lobeck ad Phryn. p. 331, 437, 499 et Meineke Exercit. philol. in Athen. I p. 28 et II p. 4α. Cur *ἀπεβλάστησε* praetulerit Schneider, non video; de transitivo verbi *ἀναβλαστέω* [potius *ἀναβλαστάνω*] usu Graefius p. 247 conferri iubet interpretes ad Soph. Aiac. 40. — 183 *πατρωῶν* ACLNPQSW (omnes dett. ut vid.) et edd. ante Stephanum, nisi quod *πατρώϊον* n. — *ἀνόχευτον* G, *ἀλόχητον* Q; — 184 *οῖα* M; *χαλκίοισι* Q; *καλυψαμένη χρεῖα πεπλοῖς* M. — 185 *φεύγοις* ALNQR; *ἄρεος* M, *ἄρεως* Q; *εργα* M; — 186 Lennep secutus ab Harlesio *ἁρμονίης δ' ἀδίδακτος* scriptum esse etiam in PQV falso putans (nam omittunt particulam codd. omnes et edd. ante Stephanum) post *διώκεις* v. 185 interrogandi signum posuit, post *ἁδαήμων* v. 186 punctum sustulit et vv. 186. 187 coniunxit simul *ἁρμονίης* et *ὁμοφροσύνης* tamquam propria dearum nomina imprimenda curans, et v. 187 pro *Ἀθῆναι ἐκεῖναι* coniciens ad *ἁρμονίην* et *ὁμοφροσύνην* referendum. Fusius refellit haec Iulien, qui contra Lennepii coniecturam hoc praesertim attulit, quod non licuit Veneri victoria exsultanti et in Minervam superbe invehenti imbecillas vocare Harmoniam et Concordiam, quas nihili facere Minervae opprobrio vertit. — *αρμονίης* M, *ἁρμ.* C. *δακτος* — *ἁδαήμων* add. M 3 in M; — 187 *δ'* Schneider ex coniectura, quam vide supra, addidit; vix recte, cum *ἀγνώσσεις ὅτι Κύπρις ἀπόσπορός ἐστι θαλάσσης* legatur apud Musaeum v. 249. *αγνώσεις* M, *ἀγνώσεις* Q; *μᾶλλον ἀναλκυδεσσείσιν* M; *Ἀθῆναι* MV, S in marg., P in marg. a m. 2., *Ἀθῆναι* W, *Ἀθήνη* ACL (hic cum glossa ὦ vocativum designante) NQ et SP in textu; idem habent edd. ante Bekkerum, et etiam G, ut videtur. De hoc versu sic Graefius p. 247: »Quod olim edebatur *Ἀθήνη* neque nominativo neque vocativo sententiae

convenit; neque ferendum, quod coniecit Lennep. *ἐκεῖναι*, quia sic v. 188 sensum non habet. Itaque omnino verum est *Ἀθῆναι*, non de Minervis pluribus, quod in hac ad Minervam oratione absurdissimum (etsi aliquando eiusmodi nomina propria plurali numero dicuntur); sed de urbe Athenarum. Urbs autem cum dicitur, intelliguntur incolae. Vellicat itaque Minervam Venus ita, ut Athenienses, quibus illa superbit, tamquam homines imbelles et ignavos rideat. Tu, inquit, fortis et victrix videri cupis; at neque tu fortis es neque tua illa urbs inclyta. Et quia urbis nomen plurale est et foemininum, *Ἀθῆναι*, si personam induunt, mulieres videri possunt; at non sunt verae mulieres! quid igitur? mares? neque mares, neque foeminae, etsi membris a natura in utrumque sexum distinguuntur Athenienses. Totum est Nonni acumen, qui illud *κεκριμένον* multis modis usurpavit in Dionysiasticis. Recte sane vehementer miratus est Hermann p. 17 »quod Graefio acutissimo leporum et venustatis arbitro, *Ἀθῆναι* non Minervae, sed urbs Athenarum esse visae sunt«. — 188 *τοῖαι* M et edd. inde a Bekkero, nisi quod reliquorum codicum et editorum lectionem *καὶ οὐ* retinuit Iulien, Bekkeri *τοῖαι* coniectura sola niti falso ratus. Lectionem a Bekkero receptam sic vertit Lehrs: »Ignorasne, quod potius impotentes sunt Minervae tales, gloriosis se delectantes bellis?« Iure igitur mireris a Graefio p. 248 talia scribi potuisse: »*τοῖαι* quod Cod. Mut. obtulit, fateor, me non intelligere; *καὶ οὐ*, quod vulgo edebatur, metricis rationibus damnandum est, neque negatio propter seq. *ἀγαλλόμεναι*, satis videtur probabilis. Nunquam *καί* ante vocalem ab his poëtis productum reperitur, ut id ad Tryphiod. v. 132 observavimus. Itaque, nisi Cod. Mut. unice audiendus est, verum censendum est id, quod pari probabilitate et in *καὶ οὐ* et in *τοῖαι* depravari potuit. Legendum itaque videtur:

*ἀγνώσσεις, ὅτι μᾶλλον ἀνάλκιδές εἰσιν Ἀθῆναι,
εἰ καὶ κυδαλίμοισιν ἀγαλλόμεναι πολέμοισιν,*

licet superbientes gloriosis bellis, imbelles potius sunt. Et *εἰ καὶ*, ut corrumpi potuit in *οῖαι* et *τοῖαι*, sequente imprimis simili syllaba *κυ* (vid. talem errorem C. Mut. v. 397), ita transpositum *καὶ εἰ* facile depravandum erat in *καὶ οὐ*, ut *οὐ* et *εἰ* confusa sunt infra v. 300. qui locus levem cum nostro similitudinem spirat; sed, quod doleas, eo non integrior ad nos pervenit. Si vulgatae praeferenda est auctoritas Cod. Mut., proxime offert se:

ἀγνώσσεις, ὅτι μᾶλλον ἀνάλκιδές εἰσιν Ἀθῆναι,
αἱ τε αἱ, εἰδαλίμοισιν ἀγαλλάμεναι πολέμοισιν.

speciosis bellis, ut fere εἰδάλμος est apud Mnasalc. ep. 17, et origo vocabuli postulare videtur, vel οὐδαμινοῖσιν aut οὐτιδανοῖσιν, epitheto, quod Nonno in deliciis est. Sed recte codicis M lectionem probavit Hermann p. 17. — *χυδαλίμοισι* C; *πολέμοισιν* M; post *πολέμοισι* signum interrogationis ex solo P enotavi; *κεκρυμένων* QV, *κεκρυμένων* SW, *κεκριμένων* P (corr. m. 2); »*κεκριμένων μελέων* (quod ex duobus Nonni locis Bekkerus attulit, in neutro autem invenitur, sed legitur Paraphr. 19, 188) apparet esse: quum discreta sint membra maris ac feminae nec umquam membra, quae sola sunt ad bellum apta, in femina sint aut contra, quod monui propter Mauritium Schmidt, de Didym. p. 39 not. Schneider p. 439. 440. Bekker sine causa ἦτ' ἄρσενες ἦτε γυναῖκες coniecerat. — *οὐτ'* CQ; *οὐτε* C; *οὐτ'* — *γυναῖκες* add. M 3 in M; — 190 *τοῖον* ex M iubente Hermann p. 17 recepit Lehrs; *τοῖα δ'* rell. codd. et edd. praeter Bekkerum, qui *τοιὰδ'* edidit, quod est etiam in Q; — *προσεννεπε* M; *προσένεπεν* S; Ἀθῆνην om. M, quare, cum non solam Minervam, sed Iunonem quoque allocuta sit Venus, et Ἀθῆνην in secundo abhinc versu in eadem versus sede recurrat, nescio an deteriorum codicum scriptura Ἀθῆνην lacunae obtegendae causa a librariis non nimis sagaciter ex v. 192 ascita sit; *ἀθήνη* LQ, *ἀθήνη* A, *ἀθήνη* C; — 191 *ῶσημεν* M, ἦ rell. codd. et edd.; ἦ ego; *πολύπορθον* M, *πολύπορθον* L; *αεθλίον* M; *ἔλαχε* Q ante corr., S, W ante corr. — *μορφης* M; — 192 *ἦρην* M; *ἐξελασασα* M, *ἐξαλάσασα* Q; — *αθήνην* M; — 193 *μείρων* M, *μείρων* A; *ἡλαίνων* dubitanter coni. Tournier p. 27. *ὑπέρωτι* ACLN; *ην* M; *εἶδε* M, *οἶδε* AQS et edd. ante Bekkerum, qui *εἶδε* cum rell. codd. — 194 *ἀθροισας* M, *ἀθροίσας* quod ex V, atque Anonymi et Dorvillii coniectura primus recepit Lennep, habent etiam SW, *ἀθρήσας* P, *ἀθρήσας* AC (sed hic cum glossa *συνάξας*) GLNQR; *επιδασκιον* M, *ἐπιδάσκιον* LNPQS; — *ἡγαγενύλην* M, *ῶλην* etiam rell. codd. et edd.; Ἰδην maluit Wernike collato Quinto Smyrnaeo *δάσκιος Ἰδην* V 495, *ποτὶ δάσκιον Ἰδην* id. VIII 343, et Tryphiodoro v. 324 *ἔβρεμε δ' ὀμφαίῃσιν ἄμα δρυσὶ δάσκιος Ἰδην*. Olim Wernikii coniecturam recipiendam esse et v. 196 vulgatum *ῶλης* pro M libri Ἰδης a Bekkero probato restituendum esse duxi, cum inepte dicatur: »viros in silvam duxit, ubi arbores Idae caesae sunt« pro eo, quod dici debebat,

»viros in Idam duxit, ubi arbores frondosae silvae caesae sunt«. Sed nunc ἐπὶ δάσκιον ἤγαγεν ὕλην v. 194 retinendum esse persuasit v. 226 ὑπὸ δάσκιον οὔρεος ὕλην et v. 358 ὑπὸ δάσκιον ὕλην, licet Wernikianum etiam Tournier p. 27. 28 probaverit. — **195** ἀνερας εργοπόνοιο δαημονας ἀτρωιτῶνης M, in quo ἀτρωιτῶνης erat ante corr.; δαήμονας ex δαήμων effecit glossator in Q; — **196** ενθα M; πολυπρέμνοις M, unde optimi codicis lectionem secutus πολυπρέμνοιο edidi collato v. 358 ἀλλὰ πολυπρέμνων ξυλόχων ὑπὸ δάσκιον ὕλην et Apollonio Rhodio IV 160 κύκλα πολυπρέμνοιο δι' ἐξ ὕλης τετάνυστο; — ταναπρέμνοιο S V, τανυπρέμ^{νο}οιο P, τανυπρέμνοιο rell. codd. et edd., quod defendit Bekker, collato Nonno V 541 ἔνθα τανυπρέμνοιο διέστιχεν ἔνδια λόχμης et probavit Tournier p. 27. — δαιζόμενα M; δρῦες M, et C post corr.; ἰδης M, quod receperunt Bekker et rell. post eum edd.; ὕλης codd. dett. et rell. edd., vide ad v. 194; — **197** ηριπον M, ἥριπον ACLNPQW fort. codd. dett. omnes); αρχεχάχοιο M; — **198** ος M, ὦς A, ὡς Q; ποτέ C, ποτε rell. codd. et edd. praeter Lehrsium, qui Hermannii coniecturam (p. 17) τότε recepit; in eandem inciderat Koechly ad Tryph. v. 47; μαργαίροντι A ex corr., Q; — **199** αλεξάνδρω M, ἀλεξάνδροιο Q, ἀλεξάνδρεο A, in C ω vocis ἀλεξάνδρω ex corr. est; δρυτόνω M; τεκτείνατο CLNQR; χαλκῶ M; cum Ἀλεξάνδρω prorsus otiosum sit et νῆας epitheto careat, Tournier p. 27 ἐϋσέλμους pro Ἀλεξάνδρω mire coniecit, vulgatam scripturam ex mala recodatione loci Tryphiodorei (61 νῆας Ἀλεξάνδρω τεκτήνατο) ortam esse iudicans. vv. **200—201** om. codd. dett. omnes et edd. ante Bekker.; — **200** προβεβουλε et καμὲ M, quae tacite corr. Bekker. — **201** νῆας ᾄς M, quod retinuerunt editores, licet ᾄς metrum violare iam Bekker viderit; ᾄτ' conii. Wernike ad Tryphiod. p. 43, metro melius quam sententiae consulens, iudice Hermannio p. 17, qui ᾄς pro brevi syllaba positum Hesiodi exemplo defendit persuasitque Lehrsio. Contra Graefius p. 248. 249: »Male repetitum νῆας aut e fine v. praeced. aut initio v. 198 corruptionem loci videtur effecisse, cum poëta dedisset: κάμε νῆας, οἷας οὐκ ἐν. etc. alludens f. ad Argus navem, ab Argo quidem exstructam, excogitatam tamen a Minerva, cfr. Apollon. I 19, aut ad equum Troianum, similiter ortum, cfr. Tryphiod. v. 57. Infelix acumen, Colutho tamen non indignum. Quod qui negat, per me duos versus a Cod. Mut. suppeditados, aliunde desumptos et male hic insertos putet. Sic Argo describi potuit huiusmodi versu:

νῆα μὲν οὖν ἐνόησε καὶ οὐκ ἤσκησεν Ἀθήνη.α

Schneider p. 440 Colluthum vel ad Homeri exemplum (IX 283 νέα μὲν μοι κατέαξε Ποσειδάων ἐνοσίχθων) νέας δς οὐκ ἐνόησεν (ut ediderat Schaefer) scripsisse vel Attico usum esse ναῦς putavit. »utrumque autem scripsit, in eo non erit haerendum, quod epanalepsis figura usus Colluthus repetitam vocem paululum immutaverit. nam a tali anxietate et alii saepe poetae alieni fuerunt (cfr. Meineke ad Callimach. p. 248) et parum illam legem curarunt huius sectae poetae: cfr. Nonn. Dionys. 47, 486 ἔκτανεν υἷέα μήτηρ, μήτηρ ἔκτανεν υἷα. Paraphr. Σ 41 τελέθω

Γαλιλαῖος Ἰησοῦς, Ἰησοῦς Γαλιλαῖος ἐγὼ πέλονα.

Ego cum et νέας δς et ναῦς δς a Nonni eiusque sectatorum arte prorsus abhorrere reputaverim, dubitanter νῆας δ' οὐκ scripsi. — οὐκ ἐνόησε καὶ οὐκ ἤσκησεν M, tacite corr. Bekker. — 202 ἄρτι ex M Bekker et post eum edd., ἀντὶ rell. codd. et edd.; — μὲν M; εἰδαιων ὀρέος M; ἠλλάξατο M, ἡλλέξατο A, ἐλλέξατο Q; — 203 ἐπικουρον M; εφεσπομενην M, ἐφέσπομένην A; αφροδιτην M; — 204 ακταίοισιν M; ἱλασσύμενος M, ἱλασσύμενος C ante corr., LNR, ἱλασσόμενος C post corr., ἱλησσύμενος P, ἱλασκόμενος S W, ἱλασχύμενος A Q, ἱλασσάμενος scripsi Schneidero obsecutus »nam eo ipso tempore quo super tergora maris navigabat, ἀκταίοις quidem sacrificiis placare deam Paris non potuit«. Sed falsus erat Schneider p. 426 ipsum ἱλασσάμενος in M exaratum esse credens. — θυέσσιν R; — 205 ἔλλεεν M; ἐλλήσποντον M, ἐλίσποντον Q; ἐπευρέα M C; θαλάσσης MG, et glossa in C, τηθήνης C, τιθήνης rell. codd. et edd. omnes, praeter Lehrs., qui γαλήνης recepit ex coniectura, quam fecit Lennep comparatis vv. 227 et 362, et Nonn. 3, 60 (ἄπνοα σιγαλέης ἐτανύσσετο νῶτα γαλήνης) et probavit Hermann p. 17. Iulien, secutus a Schaefero, id quod coniecerat etiam Brodaeus, repudiaverant autem Dorvillius et Lennep, θαλάσσης, edidit. Confer etiam Graefium p. 249: »Fortasse τιθήνης proximum versum claudebat, ad quem librarii oculus cum aberrasset, factum est, ut verba interposita omitterentur. Ita cogitari certe potest, mare τιθήνην a Venere marina vocari, veluti:

ἔπλεεν Ἐλλήσποντον ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης.
οὐδ' ἄλδς οἶδε θεὰ λειαινέμεν οἶδμα τιθήνης.

relate ad v. 202s. Sed f. τιθήνης ortum est ex male repetita syllaba postrema voc. νῶτα et genetivo θαλάσσης per compend. θαλασ

scriptoα. — **206** τῷδε πολυτλήτων M; πολυπλήτων ante corr. Q; σημεία Q; φαίνεται M; — in vv. **207—210** primum scripturae diversitatem proponam: **207** μεν M; θύελλα Hermann, Lehrs, θάλασσα codd. et rell. edd. omnes. — **208** οὐρανός M; ὀρφναίῳ GPW et edd. ante Lennep.; ἐλικῶν codd. dett. et edd. ante Lennep.; δεσμα (vel δεσμῶ?) M; δεσμῶν Q ante corr., C; — **209** ἡ δ' M, ἡ δ' ACPQSW, ἡ δ' rell. codd. et edd., ἡ δ' ego; ἄρ' ἀνοχθαλόεντος M; ἄρα μυχθαλόεντος fort. N, et edd. omnes ante Lennep., ἄρα μυχθαλόεντος codd. rell. — ὑπερος M, ἐπήερος LNP m. 1. QR, ἐπ' ἡέρος ACG, et edd. ante Lennepium, ἀπ' ἡέρος SW et m. 2 in marg. P, et edd. inde a Lennepio. ὕμβρων Q; — ἱεῖσα M, ἱεῖσα Bekker. Lehrs., ἀνεῖσα rell. codd. et edd., etiam Iulien. — **210** ἐκλυσθῇ M; δετε M; δέ τε rell. codd. et edd. praeter Lehrs., qui Hermannii coniecturam δ' ὕπο recepit; — ποντός M; ἐρεσσομένων M, ἐρεσσαμένων S; — v. 208 Ἑλίκης vel plurali pro singulari posito Ἑλικῶν pro ἐλικῶν praeunte Falkenburgio et Brodaeο coniecit Dorvillius, qui δεσμὸν ὀρφναῖον ἐλίκης interpretatus est: »Helicen obscuram. Coelum obscuravit, Helice non adparente nec navim regente«. Lennep ex L ὀρφναίων recepit et ἐλικῶν in ἐλίχων mutavit, quam emendationem etiam Heringa Lennepio communicavit. Δεσμὸν ὀρφναίων ἐλίχων autem interpretatur »vinculum obscurorum tractum, quales, orta tempestate, undarum ad coelum montium instar sese tollentium motu fieri solent«. A qua explicatione non valde discrepat Letronnii apud Iulianum, ἔλιξ idem esse docentis quod Plutarchus ἐλιγμὸν ἐν πελάγει, Francogalli trombe vocant. Graefius demum p. 250 ἔλικας nubium turbines significare vidit. — v. 209 pro μυχθαλ. vel μυχθαλ. Brodaeus ὑαλόεντος, alii μοχθαλόεντος coniecerunt, Ruhnken olim μυδαλέου ἐξ' ἀέρος vitiose coniecerat, postea tamen in codicis R scriptura, quam Lennep primus in textum induxit, μυχθαλόεντος pro μυχθαλόεντος aquievit. Hermann p. 18 a Lehrsio secutus tacite ὀμιχλήεντος scripsit. Schneider p. 440 praeunte Dorvillio et Graefio p. 249 ἀμιχθαλόεντος commendavit »nam id ipsum, quod hic Hermannus desideravit, ex nonnullorum certe grammaticorum sententia significat ἀμιχθαλόεις: cf. Schol. Hom. Il. ω 753. ἀμιχθαλόεσσαν-ἔνιοι ὀμιχλώδη ἀπέδοσαν«. Tum v. 210 pro ἀνεῖσα (sic enim codd. dett. et edd. ante Bekker.) Dorvillius ἀνῆκε vel ἀνίει coniecit, nam »durum ut huc ἐκλύσθῃ quoque referatur: et stribliginosum est et Coluthi facilitate indignum, ut intelligatur ἦν. An putabimus versum deesse? nam ἀνεῖσα non

facile convelli debet. Similiter pendens participium habemus v. 357. « Lennep hac suspitione probata post *ἀνεῖσα* huiusmodi versum perisse credidit: *Παντοίων ἀνέμων μέγα κῦμα κύλινδε θύελλα*, quem versum vitiosa caesura laborare vidit Graefius p. 250. Iulien, qui et ipse cum Bekkero versum deesse putabat, ἡ δ' ἄρα non cum prioribus interpretibus ad *ἐλίχων*, sed ad *θάλασσα* rettulit, et ἀπ' *ἡέρος ὄμβρον ἀνεῖσα* nihil aliud significare credidit, quam aquam (*ὄμβρον*) maris ad caelum usque surgentis denuo ex altitudine decidisse. Etiam Graefius p. 249 persuasum habuit »versum excidisse nullis argutiis negari« posse. »Etsi enim physicis rationibus demonstrari potest *θάλασσα ἀπ' ἡέρος ὄμβρον ἰεῖσα* cfr. Nonn. II 499 ss. uti *ἀήτας ὠκεανὸς ἀνίησιν* Odyss. δ 568, et extorqueri fortasse *λαβρὸν* vel *πικρὸν ἀμιχθ. ἀπ' ἡέρος ὄμβρον ἰεῖσα*, adeoque *θάλασσα* v. 202 mutari in *θύελλα*; omne tamen eiusmodi artificium ab hoc quidem loco alienum videtur, praesertim cum propter praecedens v. 202 *μέν*, illud ἡ δ' ἄρα aptam oppositionem incipere videatur. Suspicionem itaque, propter simile fortasse initium excidisse versum huiusmodi:

ἡ δ' ἄρ', ἀμιχθαλόεντος ἀπ' ἡέρος ὄμβρον ἰεῖσα,
ἤμαρ ὁμίχλη νυκτὸς ἀπέκρυψε μέσον Ἥρη.

cf. Heyn. ad Il. ω 753, vel *ἤμαρ ἀκηχεμένοις* (cf. v. 290) *Ἥρη πάλι κρύφατο ναύταις*, et quidquid hac via excogitari potest. Certe Iuno, *ὄμβρων μήτηρ*, Orph. hymn. XVI 4. habebat, cur Paridi irasceretur. « Hermann p. 18, a Lehrsio secutus et a Schneidero meritis laudibus p. 440 elatus v. 208 id quod etiam Graefio in mentem venerat, *θύελλα* pro *θάλασσα*, v. 210 *εἰθαρ* pro ἡ δ' ἄρα et v. 212 *δ' ὕπο* pro *δέ τε* scripsit simul lacunae ante v. 211 suspicionem improbens, »manet enim, ut alia taceam, duplex perversitas, una in re ipsa, quod mare assurgere dicitur, et caelum tortis nubibus cingere, altera in oppositione per particulas *μέν* et *δέ* indicata, quae hic talis esset, ut idem sibi ipsum opponeretur. « *δ' ὕπο* autem v. 212 scripsit »quod Coluthus, si scivit quid significaret *δέ τε*, non potuit id scribere. « Et caeteris quoque locis, ubi olim legebatur, *τε* particulae usus Collutho abiudicandus erat. — v. 210 *ἐκλύσθη* contra Brodaeum, Anonymum et Neandrum (in marg.) qui id in *ἡχλύνθη* mutare voluerunt, recte defenderunt Dausqueius, Ubelus et Ruhnken, hic quidem collato Quinto Smyrnaeo XIV 534 *Ἐκλύσθη δ' ἄρα πᾶσα περίδρομος Ἀμφιτρίτη*. — Tum *ἀρασσομένων πετράων* pro *ἐρεσσο-*

μένων ἐρστάων dubitanter olim coniecit Lennep collato Apollonio Rhodio II 555 sqq.: Διμήεις δ' ὑπένερθεν ἀνακλύζεσκεν ἰοῦσαν Νῆα ῥόος, πολλὸν δὲ φόβῳ προτέρωσε νέοντο. Ἦδη δέ σφισι δοῦπος ἀρασσομένων πετράων Νωλεμές οὔατ' ἔβαλλε, βόων δ' ἀλιμυρές ἀχταί. Ἐρεσσομένων pro ἐρεσσόντων posito offensus ego olim ἐπειγομένων conieci, sed nunc vulgatum retinui, etiam quia ἐρεσσομένων ἐρετμῶν, similis locutio, passivo licet sensu, infra v. 229 occurrit. — 211 τοφρα δε M, τόφρα (om. δέ) Q, τόφρα καὶ G et edd. ante Lennep., qui reliquorum codicum lectionem τόφρα δὲ recepit. δαρδάνιον V, δαρδανίδην M, unde Δαρδανίην scribendum esse vidit Schneider p. 426, collato v. 390, ubi M item δαρδανίδης pro Δαρδανίης exhibet. Δαρδάνιον rell. codd. et edd. omnes (nisi quod δάρδανιον h). Δαρδανίην probavit etiam Tiedke in Herma XIII, p. 273, cum Colluthus Nonnum secutus alioquin proparoxytona ante caesuram tertii pedis masculinam ponere non sit solitus. — οὐδὰς ἀμείβων M; — 212 ἰσαμαρίδος M; παραπλόω M, παραπλόων Q; — 213 δε M; θρηκίοιο M, sed *ί* ex corr., θρηκίοιο A, θρηκιοῖο SW, θρηκιοῖο PV, θρηκίοιο (sed *η* a m. 2. ex corr.) Q, θρηκιοιο C, θρηκιοῖο N, θρηκιοιον R; — μετούρεα M, μετάρρια CP QW n, μετάρρια ALNR, μετάρροια V, μετάρροια S, μετάρροισια h, μετάρροια G, ut voluerunt Anonymus, Brodaeus, Neander (in marg.), Stephanus, quos vituperavit Dorvillius, Aldinae editionis lectionem μετάρρία, quod veterum more pro μετὰ ρία scriptum putabat, commendans. Et obsecutus est Lennep. μετὰ ρία a Lehrsio quoque receptum tacite edidit Bekker, probante in notis Iuliano, qui in textu μετ' οὔρεα ediderat. — 214 φύλλιδος M; ἀντέλοντα M; »Brodaeii coniecturam ἀνθάλλοντα emendantis, quod de sepulcro Phyllidis in amygdalum versae intelligebat, acutam magis quam veram puto. Notissimum verbum ἀνατέλλειν, ἐπιτέλλειν, ἀνέρχεσθαι de illis rebus, quas eminus apparere et sensim sensimque quasi oriri videmus, saepe apud Homerum aliosque reperies. Ipse Coluthus mox v. 215. v. 217. Lennep. φιλήν ὄρος M, φιλήνορος rell. codd. et edd., quod contra Brodaeum Falkenburgiumque φιλήτορος rescribi iubentes defendit Dausqueius; et φιλήνωρ idem esse ac φίλανδρος putavit Lennep. — ἐδρακε M; — 215 δρομον εννεαχυκλον (sed supra prius ε spiritus erasus est) M; ἀλήμονος M, ἀλκύμονος Q; εἶδε M; »Melius dixisset opinor: καὶ δρόμου ἐννεάχυκλον ἀλήμονος εἶδε χέλευθον« Lennep, cuius coniecturam ab Harlesio quoque sprete falsam esse arguit

Nonnus 16, 398 καὶ δρόμον ἐννεάκυκλον ἐπιστώσαντο σελήνης et 41, 158 καὶ δρόμον ἐννεάκυκλον ἀναπλήσασα σελήνης laudatus a Bekkero. — 216 ἐνθα M; διαστείχουσα M, A ante corr., Q; et sic correxerunt Dorvill. et Lennep; διαστίχουσα rell. codd. et edd. ante Lennepium; κινύρεο ex M Bekker et rell. post eum edd., κινύρετο, quod recepit Lennep, codd. dett. praeter G, qui cum edd. ante Lennepium habet κινύρατο. — φυλὶς ante corr. S; ἀκρί την M, ἀμοίτην R et fort. N; ἀκοίτιν edd. antiq., corr. etiam Perdrier. — 217 δεχνυμένην M, δεχνυμένη ex Anonymi, Brodaeii et sua ipsius coniectura recepit Lennep; ἀχνυμένη rell. codd. et ante Lennepium edd. — ἀπημονα M; »Phyllis cupere debuit maritum ἀπήμονα rediturum esse, sed cum nihilominus etiam non ἀπήμων redire potuerit, malim ἀγήνορα« Tournier p. 28. — 218 οπότε M; ἀθηναίης M; ἀπο M; δήμων γρ. μου ut videtur C ante corr., δήμου G, δήμων rell. codd. et edd. praeter Portum et Iulianum, qui δήμου ex Porti coniectura a Lennepio improbata scripserunt. Quibus obsecutus sum, cum vulgata scriptura epicae orationis non esse mihi visa sit. Ἀθηναίης ἀπὸ δήμων ex glossa Ἀθήναις ἀποδημῶν, quae veram lectionem: ἔς Ἀτθίδα γαῖαν ἀπελθὼν expulerit, mire credidit Tournier p. 28. — 219 τῷ M; βαθυκλήροις Q; βαθυκλήροιο in suspicionem vocavit Tournier p. 30, qui locum ex Nonni Dion. XIII, 70 corrigi posse opinatur, ubi alii βαθυκνήμους, alii βαθυκρήμνους ediderunt, quorum prius extat in optimo codice Laurentiano. διαχθονος M; αἰμονήων M, αἰμονιήων CR, αἰμονιήσων P, ἐμμονιήων A, ἐμμονιήως Q. Cum Ἀχαιὺς γαῖα non Thessaliam, sed totam Graeciam significet, »verum non potest esse, quod v. 218 legitur διὰ χθονὸς Αἰμονιήων. nam per Haemoniam sive Thessaliam Graeciae urbes apparere Paridi non potuerunt. accedit quod διὰ χθονὸς dici non potuit nisi addito participio, quale est πορευομένῳ vel πορευθέντι, quamquam vel sic aliquid restaret difficultatis, quod Paris praeter oram Thessaliae navigavit, non profectus est per Thessaliam. Has autem difficultates statim videbimus remotas, ubi ita scripserimus: δίχα χθονὸς Ἡμαθιήων. Atque Ἡμαθιήων etiam eo commendatur, quod post Thraciam (v. 212 — 217) non statim in Graeciam Paris venit, sed prius Macedoniam eum attingere oportuit. Recte igitur dicetur, praeter hanc terram apparuisse Paridi Graeciae urbes florentissimas.« Schneider p. 417. Ego, cum δίχα χθονὸς Ἡμαθιήων ab epico quidem poeta vix pro praeter Macedoniam dici posse persuasum habuerim, simulque Αἰμονιήων vel ideo intactum reliquendum fuisse reputarim,

quod Phthia re vera in Haemoniorum terra, in Achaia proprie dicta sita sit, malui post *Φθίη βωτιάνειρα* (v. 221) aliquot versuum iacturam indicare, in quibus post aliarum Thessaliae florentium urbium (Iolci puto) enumerationem ad reliqui in Graeciam et Peloponnesum itineris descriptionem perrexerit poeta. Atque lacunam statuit etiam Tournier p. 30 καὶ particulam post *βωτιάνειρα* positam omissionis ansam praeuisse ratus. — Pendet autem *διὰ χθονὸς* ab *ἀνέτελλεν*. — Qua explicatione admissa nihil habebimus, cur *ἐξαπίνης* v. 220, quod de Thessaliae urbibus non nimis longe inter se distantibus, neque nimis longo temporis intervallo in conspectum celeriter navigantis prodeuntibus dictum vix iustam reprehensionem incurrere potest, cum Schneidero p. 417 in *ἐξείης* mutemus, scilicet quia »eae ipsae quas nominavit urbes vel regiones, Phthia et Mycene, non potuerunt *ἐξαπίνης* apparere Paridi; potuit quidem una, at non potuerunt simul duae quae longo terrarum tractu inter se distant.« *ἦθεα γαίης* ex Apollonio Rhodio I 1177, III 1121, IV 511 et 739, sed contra Nonni usum coni. Tournier p. 29. — *αὐτίκα αἱ πόλεις φαίνοντο ἀχαιῖδος αἶης ἢ; ἐξαπίνης* M; *ἀνετελλεν* MW, *ἀνέτελλεν* CLNPSR, *ἀνέτειλεν* AQ, Julien, quod si sensum solum spectes certe praeferendum esset; sed nusquam Nonnus verbi *ἀνατέλλω* aoristo usus est, cfr. Schwabium ad Musaeum v. 111 et quem ille laudat Patzigium de Musaei emendandi ratione p. 50. — *αχαιῖδος* M, *ἀχαιῖδος* RQ et edd. ante Bekker. — *ανθεα* M, *ἄνθεα* ACLNQ R, quod probavit Schneider p. 417, qui etiam putat »plura duobus oppida nominaturum poetam fuisse, si *ἄστεα* scripsisset«, *ἄστεα* P [SVW] et edd. omnes. Caeterum Tournier p. 29. 30 errorem geographicum Collutho relinquendum esse censuit, et v. 219 aut *ρία*, aut, quod praetulit, *δρία* pro *δίχα* rescribens, locum sic constituit:

*Τῷ δὲ βαθυκλήροιο δρία χθονὸς Αἰμονιῶν
ἐξαπίνης, ἀνέτελλέ τ' Ἀχαιῖδος ἦθεα γαίης,*

ubi, ut de aliis taceam, offendit τε particula a Collutho constanter sprete. Caeterum *Ἀχαιῖδα γαῖαν* hoc loco non Thessaliam, vel Thessaliae partem, sed universam Graeciam significare, cum etiam Mycene eidem Achaeae tribuatur, primus contendit Brodaeus, quem secuti sunt reliqui editores et critici, minus recte, ut in nota ad superiorem versum ostendi. — 221 *φθειή* Q; vocem *Φθίη* in suspicionem vocavit Bernhardt Grundr. d. gr. Lit. II I p. 402, male,

ut adiectum constans Phthiae epitheton, *βοττιάνειρα*, monstrat: *βοττιάνειρα* A L N Q R S V et *u*, qui corr. in marg., *βοττιάνειρα* C ante corr., *βουτιάνειρα* voluit Perdrier.; *και ευρυάγυια* M. — De vv. 222—230 primum scripturae diversitatem proponam. vv. 221—225 olim post v. 230 legebantur; transposuit Schneider. — 221 *λιχός* Q; *γαλύνης* N; — 222 *δηρῶν* M, *δηρῶν* N R; *ερεσσομενων* M, *ερεσσομένης* L, unde, cum tres illi genetivi *γαλήνης*, *ερεσσομένων*, *ερετμῶν* explicari non posse crediderit, recepit Iulien, qui praeterea *γαλήνην* pro *γαλήνης* coniecit. Etiam Graefius p. 251: »ant recipienda lectio Cod. Laur. *γαλήνης δηρῶν ερεσσομένης*, aut quod concinnius videtur, scribendum *γαληνός — δοῦπος ερετμῶν* de tranquilla in fluvio navigatione.« Vulgato *ερεσσομένων* retento bene vertit Lehrs: »neque aequoris dinavigatis audiebatur sonitus remis«. — *ἡκούετο* M, *οἰκούετο* Q; *ερετμῶν* R, *ετμῶν* W; — 224 *και χθόνος* M; *ευχόλοιον* M, *εὐχόλοιον* A L N Q R et ut vid. P, *εὐχόλοιον* C, *ἐν χόλοιον* S W et edd. ante Bekker.; *ἐπύονεσαι* Q, *ἐπὶ ἡόνεσαι* A; *ἡῖόνεσαι* C; *βαλοντες* M, *βαλλόντες* Q. — Lennep »cum hic demum Paris dicatur navem egressus«, miratus est, »qui fieri potuit ut omnes illas urbes contemplatus fuerit et iuxta illas iter fecerit.« Quare licet singulari Colluthi inscitia explicari haec posse ratus sit, tamen motus praesertim *καὶ* particula locum minus commodum obtinente vv. 224. 225 post v. 212 reiciendos esse putavit, addens tamen: »videri posset huic coniecturae obstare quod v. 222 et 223 legitur *οὐπω κεῖθεν ἔην δολιχός πλόος, οὐδὲ γαλήνης Δηρὸν ερεσσομένων ἡκούετο δοῦπος ερετμῶν*, ubi manifesta adhuc navigationis mentio. Verum qui sequentia consuluerit, facile sentiet, haec non, nisi ut transitum ad illa faceret, inservire, et sic eleganti oppositione oratio dirigetur ad Paridem, qui iam cupiditate Helenae videndae ardebat et maxima festinatione, ut amantibus proprium, ad eam properabat.« Quae omnia absurdissima esse iudicavit Graefius p. 251, et improbavit etiam Schneider p. 418. — 225 *ἔλυσαν* M, *ἔδασαν* W; *όσοις* M; *άλός* M et edd. inde a Bekkero, *ναός* codd. dett. et rell. edd., pro quo *νέος* commendabant Lennep, et, qui etiam in *άλός* incidit, Dorvill. — *μεμήλει* ex M recepi praeennte etiam Tournerio p. 30, et probante Schneidero rec. p. 194. *μέμηλεν* rell. codd. et edd. omnes. — 226 *ενθεν* M; *ἄρ* (sic) *ἐρχομένοιο* coni. Schneider, *ἀνερχομένοιο* codd. et edd. omnes, nisi quod *ανερχομενοιο* M; *παρειαμενας* M, *εἰςμε-*

νας Q; *ελαμένας* *λη*; *ἐριάνθους* Schneider, *Ἐρυμάνθου* codd. et edd. omnes; vv. 227. 228 sic transposuerunt Graefius et Schneider; in codd. et edd. inverso ordine leguntur. — 227 *κεκλυμένην* M, *κεκλιμένην* W, in C *κεκλημένην*, sed prius *η* ex corr.; *ἐνόησεν ἐπ'* M et recc. edd. inde a Bekkero, *ἐνόησε παρ'* rell. codd. et edd., nisi quod *ἐν//όησε* Q; *ευρόταο* M, *εὐρόταο* Q; — 228 *σπάρτιν* (sed ex corr.) Q; *καλιγύναικα* Q; *ἀτρειωνος* M; — 229 hunc versum sequenti postposuerunt Neander et Ubelus. *ὕποδασκιον* M, *ὕποδάσκιον*, C ante corr., AGLNPQRSW et ed. Porti; *οὔρεος* C; *ὕλην* M; — 230 *παπαίνων* L. — Nunc de tota itineris descriptione videamus. Imprimis vituperavit Colluthum Lennep eo nomine, quod »Paridem, relictis Mycenis iuxta Erymanthi prata Spartam sitam ad fluenta Eurotae vidisse« narraverit. »Cum enim Mycenis Paris proficisceretur Spartam non nisi per longissimas ambages iter instituisset, ad fluvium Erymanthum, quippe longo satis intervallo a Mycenis et Sparta dissitum pervenire potuit. Sed ponamus, Paridem iuxta Erymanthum iter instituisse. Iamne nulla amplius difficultas supererit? Imo vero maxima: nec enim tam vicini erant fluvii Erymanthus et Eurotas, cui Sparta adiaciebat, ut, qui iuxta Erymanthi fluenta morabatur, iam tum Spartam Eurotae vicinam videre posset.« — Letronne apud Iulianum, ab Homero transversum actum putavit Colluthum; cum enim ille ζ 102—104 dixerit: *Ὅτῃ δ' Ἀρτεμις εἴσι κατ' οὔρεος ἰοχέαιρα Ἥ κατὰ Τηϋγετον περιμήκετον, ἧ Ἐρύμανθον*, Colluthus Erymanthum in eadem ac Taugetum terra, id est in Lacedaemone, fuisse putans, urbem Spartam, quam a Taugeto non nimis distare notum erat, prope ad Erymanthi montis pascua (sic enim *παρ' ελαμένας Ἐρυμάνθου* interpretatur secutus a Iuliano, qui *ἀνερχομένοιο* de monte aptius quam de fluvio dictum putat) sitam esse sibi persuaserit. Paullo meliorem viam ingressus est Graefius p. 250: »Coluthi geographiam damnant omnes. Sed cum vel in desperatissimis causis defensorem accusato concedat humanitas, videamus, quid susceptis patroni partibus praestari possit. Achaiam v. 219 de universa Graecia accipi posse concedunt, puto. Iam non sine arte a poeta institutum, ut Phthiam tantum et Mycenae v. 220 commemoraret Paris, quasi praesagens, illas mox Achillis et Agamemnonis nomine prae ceteris claras fore. Mox vero importunus est Erymanthus cum Eurota et urbe Sparta coniunctus. Eurotas et Alpheus, cui Erymanthus miscetur, communes fere fontes habent, cf. Pausan. VIII 44. § 3. unde coniicias,

Erymanthum cum Alpheo a poeta confundi, aut referri adeo poetice ad illum id, quod proxime ad hunc pertinebat. Verum etsi sic huic Coluthi geographiae veri species subiici videtur; constructio tamen impeditissima manet. Suspicio itaque, latere in nomine Erymanthi aut nomen proprium loci, non nimis remoti ab Eurotae ostio, veluti *Ψαμαθοῦντος*, aut quod facilius videtur, epitheton praecedentis substantivi exquisitius, ut versu transposito scribatur:

*ἔνθεν ἀνερχομένοιο παρ' εἰαμενὰς ἐριανθεῖς
κεκλιμένην ἐνόησεν ἐπ' Εὐρώταο ῥεέθροις
Σπάρτην καλλιγύναικα, φίλην πόλιν Ἀτρείωνος.*

Adiect. *ἐριανθής* analogiae convenit ut *ἐριθαλής* et *ἐριθηλής* ap. Hesych. Nolim itaque formas usitatiores *εὐανθεῖς* aut *πολυανθεῖς* hic inferre. Iam Eurotas dicitur *ἀνέρχεσθαι παρ' εἰαμενὰς ἐριανθεῖς*, quatenus Paris ab ostio fluminis versus urbem ascendit, *ἀνέρχεται*, et sic ei fluvius adversus sensim se sensimque usque ad urbem aperit. Recte vero *εἰαμεναί* sunt loca illa depressiora et fere paludosa ad Eurotam, quae longe lateque floridis pratis vestita fuisse, probabile est. Ita haec ferenda videntur, etsi malim e cod. offerri: *ἔνθα κατερχομένοιο*. Efficere enim, ut participium de Paridi dicatur, veluti:

ἔνθεν, ἀνερχόμενος Πάρις εἰαμενὰς ἐριανθεῖς,

i. e. *ἐρχόμενος ἀνὰ εἰαμενὰς ἐρ.* id aliis difficultatibus premitur; quod autem in antiquiori poeta facillimum esset:

ἔνθεν ἀνερχόμενος ὁ παρ' εἰαμενὰς ἐριανθεῖς

Coluthi versus non permittit. Schneider p. 417—419 versus sicut a me editi sunt, disposuit, et ad vulgatam convellendam, suamque coniecturam stabiliendam haec protulit: »at novae mox oriuntur difficultates in sequentibus. nam postquam Mycenen memoravit Colluthus, Parim narrat vidisse Spartam et Therapnen, indeque non iam diu navigasse, sed mox naves appulisse et Spartam profectum esse. in quo hoc perquam mirum accidit, quod Paris, quum iam vidisset Spartam cum vicina Therapne, quo intendebat et ubi mox narratur regiam Menelai domum adiisse, tamen alio interim naves direxit, ut denuo inde Spartam viseret. ferri haec possent, si statui liceret Parim, quum a Mycene veniens praeter Laconiae littus quod ad orientem solem spectat navigabat, e mari vidisse Spartam et Therapnen. Quod quum nullo modo potuerit, ita potius statuendum, versus 226—229 quibus ultima navigationis

pars describitur, loco suo esse expulsos . . . in quibus mutanda simul interpunctio fuit quae post v. 227 erat maxima, sed commutanda fuit cum minima. aliter enim non οὐπω, sed οὐκέτι dicendum fuit. . . . ita autem correcta interpunctione nemo iam cum Lennepio vv. 228 et 229 versui 211 subicere velit.

Postquam igitur Paris naves appulit (ad Eurotae puto ostium) recte dicetur inde vidisse Spartam et Therapnen, non quod ex ipso illo loco vidisse eum illas puto, sed pedestri itinere eo profectus vidit. Sed hoc nullo modo ferri potest, quod ἀνερχομένοιο παρ' εἰαμενὰς Ἐρυμάνθου Spartam vidisse dicitur, qui fluvius longissime ab hac regione remotus est. ac si qua in hac regione memorantur loca demissa, non possunt profecto alia intelligi atque quae Eurotae flumini adiacent. atqui hoc ipsum flumen secundo abhinc versu habemus memoratum. ergo cum eo versu hic coniungendus erit, quod ut recte fiat, in Ἐρυμάνθου putabimus latere aliquid εἰαμενῶν epitheton, ἀνερχομένοιο autem ita mutabimus ut non ἀνέρχεσθαι, i. e. ad fontes redire contra naturam flumen videatur. Haec autem omnia talis praestat emendatio:

221 ἔνθεν ἄρ' ἐρχομένοιο παρ' εἰαμενὰς ἐριάνθους

223 κεκλιμένην ἐνόησεν ἐπ' Εὐρώταο ῥεέθροις

222 Σπάρτην καλλιγύναικα φέλην πόλιν Ἀτρείωνος.

ubi nihil est quod probationem sibi postulet praeter ἐριάνθους. nam nec ἐριάνθος nec, quod paulo propius ad analogiam accedit, ἐριανθήs alibi legitur. Attulit ergo ad ἐριάνθους defendendum vocabula περιανθήs, πολυανθήs, ποιανθήs, μελιανθήs, φιλανθήs et prae caeteris nomen proprium Ἐριάνθος in Plutarch. Lysandr. 15, et neque ἐριανθέας neque ἐριανθεῖς Collutho propter leges scholae Nonnicae metricas scribere licuisse bene monuit.

Equidem non sine dubitatione Schneiderum secutus sum. Aptissime enim servato vulgato versuum ordine cohaerent Μυχῆνη v. 221 cum ἔνθεν v. 226, tum ἔδησαν, ὅσοις ἄλδς ἔργα μεμήλει v. 225 cum αὐτὰρ δ, cum nunc transpositis versibus neque ubi naves appulerit Paris ex poetae verbis appareat, neque ἔνθεν, si cum Schneidero de loco dictum esse sumeres, quo referatur, habeat. Sed fortasse ἔνθεν hic quidem temporale est, aut in ἐνθα δ' mutandum erit. — De ἄρα praepositionis elisione satis inusitata conferas Ludwichium Symb. crit. p. 18. 31. — 231 αὐτὰρ M; δ MCLNPRS et fort. Q, ed. Porti, idque recepi; δ rell. codd. et edd. — χειονεοιο M,

χιονεοῖο ACNQ, χιονέοῖο L; λοεσσαμενος M; — 232 ὄχετο M; ὄπ M; ἰχνεσσιν M, ἰχνεσσιν NPQSW n; ἰχνος M; ἐρειδων M, ἐρείδων Bekker et post eum edd., ἐρείσας rell. codd. et edd. — 233 μη M; ἡμερόεντες M, ἡμερ. A, ἡμερ. ante corr. C.; ὑπανχράντοιο M, ὕπ' ἀχράντοιο ACLN, P in textu, QR, et W in textu, ὑποχραίνοντο S, P in marg. a. m. 2, W in marg. a. m. 1, et edd. omnes, ex coniectura sane speciosissima; »sed quum scripti libri omnes habeant ὕπ' ἀχράντοιο (ὑπανχράντοιο Mut.) ὑποχραίνονται autem ex solo [??] Aldino exemplari in editiones venerit indeque etiam in codicem Gothanum [ex quo nihil a Passowio enotatum] quem aliis quoque indiciis intellexi ex edito quodam exemplari descriptum esse, aliquanto est verisimilius illud esse verum, sed lacuna locum vitiatum esse, ut scribi praestet:

μη πόδες ἡμερόεντες ὕπ' ἀχράντοιο [χιτῶνος]

. . . . . κονίης. Schneider

p. 412, cui obsecutus sum. — κονίης PS; genetivum, cui Iulien in commentario dativum κονίη substituere volebat, Schneider p. 412 tuitus est collatis Hom. Od. 18, 21 χεῖλεα φύρσω αἵματος, Oppian. Hal. 5, 277 πόρος λύθροιο πέφυρται, id 5, 269 λύθροιο φορύσσεται. — 234 μη M; κυνησιν M, κυνήσιν Bekker, κυνήθεν rell. codd. et edd. ante Bekkerum, γαίηθεν coni. Dausqueius, κυνήηφιν scripsit Iulien et recepit Lehrs, cum Hermann p. 18 annotasset: »Bekkerus e cod. Mut. opinor dedit κυνήσιν. Iulianus ex coniectura non male κυνήηφιν. Vulgata κυνήθεν si vera est, coniungenda est cum ἀναστέλλοιεν. κυνήηφιν improbavit Schneider p. 412, »nam formae in φι exeuntes ut apud recentiores poetas rarissimae sunt, ita ab Nonni quique eum sequebantur usu plane sunt alienae. cf. Lehrs. quaest. ep. p. 306 seq. praestabat dicere Colluthum metri necessitate coactum pluralem posuisse pro singulari, ut fecit v. 182 χάρηνα vocans Iovis caput.« — επιβρίσαντες M, ἐπιβρίσαντες ACLNQ R h, Stephanus, Lectius, Portus et edd. inde a Lennepio, ἐπιβρύσαντες PSVW et edd. ante Steph. Caetera huius sequentisque versus haec est varia lectio: ἐθείρας M, Bekker, Iulien, Lehrs, ἔθειραι rell. codd. et edd. ante Lennep., qui Dausqueii coniecturam ἐθείραις recepit suadente etiam Dorvillio. — σπεύδοντες M et SQ (?) ante corr., σπεύδοντον A post corr. ἀναστέλλοιεν M, ἀναστέλλοιεν edd. inde a Bekkero, ἐπαντέλλοιεν, ut coni. Dausqueius, APSRW Lennep. Harles. ἐπ' ἀντέλλοιεν CLN, ἐπαντέλλοιεν QV, ἐπαντιτέλλοιεν edd. ante Lennep.; —

ἀηται M, *ἀῆται* W, *ἀῆταις* G, P m. 2 in marg., SV, edd. ante Lennep., *ἀῆται* e rell. codd. recepit Lennep, qui addit: »Dausqueius duplici via succurrere conatus est, vel legendo *ἐπαντέλλοιεν*, vel *ἐπιθολέοιεν ἐθείρας*. Prius sine dubio praeferendum.« De his versibus haec somnia protulit Graefius p. 251. 252: »vv. 233. 234 eadem fere difficultate laboramus, qua v. 5. Nam Cod. M. offert *ἀναστέλλοιεν*, reliqui in *ἐπαντέλλοιεν* conveniunt. Haec est summa discrepantia, unde reliqua magis minusve pendent. Praeterea vim habet probum illud *κυνέηθεν*, et ex altera parte *κυνέησιν*, id quidem aperte non sanum, sed bonae et fort. discrepantis lectionis vestigium continens. Plures praeterea terminationes vocc. leviter variari praetermitto. Iam locus ita est comparatus, ut eadem sententia, iisdem vocabulis, eadem et elegantia et probabilitate pluribus modis variari possit, prouti sive verb. *ἐπαντέλλω*, sive *ἀναστέλλω* praefertur. Ita e vulgata elici potest:

*μὴ πλόκαμοι, κυνέηθεν ὑποβρύσαντες ἐθείρης,
ὀξύτερον σπεύδοντος, ἐπαντέλλοιεν ἀῆταις.*

ne cincinni sub galea propullulantes ventis appareant.
Vel:

*μὴ πλοκάμων ξανθῇσιν ἐπιβρίσαντες ἐθείραις,
ὀξύτερον σπεύδοντος, ἐπαντέλλοιεν ἀῆται.*

ne venti, flavis ingruentes comis, surgant. Altera lectio ducit ad haec fere:

*μὴ πλοκάμους κυνέηθεν ὑποβρύσαντας ἐθείρης,
ὀξύτερον σπεύδοντος, ἀναστέλλοιεν ἀῆται.*

ne cincinnos sub galea propullulantes, distrahant venti.
Vel:

*μὴ πλοκάμους, ξανθῇσιν ἐπιβρίσαντες ἐθείραις,
ὀξύτερον σπεύδοντος, ἀναστέλλοιεν ἀῆται.*

ne cincinnos venti distrahant, flavis ingruentes comis.

Et ut in illo *κυνέησιν* alibi et de *κυάνοισιν ἐθείραις* cogitari posset, ita fortasse hic rarius vocab. *ξυνοχῇσιν* infra v. 264f. similiter usurpatum, exsculpi potest hoc modo:

*μὴ πλοκάμων ξυνοχῇσιν ἐπιβρίσαντες ἀῆται
ὀξύτερον σπεύδοντος ἀναστέλλοιεν ἐθείρας.*

ne cincinnorum iuncturis ingruentes venti, comas distrahant. E quibus omnibus, quis dicat, quid unice certum sit; unum

hoc certum, neque Lennepii, neque Bekkeri lectionem sanam esse posse. — **236** ἀρσιμέν M; ὑπόδμητα M, αἰπύδμετα G et ed. Porti, ἐπίδμηται Q; φιλοξεινων M, φολοξείνων S; ναετείρων P S V W; ἀναετήρων m. pr. in Q, m. 2 supra τηρ syllabam κτό addidit, unde Iulien, qui caeterum recte vidit αἰπύδμητα δώματα φιλοξείνων ναετήρων nihil aliud esse quam regiam Menelai domum, φιλοξείνοιο ἄνακτος edidit probante Censore Heidelbergensi. Sed recte Hermann p. 18: »vel accentus monstrare debebat, scripturam quam supra posuisset in codice illo librarius non ἄνακτος fuisse, sed ἀνακτόρων.« — **237** δωματα M; γειτονας M; νηοῦς A L N P Q, νηοῦς et νηοῦς iunctim W, νηοῖς R; — **238** ἄστεος M; διεμετρεσεν ἐνθα M; αὐτῆς codd. et edd. omnes, recte puto de Minerva dictum, quacum negotioli aliquid Paridi fuerat. Caeterum cf. Schneiderum p. 140. 141: »αὐτῆς quid sibi velit nemo facile dixerit, quum nihil excogitari possit quod Minervae opponatur. corrigendum videtur αὐτοῦ, ibi, quod post ἐνθα simili ratione illatum est qua in Hom. II. 23, 674 legitur κηδόμενος δέ οἱ ἐνθάδ' ἀολλέες αὐθι μενόντων. Adde Odyss. 5, 208. II. 8, 207. Hymn. Hom. in Apoll. 373. Apoll. Rhod. 4, 289.« Sed ἐνθα μὲν αὐτοῦ cum eodem ipso loco significet, huic loco parum aptum esse videtur. Etiam Tournier p. 31 tuetur lectionem αὐτῆς, cum pronomen αὐτός deorum nominibus additum saepius reperiatur. Suum tenuit Schneider, rec. p. 196. — **239** χρύσειον codd. et edd. omnes, sed vide Schneiderum p. 441 qui fortasse recte χάλκεον coniecit, quia »quum ἐνθαπίης Ἀθήνης simulacrum memoret Colluthus apertum est, eum renovare voluisse memoriam Minervae Πολιούχου, quae Χαλκίοικος etiam vocabatur. nam ut templum, ita signum eius fuit χαλκοῦν (cf. Pausan. III 17, 3). Unde suboritur suspicio non χρύσειον ἐνθαπίης θηεύμενος εἶδος Ἀθήνης poetam scripsisse, sed χάλκεον, historica usum prolepsi, ut solent poetae. nam revera post heroica demum tempora Lacedaemonii Minervae templum signumque ex aere fecerunt. cf. Pausan. l. l. et Curtii Peloponnes. II p. 227 et 313.« Schneideri coniecturam meritis laudibus ornavit Tournier p. 31, qui tamen addit etiam Nonnum in Veneris statuis designandis errasse et Dion. XXXV 176 Veneri κορυσσομένην vel Ἀρείᾳ falso χάλκεον εἶδος tribuisse. — ἐνθαπιη M; θηευμενος M, θηούμενος G; — **240** ενθα M; καρήνοιο vel potius καρχύνοιο M. Verba φίλον κτέρας Ἀπόλλωνος οἶχον Ἀμυκλαίοιο desunt in codd. dett. et in edd. omnibus, praeter secundam Lehrsii editionem, ut videtur, cum Bekkeri

codicem Mutinensem conferentis oculos fugerint. — 241 *αμυχλέοιο* M, *παραγναφας* M, *παραγνάφας* ACLNPR-W cum edd. inde a Bekkero, *παραγάφας* vel *παρανάφας* Q, *παραγνάμφας* S et edd. ante Bekker., idque retinui, suadente etiam Graefio. — *οἱ ἀκύνθου* M. — In vulgata vv. 240. 241 scriptura primus offendit Lennep, cuius haec est nota: »Apollo, non Hyacinthus Carnaeus dicitur. Vel itaque Coluthus erravit, vel interpretes, qui *Καρνείοιο* pro epitheto Hyacinthi ceperunt. Potest forte Hyacinthus hic dici *Καρνείου*, quippe Apollinis amasius, ut distingueretur ab aliis eiusdem nominis.« Contra Graefius p. 252. 253: »Leve est et facile emendandum id, in quo Lennep. haerit, Hyacinthus Carneus. Difficultas est in particip. *παραγνάμφας*; Bekkeri *παραγνάφας* sensu plane destituitur. Verbum *παραγνάμπω*, suspectum Schneidero in Lex. hic non nisi intransitive capi potest, ut *περιγνάμπειν* Odyss. IX 80. et cognatum *παρακάμπειν*, *ὑποκάμπειν* etc. Hoc per se non incredibile; sed sic post *Ῥακίνθου* quaedam deesse videntur, ut miratus Minervae statuum, mox transgressus Hyacinthi signum, alio iter inflectens, nescio quo se contulisse dicatur Alexander. Verum relativum, quod sequitur, *ὅν ποτε* de versu huius sensus omisso cogitare vix patitur. Et uti verbum *διεμέτρεεν* v. 237. per *ἐνθα μὲν*, *ἐνθα δὲ* duobus participiis iungi potest, ita tamen aptum non est *παραγνάμφας*, quia et absolute positum est, et pro aoristo sic praesens desideratur. Neque enim ab Apollinis signo ad Hyacinthi imaginem aut vice versa deflectere:

ἐνθα δὲ Καρνείοιο (sc. *εἶδος θεούμενος*) *παραγνάμφας Ῥάκινθον*, facile potuit, iunctis potius, ut probabile est, utriusque signis, cf. Pausan. III 19; neque mori horum poetarum convenit, multa ex antecedd. supplere. Neque vero hoc coniectura videtur evitari posse, etsi e lect. Cod. Mut. *παραγνάφας*, duabus literis N in A et Ψ in ι satis probabiliter mutatis, effingi potest lectio non inelegans haec:

ἐνθα δὲ Καρνείοιο, παρ' ἀγλαίας Ῥάκινθου [sic]

propter commemoratam mox Hyacinthi pulchritudinem praeferenda huic:

ἐνθα δὲ Καρνείοιο παρ' ἀγλαίας Ῥακίνθον [sic]

nisi sic malis *Καρνείοιο παρ' ἀγκοίναις*, *Ῥάκινθον*. Sed hoc magis recedit et multus est Coluthus in usurpando voc. *ἀγλαία*. Verum vel sic importuna est illa ellipsis, ita demum evitanda, si participium

praesens verbi in *μι*, videndi, admirandi, laudandi aut dolendi sensu ante *Ῥάκινθον*, pro *παραγνάφας*, inveniri potest, id quod equidem frustra quaesivi. Veram fuisse Graefii de lacuna suspicionem accuratior codicis Mutinensis collatio ostendit. Reliqua, quae Graefius ad h. l. protulit, improbavit etiam Hermann p. 18, »nihil enim certius quem *παραγνάφας* in medio positum esse, ut sit deflectens; ad *Καρνεύσιο Ῥακίνθου* autem repeti debere *θηρεύμενος εἶδος*.« Caeterum ad *κτέρας* ex antecedenti versu repetendum esse *θηρεύμενος* bene vidit Schneider p. 414. — 242 *ὄν ποτε* M, *οὔποτε* LNQ, *οὐποτε* A, *οὐποτέ* C ante corr., *οὐ ποτε* C post corr. cum glossa *καὶ ὅπου; κουρίζονται* L; *ἀπόλλωνι* M; — 243 *αμυκλέον* M, *ἀμηκλαίων* Q; *ἡγήσατο* Q, *ἡγάσσατο* W *h n*; *μὴ* MC (sed in hoc *μ* ex corr.) LQ, *μή* A, *δὴ* PNRSV, (*μὴ* vel) *δὴ* om. W; *διὰ* in M fortasso ex *δὴ* factum est a m. pr. *δι* A, *δέ οἱ* pro *διὰ* habet W in textu (*δὲ διὰ* m. sec. in marg.); in margine *δέ οἱ* habet P, *δέ οἱ* S. — 244 *σχυτομένη* Q, *κλυζομένη* L, *σχυζομένη* rel. codd. et edd. ante Lehrs. — *τοῦτο* W. — In vulgata horum versuum lectione primus offendit Lennep, cum neque Iovi, neque Latonae in hac fabula ullae competant partes, neque satis intellegi possit, quae fuerit illa Latonae in Iovem ira, et quis ille metus Amyclaeorum, ne Latona Hyacinthum abduceret. Quare primum pro *δὴ διὰ λητώ* scripsit *δητὶδ' ἀήτου* et pro *σχυζομένη σχυζομένου*: »ita videri posset Coluthus voluisse, Amyclaeos admirabundos pugnam Zephyri ob id Hyacintho indignati, quod Apollinem sibi praeferret, spectavisse eaque sese oblectantes Hyacinthum adduxisse, ut scilicet cum Zephyro certaret. Postea autem intellegens admissa hac coniectura sequentia *αὐτὰρ Ἀπόλλων οὐκ ἐδάη κ. τ. λ.* minus bene nexa esse, *δητὶδ' ἀήτου* (pro *δητὶδε ἀήτου*) retinuit et *σχυζόμενος* scripsit, et *ἡγάσσατο* Brodaeum secutus vertit venerati sunt; *καὶ τοῦτον ἀνήγαγεν* autem »non male etiam a Brodaeο redditum et hunc in urbem receperunt, quamvis malim simpliciter et illum abduxerunt, ne scilicet cum Zephyro pugnans interiret.« Vitiosam esse Lennepii coniecturam vel propter intolerabilem elisionem, neminem hodie latet. Iulien nihil nisi *νοήσας* in *νόησεν* mutavit, et vertit: »obstupuit vero Latona Iovi, illius ergo irascens, et eum abduxit«, Latonam scilicet Apollinis amantissimam ne Iuppiter Hyacinthum quoque propter praeclaram eius pulchritudinem abduceret metuisse ratus. Censor Gottingensis ad mythum nobis haud amplius notum allusisse poetam credidit. Graefius

p. 253 *σχυζομένη* in *κυσσαμένη* mutavit et locum sic explicavit: »Hya-
cinthi pulchritudinem ita ,admirabantur Amyclaei, ut eum, non
secus ac Apollinem, Iovis et Latonae filium putarent. Itaque
ἀνήγαγεν hic est *εἰς φῶς ἤγαγεν*, ἔτεχεν. Participio *κυσσαμένη* apte
additus est dativus (*Διῖ*) ap. Hom. ad *ὑποκυσσαμένη* subintelligen-
dus, Il. ζ 26. υ 225. Od. λ 235. Hym. XXXII 15. Simplex *κυσσα-
μένη* vid. ap. Hes. Theogon. 125. 405. Et sic *ὑποκυσσαμένη* cum
dat. dixit Orph. Arg. 189. Caeterum υ produci natura sua Heynio
ad l. Hom. prior. non crediderim.« Ad *Διῖ κυσαμένη* tuendum melius
Graefius provocavisset ad Asium fr. l. ed. Dübner. *Ζηνί τε κυσαμένη
καὶ Ἐπωπέϊ ποίμενι λαῶν*. Graefii coniecturam, quam probaverat
Hermann p. 18, recepit Lehrs, rectius *κυσσαμένη* scribens. Ad totius
loci sententiam autem cfr. imprimis v. 251 οὐ Διῖ τοῖον ἔτικτεν ἐπὶ-
ρατον υἷα θυῶνῃ, et vv. 252. 253 καὶ εἰ Διός ἐσσι γενέθλης, καλὸς
ἔην καὶ κεῖνος. — 245 ουκεδάη ξεφύρω M; καὶ post ξεφ. addunt
codd. dett. omnes et primae edd., deleverunt manus correctrix in
C, Anonymus, Falkenburg, Brodaeus, Stephanus, Portus et rell.
edd.; *ζηλήμονι* M, Falkenburg, Brodaeus, Stephan., Neander in
marg. et rell. edd. praeter Portum, qui *ζηλήμονα*, quod est etiam
in A C G L P Q S V W, retinuit; *ζηλήμονα* NR; — 246 δε M. Ne
quis *δακρυόεντι* pro *δακρύσαντι* coniciat, Tournier p. 31 provocat
ad Nonnum, qui Dion. III 160—161 haec de Hyacintho:

*κεῖνον ἐπισπαίροντα κονή
ὄμμασιν ἀκλαύτοισιν ἰδὼν δάκρυσεν Ἀπόλλων.*

χαριζομένη edd. inde a Bekkero ex M, qui *χαριζομένη* habet. *χα-
ρισσαμένη* L P R S W, *χαρισσαμένη* A C Q N et edd. ante Bekker.
— vv. 247 usque ad 293 in W nunc desideruntur amisso folio. —
247 ανθος M; ανηεξεσε M, ανηυέξεσε S et m. 1 in marg. P, ανη-
νέξεσε G; ανηυέξεσε etiam edd. ante Lennep., qui mutavit suadente
etiam Dorvillio. ανηύξεσε voluit Perdrier. *πάραιφασειν* M, *παράσφι-
σιν* Q; *ἀπολλωνος* M, *ἀπόλλων* Q; — versum 248 om. M, ante
praecedentem versum collocatus erat in C ante corr.; *ἡβητῆρος*
A C L N Q; — 249 ἡδη M; δὲ ἀγγειμωροισιν M, sed M. 1. add. in
marg.: ἀγγιδόμοισιν; δ' ἀγγιδόμοισι C, δ' ἄγγι δόμοισιν L N P S et
edd. omnes ante Bekkerum; *ἀγγιδόμοισιν*, quod in rell. codd. est,
exceptis fortasse G V, coniectura invenit Lennep, qui praeterea *ἄγγι
δρόμοισιν* tentavit »et sic per *δρόμοι* in plurali intelligendus est
δρόμος apud Lacedaemonios,« quem prope ad Menelai regiam fuisse

ex Pausania III cap. 14 probavit: *Τοῦ Δρόμου δὲ ἐκτὸς κατὰ τοῦ Ἡρακλέους τὸ ἄγαλμά ἐστιν οἰκία τὰ ἐφ' ἡμῶν ἰδιώτου, Μενελάου τὸ ἀρχαῖον.* Et ἄγχι δρόμοισιν praetulit Harles in notis. Sed recte Graefius p. 254: »Verum videtur ἀγχιδόμοισιν, et potuit μέλαθρον ἀγχιδόμον de vicinis aedibus eodem iure dici, quo paulo ante v. 235 αἰπύδμητα δώματα de altis, cfr. v. 391. Sed cod. Mut. fort. ἀγχιπόροισιν eo sensu voluit, quo ἀγχικέλευθος dicitur.« Et praetulit vulgatae Graefii ἀγχιπόροισιν Hermann p. 19, recepit Lehrs, »et habet sane aliquantum commendationis a Nonni auctoritate qui ea voce usus est Dionys. 7, 215. 10, 82. 23, 255. 32, 193. Paraphr. 4, 217. 6, 26. 9, 36 etc. Add. Dionys. Perieget. 381. sed nescio tamen, an verius sit ἀγχιμόροισιν [sic, voluit ἀγχιμόροισιν] i. e. quibus iam ἄγχι παρέστη μόρος«, quod tragicorum potius quam epicorum elocutionem redolere mihi videtur; praeterea ἀγχειμωροισιν nihil nisi calami error est, quem statim ipse librarius in margine correxit. — ἐπ' ἀτρείδαο M, ἐπατρείδαο N, ἐπ' ἀτείδαο R; μελάθρων coni. Anonym. — 250 εὐαλλόμενος m. pr. in Q; χαρίτεσσιν add. M. 3 in M; — 251 ἔτικτον C ante corr., ἐπηρωυῖα Q; θοώνη notavi ex MACLN PQRSV, υῖα θοώνη add. M. 3 in M; — 252 ἰλήκοις M, ἰλέκοις C, ἡλέκοις ALNR, ἡλέκοι Q, ἰλήκοις P et cum corruptelae signo S; διόνοις M; καὶ ἰδῖος ἐσσι M, διὸς ἐσσι h. »Dubitari non posse videtur, quin ita verba cohaereant: etiamsi tu es filius Iovis, tamen ille quoque pulcher erat. Unde efficitur ut post γενέθλης interpunctio minima ponenda sit, non media, ut factum a Bekkero [et rell. post eum edd.] aut etiam maxima, quam posuit Lennepius [secutus a Schaefero].« Schneider p. 441. — 253 καλοσέην M; κακεῖνος M, κακεῖνος P, κακεῖνος S et edd. ante Bekker., καίκεῖνος Q, καὶ 'κεῖνος AL, καὶ κεῖνος NR, Bekker, et rell. post eum edd.; καὶ ἐκεῖνος, quod praeferendum esse dixit Graefius p. 254, habet C. — επαγλαῖησι M, ἐπ' ἀγλαῖης AQ, ἐπαγλ. L; προσώπου codd. dett. et edd. omnes, προσώπον M, quare προσώπων scripsi, cum semper plurali huius vocis forma usus sit Colluthus. — 254 ἦ δὲ ego, ἦδε M, εἰδὲ A (corr. m. 1); φιλοξείνων M; κληῖδας M, κληῖδας CL, κληῖδος AN, P ut vid., S et edd. ante Steph. κληῖδος V, κηῖδος Q, κληῖδας ex Brodaeī correctura receperunt Stephanus et rell. ante Bekkerum edd. κληῖδας Bekker primus edidit. — ἄνεισα V; — 255 εξαπηνης M, ἐξ ἀπίνης C; ελενη M; μετεκειαθε M; δόματος m. pr. in P; αυλην M. — 256 καὶ M, θαλερόν M,

quod Schneidero quoque suadente recepi. *θαλερῶν* codd. dett. et edd. omnes praeter Iulianum, qui Küstneri quoque versionem secutus *θαλερόν* ex M recepit, et praeter Lehrs, qui quod Hermannō p. 19 in codicis Mutinensis scriptura latere visum est, *θαλάμου* edidit. »fort. *θαλερῶν* mutandum in *σταθερῶν*, aut *θαλάμων*, cf. 252 aut *σταθμῶν*, cf. Theocr. Id. XXIV 15. Tryphiod. v. 339, nisi tutius est recipere lect. Cod. Mut. *θαλερόν*, etsi vix substantivum sic omittendum erat.« Graef. p. 254. Hermannī *θαλάμου* recte repudiavit Schneider p. 426. 427: »nam penetrare usque ad thalamum Helenae nimis impudentis ac protervi fuisset hominis, non hospitis verecundi et modesti, qualis nunc quidem debebat esse Paris, quem par erat consistere ἐπὶ προθύροις οὐδοῦ ἐπ' αὐλείου (Hom. Od. 1, 103 sq. Il. 11, 77 sqq.).« *θαλερόν* autem pro iuvene aliquo dictum accepit Schneider p. 427, »qualem Homerus quidem appellat *θαλερόν αἰζήον* vel *θαλερόν ἡίθεον* (Il. 3, 26. 10, 259. 11, 414. 14, 4. 17, 282. 4, 474), sed licuit Collutho, quod iam Alexandrinis poetis moris fuisse videmus, ut quae Homerus aliique vetustiores poetae non usurpaverant vocabula nisi ἐπιθετικῶς adiectoque substantivo, ea ut omisso substantivo per se ponerent eadem vi atque significatione.« Quod Schneider plurimis exemplis ad h. l. illustravit. Contra Tournier p. 32, qui parum probabile esse putat unquam *θαλερόν* pro *θαλερόν αἰζήον* dictum esse, cum adiectivum *θαλερός* saepe etiam aliis praeter *αἰζήος* substantivis additum reperiatur, locum sic emendandum esse suadet:

καὶ φθονερῶν (sic potius quam *θαμνόν* vel *δολερόν*) προ-
πάροιθε διοπτρεύοντα θυράων

ὥς ἴδεν, ὥς ἐχάλεσσε, καὶ ἐς μυχὸν ἤγαγεν οἴκου,

collato Nonno Dion. XV 271 *δίχα φθονεροῖο χιτῶνος*, XLII 453 *φθονερὴν ἐπεμέμφετο μέτρην*, et XXII 59 *ὄμμασι ποτητοῖσι διοπτρεύων τρυφαλείης*. — *διοπτρεύουσα* M et edd. inde a Bekkero, *διοπτεύουσα* C, *διοπτεύουσα* LNPSV et edd. praeter Stephan. Lect. Port., qui quod G quoque habet *ἐποπτεύουσα* scripserunt. *διοπιστεύουσα* A, *διοπ/εύουσα* Q (corr. m. pr.); — *θυράων* L, *θυρίων* Q; — 257 *ᾧσειδεν* M, *ὧς ἴδεν* N; *ὡς* M, *ὥς* rell. codd. et edd. ante Bekker., qui *ὧς* edidit. — *ἐχάλεσσε* M, *ἐχάλεσσε* edd. inde a Bekkero; *ἐνόησεν* Q, *ἐνόησε* rell. codd. et edd.; — *μυχονήγαγεν* M; *ἤγαγε* C; *αὐλήν* M, *αὐλῆς* rell. codd. et edd. ante Bekker., qui *οἴκου* scripsit ex Nonno Dion. III 423 *ἐλὼν δέ μιν εἰς μυχὸν οἴκου*, secutus

ab Iuliano et Lehrsio. *αὐλῆς* defendit Schneider p. 427, quia Paridem »par erat consistere ἐπὶ προθύροις οὐδοῦ ἐπὶ αὐλείου (Hom. Od. I 108 sq. Il. XI, 772 sqq.) i. e. in limine interioris αὐλῆς, in qua Iovis Ἐρκαίου ara fuit, non exterioris in qua stabula erant. illam relicto thalamo ingressa Helena (ut precaretur opinor aut sacra faceret ad Iovis aram) quum Parim vidisset ad ulteriorem portam stantem intrare iussit in hanc ipsam αὐλὴν et εἰς μυχὸν ἔγαγεν αὐλῆς. ita enim recte habent libri.« — Sed cum parum probabile sit Helenam cum hospite in aula νεοπηγέος ὑψόθεν ἔδρης ἀργυρέης de rebus secretissimis confabulatam esse, et M libri lectio αὐλὴν, quae in deterioribus libris in αὐλῆς correctata est, hanc vocem ex v. 255 huc immigrasse ut sumamus efficiat, recepi Bekkeri coniecturam Tournerio quoque (p. 32) probatam. — 258 ἐφεδρήσσειν M, ἐφεδρήσειν N P R S, ἐφῶδρήσειν Q (corr. m. sec.), ἐφαιδρήσειν A. Vocabulum ἐφεδρήσειν alibi quōque (v. c. in Anthologia Palatina et apud Nonnum) extare ignorans, ἐφεδρῖζειν vel ἐφεδρῖσσειν reponi iussit Lennep. — ἔδρης AL; — 259 ἀργυρεῆς M, ἀργυρέος S, ἀργύρεος V; ἐπέστελλε, ut vid. Q; — οὐκεῖχεν M; — 260 ἀλλ' ὅτε MALNQ et edd. ante Lennep., qui quod Dausqueius coniecerat, et CPS habent, ἄλλοτε recepit. »Nihil suspecti haberet hic locus, si legeretur ἄλλοτε μὲν. Quod libri omnes [??] habent ἄλλοτε δὴ, vereor ne scribendum sit ἄλλοτε δέ, exciderent autem aliquot versus, in quibus fortasse cum Apolline comparabatur Paris, omissi illi per negligentiam, aberrante oculo ad ἄλλοτε δὲ ab ἄλλοτε μὲν, quod superius positum neglexit.« Hermann p. 19, cui obsecutus v. 260 ἄλλοτε δὲ scripsit et lacunae ante hunc versum signum posuit Lehrs. Sed recte contra Schneider p. 441. 442: »equidem tamen non video, cur suspectam habeam voculam, modo ne ad unum ἄλλοτε (ut in Il. 13, 776 ἄλλοτε δὴ ποτε μᾶλλον ἐρωῆσαι πολέμοιο) sed ad totam enuntiationem referatur in hunc modum: non satiata est adspectu iuvenis, alias videlicet Cythereae se putans filium videre, saepe autem Bacchum. nam ἄλλοτε et πολλάκι δέ respondere sibi apertum est [quae etiam Lennepii erat sententia] ut post φαρέτρην non maximae sed mediae interpunctioni locus sit, etiamsi a participio δισημένη ad verbum ἐδόκευε transit oratio, quod in eiusmodi verborum structura non inusitatum fuisse Graecis constat inde ab Homero, e quo exempla sat multa dedit Bekkerus in Monatsbericht der Acad. d. Wissensch.

zu Berlin 1864. p. 141. « quibus plurima exempla addidit Schneider ad h. l. — *διισσομένη* M, *δίισσαμένη* codd. dett. et edd. ante Bekker., qui *δίισαμένη* edidit. — **261** *ὀπιπεύειν* M et edd. inde a Bekkero; *ὀπιπτεύειν* ACLPQS et edd. ante Bekker., *ὀποπτεύειν* G, *ὀπιπτεύειν* NR; *θαλαμιπόλον* PS; *ἄν ἔγνω ἡν* Ubel. — **262** *βολέων* AQ; *εἶδε* MACLNPRQ, quod unice placuit in notis Lennepio, primus recepit Bekker; *οἶδε* SV, *εἶχε* edd. ante Bekkerum. — **263** *αἰγλαῖσι* M 1. *ἀγλαῖσι* NP; *ἐϋγλήνοιο προσώπου* codd. dett. et edd. omnes, *ἐϋγλήνοισι προσώπων* M, sed M 1. ut videtur, in marg. *εὐγαλήνοιο προσώπου*; probavit exquisitius *ἐϋγλήνοισι* Tournier p. 33. 34, *προσώπων* autem recipiendum esse adnotatio mea ad v. 253 monstrat. — **264** *τῶν* ALQ, et C ante corr., *τῶν* NR, *τὸν* om. M; *μερίδων* M, *ἱμερίδων*, ut voluit etiam Perdrier., habet n. — vv. **265**. **266** ex M edidit Bekker; omittunt enim codd. dett. et edd. ante Bekkerum. *ἀλλ' ὀκημερίδων* M, corr. Bekker; *ἐδώκευεν* M; — **266** *πεπταμένη* M, corr. Bekker; *ἐνὶ ξυνοχῇσι* M, *ἐνὶ ξυνοχῇσι* Bekker. Julien. *ἐπὶ* iam ante me coniecit Hermann p. 19, recepit Lehrs. »Haereo in *ξυνοχῇσι καρήνου*, quibus nulla lux affunditur *βλεφάρων ξυνοχῇ* v. 74 incerta e coniectura ad v. 233 proposita. Si prius voc. sanum, succurrit *ἐνὶ ξυνοχῇσι κορύμβου*, quod ambigo, utrum de iunctura *κρωβύλου*, an de pampini commissura accipiam. Alius f. praeferet *ἐνὶ πλοκαμῖσι καρήνου*.« Graef. p. 254. *ξυνοχὰς καρήνου* pro capitis cum cervice iunctura dictum esse recte accepit Hermann p. 19; — **267** *θαροσήσασα* coni. Koen. ad Gregor. Cor. p. 97 et probavit Harles in notis. *ἀνενεικατο* M; — **268** *ζεῖνε* M; signum interrogandi, quod olim post *τελέθεις* positum erat, post *γένος* transtulit Hermann p. 19, secutus a Lehrsio. »est ea blandientis oratio, similem vim habens, ut Homericum illud, *ἵνα εἶδομεν ἄμφω*.« Hermann l. l. — *μερόπων* pro *ἐρατὸν* coni. Tournier p. 34 collato Homero Il. XXI 150 *τίς πόθεν εἰς ἀνδρῶν*, Hymn. in Cererem 113 *τίς πόθεν ἐσσί, γρῆϋ, παλαιγενέων ἀνθρώπων*. — *ἐρατὸν* et *εἶπε* M; *εἶπέ καὶ ἡμῖν* codd. omnes (*εἶπε* V), quam lectionem »aliquo saltem modo defendi posse« sensit etiam Lennep; *εἶπέ καὶ πάτρην* ed. Ald. n. h. Ubelus, probati Schradero (Animadvv. ad Musaeum p. 305); *εἶπέ πάτρην τε* coni. Dausqueius et Anonym.; *εἶπέ δὲ πάτρην* coni. Falkenburg; *εἶπέ τε πάτρην*, Stephani et Porti lectionem, suadente Dorvillio edidit Lennep. »Si *εἶπέ καὶ ἡμῖν* ex Od. α 10 ductum est, fatendum, Coluthum illo loco abusum esse.

Nam quod ibi in oratione poëtae ad Musam rectum ist, hic ad Paridem ab Helena male dicitur. Mihi olim in mentem venit *εἰπέ τε φύτληνα*. Graefius p. 254. Sed confer Hermannii explicationem supra a me allatam. — **269** ἀγλαΐη M; εἰκας ἀριζήλω M; — **270** ἀλλατέην οὐκ οἶδ' ἀράργελοισι M; — **271** hunc versum ex solo M reduxit Bekker; δ' εὐκάμωνος et οἶδα M. Post v. 269 transposuit hunc versum Iulien, cum in oratione, in qua Helena se ipsam post unumquodque responsum refutet, priore loco dici debeat novi totam Deucalionis gentem, posteriore autem loco sed te non novi. »At ne sic quidem elegantiae consulitur. Mihi ponendus videtur [versus 271] ante v. 273 [nunc 275] quo loco eum legi et res et verba postulant.« Hermann p. 19, et sic transposuit versum Lehrs. Recte vulgatum versuum ordinem defendit Schneider p. 423, ubi haec de Hermannii transpositione: »at Phthiae memoria a Pelei et Patrocli Achillisque mentione non magis divelli potest quam a Pyli mentione disiuncta est Antilochi (quamquam nescio quas fabulas secutus Telamonem quoque ad Phthiam rettulerit Colluthus). neque aptus ab Hermanno expetitus locus versui illi propterea est, quod ita singularum gentium enumerationi interponitur totius nationis memoria. nam Δευκαλίωνος γενέθλην Graecos omnes significare apertum ist. sed minus etiam probanda Iuliani est coniectura, qui ante v. 268 collocari illum versum voluit, quasi vero Δευκαλίωνος γενέθλη apud solos Argivos reperiri posset.« Recte haec Schneider, nisi quod iniuram fecit Iuliano, qui (p. 134) Argivos hoc loco pro omnibus Graecis dictum esse recte, puto, censuit. Caeterum nescio, an post v. 270 exciderit aliquod; sane et γενέθλην in duorum versuum exitu nullo fere intervallo repetitum parum elegans est, et v. 271 nec cum superioribus nec cum inferioribus satis bene nexus esse videtur. — **272** πόλον A Q; ημαθοεσσαν M, ημαθύδεσσαν R; έχεις M; ἔχειενηλήιον Q; οἶδας M; — **273** τέην M; δ' om. codd. dett. et edd. ante Bekkerum, qui ex M restituit; εἶδον M, εἶδα C, εἶχον pro εἶδον coni. Tournier p. 34, sed ipse affert ad vulgatam tuendam Nonni auctoritatem Metab. p. 137, v. 34 ed. Passow.: καὶ ἐμὴν οὐκ εἶδες ὀπωπὴν. — **274** αριατήων γένος ἀνδρῶν M. »Hic versus si non transponendus, quod ad structuram saltem pendet ab έχεις versu 263.« Lennep. Et ante superiorem versum posuit Iulien in textu, quod ipse postea improbavit in notis p. 134. — **275** οὐδ' ἀπερικλήϊστον ὄλον γένος αἰακίδαων M; — **276** ἀγλαΐην πηλός M; εὐκλείην CLN; — **277** πατρώχλαιο M; ηγορέην M;

οἰνορέην A Q; *ἀχιλλῆος* ACLNPQS [codd. dett. puto omnes] n; — 278 *τοιὰ* Q; *πάριν* M et edd. inde a Bekkero, *πόθω(-ω)* rell. codd. et edd. »fieri potuit, ut lect. Cod. Mut. *Πάριν ποθέουσα*, initio participii bis per errorem scripto, in vulgatam *πόθω ποθέουσα* transmutaretur; sed fieri non minus potuit, ut vulgata a sciolo ita interpolaretur. Equidem accusativo hoc lubens carerem; sed mutarem vulgatam *πόθω πονέουσα*, ubi erroris causa aperta. Verb. *ποθεῖν* postulabat, puto accusativum, *πόθον*, unde vulgatam corruptam esse patet. Graefius p. 254. M libri scripturam defendit Hermann p. 19 *Πάριν* non cum *ποθέουσα*, sed cum *ἐννεπε* coniungendum esse docens, »quo modo etiam Homerus *εἶπε* cum accusativo construxit. [Il. 12, 60, 210. 13, 725. 17, 237. 20, 375].« Melius etiam Schneider p. 443 Sophoclis testimonium attulit Aiac. 764 *ὁ μὲν γὰρ αὐτὸν ἐννέπει, τέκνον, δόρει βούλου κρατεῖν*. — *λεγύθρονος* M; — 279 *δ* MLNQS ed. Porti, quod recepi. *ὁ* rell. codd., et edd. omnes. *μειλιχέην* ACNPQR, *μειλειχέην* et *γῦριν* n, quod correctum in marg.; *ἡμειβετο* M; *γῆραν* M, *δῆρυν* R, *γῆριν* Q; *δίξας* male coniecerunt Brodaeus et Neander, refutati a Lennepio, qui *γῆρυν ἀνολίξας* ex Tryph. 477 attulit. — 280 *ἦν τινά που* M, *εἶ///τινὰ ποῦ* C; *φρυγίοις* Q; *τέρμασι* edd. omnes ante Bekkerum et fort. etiam G, ex quo nihil enotatum, *πείρασι* ex rell. codd. omnibus recepit Bekker; *ἐνπειρασι* M; *ἐπὶ* edidit Lehrs ex Hermannii coniectura p. 19: »quod libri habent *ἐνί*, si quem ego sensum harum rerum habeo, hac in sede versus *ἐν* dixisset poeta.« Quod secus esse hodie notum est. Sed *ἐπὶ πείρασι* est etiam Hymn. in Vener. v. 227 et Apoll. Rhod. II 365, ubi *ἐνὶ πείρασι* scribendum esse propter proximum *ἀκτῇ ἐπὶ* coni. Tournier p. 35, qui ad Hermannii correctionem refellendam adscripsit Dion. III 212, IV 77, XXI 249. — *ἐνὶ πείρασι* legitur etiam Apoll. Rhod. I 81. — 281 *ἀπόλλων* M; — 282 *ενιτρώη* M, *ἐνιτρ.* CQ; — 283 *ἐχλεες* LNR, et C ante corr., *ἐχχεες* A, *ἐχχεε* Q; *εὐώδιον* NR, *εὐώδιον* PSV Ald. et Neander, *εὐωδῖνος* coni. Anonym., Falkenburg, Brodaeus, Dausq., Neander (in marg.); receperunt edd. ante Bekkerum inde a Stephano. Sed *εὐωδῖνος* quod in rell. codd. est probaverunt edd. inde a Bekkero; idem secundae editioni Lennepianae intulit Schaefer. *ἀπο* M, *ἀπὸ* quod coni. Anonym. et improbavit Lennep, receperunt edd. inde a Bekkero, *ὕπὸ* (*ὕπο* C) rell. codd. et edd.; *τελέθης* Q; — 284 *ἐνθεν* M, *ἐνθε* C; *αριστεύων* M; *εμφύλια* M, *ἐϋφύλια* A Q; *παντα* M. Hunc versum nimis languidum esse dixit Hermann p. 19. 20, »sed

quum non corruptum videatur πάντα, deesse versum puto, in quo substantivum erat, virtutes, laudes, decora significans. Quae vel Lehrsio non persuasit, et quidem recte, nam quae bona est Schneideri p. 443 observatio, »quod Hermannus desiderabat nomen, satis illud indicatum est voce ἀριστεύων. — 285 συμγυναί M; φίλος Q; — v. 286 deest in M; δαρδάνος P; — 287 ἥ καὶ ex M Bekker et Lehrs, ἔνθεν rell. codd. et edd., etiam Iulien; οὐλυμπῶ M, ὀλύμποιο R, ἀπουλ. Q; ξεινήοντες P, ξυνήοντες Q, ξεινήονες rell. codd. dett. et edd. ante Lennepium, qui adstipulante Dorvillio, id quod etiam in M extat, ξυνήονες ex coniectura reposuit; — ἄμφω M, ἔργων pro ἀνδρῶν coni. Tournier p. 35, fort. recte, cfr. ξυνήονας ἔργων Hes. Theog. 595. 601. — 288 θηλεύουσι R; ἀθανατοί M; — 289 ὧν οἱ μὲν M, ὧν ὁ μὲν rell. codd. et edd. omnes, ὧν ὁ μὲν tacite scripsit Hermann p. 20. δώμητα A, δώμητὰ Q; τείχεα M; — 290 τείχεα μαρμαίροντα τὰ ποσειδάω M. Post hunc versum lacunae signa posuerunt Bekker et Lehrs. De vv. 289. 290 haec Graefius p. 254: »Aptius foret οἷα μὲν ἡμ. v. seq. pendet ab auctoritate Cod. M., an μαρμαίροντα vulgatae praeferri mereatur. Caeterum quid post hunc versum exciderit, intelligitur e v. 310 s. nimirum distichon huiusmodi:

πολλάχι δ' ἐν σύριγγι λυγύπνοον ἄσθμα τιταίνων,
εἰς νομὸν εἰλπόδεσσιν ἐφέσπετο βουσὶν Ἀπόλλων,

ubi repetitum Ἀπόλλων errorem peperit. Aliter de hoc loco sensit Hermann p. 20: »quamvis multis in locis mutilum sit hoc carmen, tamen post hos versus qui aliquid excidisse putant, eo opinor moti, quod quum ὁ μὲν dixerit poeta, deinde Neptuno etiam Apollinem adiungat, nimis rigidas mihi videntur dictioni poeticae leges scribere. Si tamen aliquid excidit, non fuit id aliud, si quid ego video, quam unus versus, de quo nescio an aliquid indicii faciat scriptura codicis Mut. qui pro μὴ πίπτοντα exhibet μαρμαίροντα. Id Bekkerus iure posthabuit vulgatae, quae multo fortior est. Quid vero si tamen vera est codicis illius scriptura, coniuncta quidem cum vulgata:

ὧν ὁ μὲν ἡμετέρης δωμήσατο τείχεα πάτρης,
τείχεα μαρμαίροντα, Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων,
τείχεα μὴ πίπτοντα . . . . .«

Optime de hoc loco iudicavit Schneider p. 413: »certissimum est e vv. 309 — 311 intercidisse hic Apollinis greges Troianos pascentis memoriam. sed plura etiam interciderunt. ut enim nunc res est,

v. 289 nimis abrupte additur, quum αὐτὰρ ἐγὼ non habeat cui oppositum sit, nisi praecesserit Laomedontis mentio, cui servierint Neptunus et Apollo. quibuscum ut Laomedontis commercium fuerit, ita sibi cum tribus illis deabus fuisse Paris dicit. itaque non dixerim cum Hermanno non desiderari nisi unum versum, in cuius initio fuerit *τείχεα μαρμαίροντα*. hoc enim in Mutinensi legitur eo loco quo reliqui codices habent *τείχεα μὴ πίπτοντα*. equidem illud a docto [??] potius viro qui codicem Mutinensem scripsit profectum putaverim cui, quum in expedienda evanida prototypi sui scriptura esset occupatus, intempestive memoria suggerebat HomERICA illa *τεύχεα μαρμαίροντα*. sed hoc quoque non concesserim Hermanno, recte habere ὧν ὁ μὲν — *δωμήσατο* — *Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων*. nam etsi nihil offensionis habet *δωμήσατο Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων* — quo syntaxis genere in eadem re usus est Hesiodus frag. 136 Marksch. (= 51 Goettl.) ὅτε *τείχος ἐϋδμήτοιο πόλῃος ὑψηλὸν ποίησε Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων* ususque est Homerus Il. 16, 844 *σοὶ γὰρ ἔδωκεν νίκην Ζεὺς Κρονίδης καὶ Ἀπόλλων*, tamen additum praeterea ὁ μὲν adeo enormem hanc reddit structuram, ut non possit non suboriri corruptelae suspicio. correxerim ὧν τὰ μὲν — *τείχεα*, nisi forte praestet Graefii inventum *οἷα μὲν* conicientis. Bernhardt in Graecarum litterarum historia (ed. 3 II p. 403) doctum quemdam librarium verba *Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων* ex v. 281 et 307 huic loco lacunae obfucandae causa infarsisse putavit. — **291** *βασιλεια* M; *δικάσπολος* ex *δικασπόλος* C; — **292** *ακηχεμένησιν* M, *ἀμηχεμένησιν* R et fort. N. Vulgata scriptura offensus haec Schneider, p. 444: »pervelim scire cur maestas poeta dicat fuisse deas, quo tempore Paris de pulchritudine earum iudicabat. Venerem certe legimus v. 158 *μειδιᾶσαι* nec potuerunt reliquae nondum diiudicata re tristes esse. sin autem putaveris, quod fuerunt qui putarent, Colluthum *προληπτικῶς* deas dixisse maestitia affectas, quas revera post Paris demum iudicium tristes esse par fuit, ne hoc quidem patet aptum esse, quum Venus certe non haberet cur maereret, ut quae in certamine victrix esset. itaque poetam non *ἀκηχεμένησι* scripsisse puto, sed *ἀμηχανέουσιν*, cui coniecturae aliquid accedit ponderis [??] ex codicis Reimariani scriptura [immo errore] quae talis est: *ἀμηχεμένησι*. de participio non moto cf. Nonn. Dion. 30, 282 *ἰδών* et Lobeck. Paral. p. 550. « *ἀκηχεμένησι* recte explicavit Julien p. 137, ubi deas ante iudicium solucitudine cruciatas eo vocabulo designatas esse alios secutus docuit. Tournier autem p. 36

maestas esse putat deas, quod mortalem pro iudice habuerint. — ἐπ' οὐρανίῃσι M et edd. ante Lennepium, ἐπ' οὐρανίῃσι CLN, ἐπουρανίῃσι, quod maluit Ubelus, GP, ἐπουρανίῃσιν S, ἐπουρανίοισι, ut ex coni. edidit Lennep, Q, ἐπουρανίῃσι edd. inde a Bekkero. — 293 κυπρίδος ἀγλαίην καὶ ἐπηρατον M; — 294 ἡδὲ M, ἡ δὲ rell. codd. et edd., ἡ δὲ ego; — ἀνταξίων ἔργων M; — 295 νύμφη W; ἡμερόεσσαν M, ἡμερ. CL, ἡμερ. ANQR; κατένευσε C; ὀπάσσαι M, ὀπάσαι L, ὀπάσας AC (hic quidem cum gl. παραχωρήσας) NPQRSW. ὀπάσσειν coni. Tournier p. 36 fort. recte. — 296 ἐλένην C, ἐννέπουσι S; — 297 ἔνεκεν MC, ἔνεκα W; τετληκα M; πολλά tacite scripsit Hermann p. 20, sed cfr. τηλίκον οἶδμα περήσας Nonn. Dion. 42, 102. πειρῆσαι M; »Non prorsus abhorret ab usu Graecorum καί, quod ad totam sententiam pertinet, collocatum ut hic. Sed tamen elegantius δι' οἶδματα scripsisset. Quum autem Nonni secta amet partitiones per duo καὶ factas, haud scio an perierit versus eadem vocula incipiens, hac sententia: et tam remotas regiones adire.« Hermann p. 20; — 298 γάμων AQ; κεράσωμεν R; ἐπικυθερεια M; — 299 κατ' αἰσχύνειας ACN; ἐμὴν κύπριν, omisso καὶ M; ἐλέγξας M, ἐλέγξης rell. codd. et edd. ante Lehrs. »Fortasse cod. Mut. idem vult, ac vulgata lectio, et excidit καὶ ante Κύπριν; sed simili modo excidere etiam potuit μή post ἐμὴν, ut esset ἐμὴν μή Κύπριν ἐλέγξαις, quae optativi forma non damnanda est. Verum cum Cod. habeat ἐμὴν Κυπριν ἐλεγξας, fortasse adeo scribendum: μή με καταισχύνειας, ἐμὴν ἢ Κύπριν ἐλέγξαις« Graefius p. 255. Lehrs iubente Hermann p. 20 εἴ με καταισχύνειας, ἐμὴν καὶ Κύπριν ἐλέγξεις edidit. Ex M libri scriptura profectus μή με καταισχύνειας, ἐμὴν καὶ Κύπριν ἐλέγξαις coniecit Schneider p. 434, simile καὶ particulae hyperbaton afferens ex Nonno Dion. 17, 157 τεύχων κῶμον Ἄρηι, θαλύσια καὶ Διονύσῳ et Paraphr. ξ 21 ζῶν ἐγὼ βιότοιο καὶ ἀτραπός. Priorem Graefii coniecturam praetulit Tiedke in Herma XIII p. 357 »nam magis Nonnianum illud μή reddit orationem. (cf. Dion. V 443 ἐμοὺς μή κτεῖνε φονῆας, XI 321 ἐμοὶ μή δάκρυα λείβης, XV 328 τεῆς μή φείδευ νευρῆς, XVI, 165 ἐμῆς μή φαῦε φαρέτρης, XVIII 19 ἐμὸν μή δῶμα παρέλθης, XXXV 51 ἐμοῦ μή φαῦε χιτῶνος, Par. Y 74 ἐμῶν μή φαῦε χιτώνων.) Eiusdem Nonni gratia ἐλέγξης quam ἐλέγξαις scribere malim, ut verba quae sunt καταισχύνειας et ἐλέγξης modo differant, sicut Dion. V 431 sq. μή σε παραπλάγξει νόθη καὶ ἄπιστος ὀπωπή,

Μὴ τεὸν ἀκτερέϊστον ὀλωλότα νεβρὸν ἐάσης, XI 198 sqq. *μὴ με κατακτείνειας* — *μὴ κοτέης* — *μὴ φθονέης*, « Ego, cum nulla causa sit cur in vulgata scriptura offendamus, eam retinui; M liber hic, ut saepe, mero scripturae errore laborat, in quo nihil latere arbitror. vv. 300 — 304 codicum primum scripturas proferam. — 300 οὐκ ἐρέωντι δὲ τόσον ἐπισταμένη M; — 301 οἶσθα γάρως M; ἀνάλκιδος ἔστι N, ἀνάλκιδος ἔστι ex P Q W notavi. — 302 εἰ τοῖαι M et Lehrs, οὐ τοῖαι rell. codd. et edd.; γεγάσιν m. pr. in Q; ἐναργείοισι M; vv. 303. 304 om. Q; — 303 ἀκιδνοτέροις C, ἀκιδροτέροις P; ἀεζόμεναι ANPRS, et W cum corruptelae signo, αὐξόμεναι G; — 304 εἶδος codd. et edd. omnes, ἦθος coni. Schneider. εχουσι νοθος δὲ γέγοντο γυναικων M. De v. 300 haec Lennep: »Haec loco minus commodo collocata videntur. Post versum 288, ubi rei narratae finem imponit, optime meo iudicio collocari possent hoc modo:

*Ἦν Ἑλένην ἐνέπουσι, κασιγνήτην Ἀφροδίτης·
Ἦς ἔνεκεν τέτληκα καὶ οἶδματα τόσσα περῆσαι.
Οὐκ ἐρέω· τί δὲ τόσον ἐπισταμένην σε διδάξω;
Δεῦρο γάμον κεράσωμεν, ἐπεὶ Κυθήρεια κελεύει.*

In his verbis transitus non inelegans. Imo sic multo melius intelligi poterit, quid versu 292 οἶσθα γάρ, ὡς Μενέλαος ἀ. ἐ. γ. voverit: praecedit enim: *Μὴ με κατακτείνειας, ἐμὴν καὶ Κύπριν ἐλέγξης*. Quae si coniungantur, elegans Paridis et Menelai oppositio erit; quo nihil sane facit hic noster versiculus. « Julien p. 138 ex τόσον ἐπισταμένην mire concludens Paridem iam de plurimis Menelai vitiis locutum esse, et vv. 302 — 304 nimis abrupte Helenae laudes inferri ratus, lacunosum esse locum dixit. Videtur ergo post v. 299 et post v. 301 lacunam statuuisse. — »Vereor ne prius illud γυναικες [v. 302] e v. 302 [nunc v. 304] male huc translatus sit. Praeterea totus locus, de mulieribus dictus, multis difficultatibus premitur. Nullae essent, si ita legeretur:

*οὐκ ἐρέω, (τί δὲ τόσον ἐπισταμένην σε διδάξω;
οἶσθα γάρ·) ὡς Μενέλαος ἀνάλκιδος ἔστι γενέθλης,
οὐθ' οἷοι γεγάσιν ἐν Ἀργείοισιν ἄνακτες·
καὶ γὰρ ἀκιδνοτέροις ἀεζόμενοι μελέεσσιν,
ἀνδρῶν εἶδος ἔχουσι, νόθοι δ' ἐγένοντο γυναικες.*

Cohaerent iam haec: οὐκ ἐρέω, ὡς Μεν. et οὐτ' ἐρέω, οἷοι γεγάσιν ἐν Ἀργ. ἄνακτες. Lectionem cod. M. εἰ τοῖαι si quis urget, praesto ἢ ποῖοι v. ἢ οἷοι eodem fere sensu. Sic apta sunt omnia. «

Graefius p. 255. Lehrs Hermannum secutus est, qui haec de nostro loco p. 20: »Quae sequuntur, ita continuanda sunt: οὐκ ἔρῶ· τί δὲ τόσσον ἐπισταμένην σε διδάξω, εἰ τοῖαι γεγάασιν ἐν Ἀργείοισι γυναῖκες. Nam quod de Menelao interpositum est, neque cohaeret cum reliqua oratione, neque decet Paridem. Est ille versus, si quid video, Helenae tribuendus cuius oratio eo additamento aucta plane respondet Paridis orationi, v. 312.

ἔγρεο νῦν, Σπάρτηθεν ἐπὶ Τροίην με κόμισσον.
ἔψομαι, ὥς Κυθήρεια γάμων βασίλεια κελεύει.
οὐ τρομέω Μενέλαον, ὅτ' ἂν Τροίῃ με νοήσῃ.
οἶσθα γὰρ ὥς Μενέλαος ἀνάλκιδός ἐστι γενέθλης.»

Contra Schneider p. 423. 424 impugnat hanc transpositionem, cum enim Helena ibi dicat οὐ τρομέω Μενέλαον, ὅτ' ἂν Τροίῃ με νοήσῃ, »apertum est non tam οἶσθα γὰρ quam οἶδα γάρ aut certe οἶσθα γὰρ καὶ σύ scribendum ei fuisse. ac profecto non perspicio cur non aptum ei quo positus est loco versum dicam. imo quid consilio Paridis, Helenam ut sequeretur se pellicientis eamque confirmantis, magis potuit convenire quam admonere feminam mariti imbellis ut qui propter hanc suam indolem non ausurus esset uxorem armis repetere et ulcisci? cui admonitioni aptissime adiungitur haec, quae et ipsa pertinet ad confirmandam Helenam: οὐ τοῖαι, i. e. non ἀνάλκιδες, in Peloponneso sunt feminae. nam hoc quum dicit Paris, Helenam dicit audaciorem esse quam quae ob relictum Menelaum quidquam timere possit. hinc patet simul non mutandum esse οὐ τοῖαι, cui in Mutinensi substitutum εἰ τοῖαι, id quod Hermannus commendavit recepitque Lehrsius. illud autem permirum est, qui tolerare potuerint editores istud ἀνδρῶν εἶδος ἔχουσι v. 302, nam quae infirmioribus quam viri crescunt membris quomodo virorum speciem possint habere, quum virorum membra sint firma, infirma mulierum, ut ex infirmitate statim appareat mulieris natura? unus hanc sensit rerum repugnantiam Dausqueius, qui καὶ γὰρ ἀρειοτέροισιν ἀ. μ. scribi voluit [improbatus a Lennepio]. verum ne hoc quidem sufficit. nam quum probare Paris velit mulieres Argivas non esse ἀνάλκιδας, in hac probatione non species externa virorum, sed indoles animi locum habet. itaque scribendum: ἀνδρῶν ἡθὺς ἔχουσι, unde evadit quae unice hic apta est sententia talis: non imbelles sunt in Peloponneso feminae, nam etsi infirmioribus crescunt membris, virorum tamen indolem animumque

habent et adulterinae sunt mulieres speciemque tantum habent mulierum. « Haec quidem Schneider, quem secutus ἦθος pro εἶδος reposui. — 305 εννεπεν M; ἦδ' M, ἦδ' NP *h n*, unde ἦδ' scripsi, ἦδ' rell. codd. et edd.; ῥόεσαν M; επιχθονι M; ὀπωπην M; — 307 αἶψα M; τόσσην MACLN PQRS; θαμβήσασα codd. et edd. omnes, θαρσήσασα coni. Koenius ad Gregor. Corinth. p. 97, probavit Harles et Schneider p. 444, nam »hic non iam est admirationi locus, ubi dicit Helena velle se, si revera ex Troia sit ortus Paris, illuc eum sequi. quae non admirantis sunt verba, sed hominis confidentis et ad pericula subeunda prompti. « Ego vulgatam retinui, cum sequentia Helenae verba sane admirantis sint, et θαμβήσασα etiam vv. 267 et 373 defendatur; — ἀνενεικατο M; — 308 πότε M; πυθμένα M Bekker, Lehrs. Ego cum Iuliano reliquorum codicum τείχεα retinui, cum sensum praebeat aptiorem et τείχεα πάτρης etiam in exitu versus 287 legatur. — 309 τὸ πρὶν MACLNQR Bekker, Lehrs, τὰ πρὶν PSW et rell. edd., etiam Iulien. — εδομήσαντο M, ἐδωμήσατο A Q. Post hunc versum interrogandi signum posuerunt Bekker et Lehrs, quod improbavit Iulien, sero intellegens (p. 140) ἦθελον hic non pro volui, sed pro vellem positum esse. — 310 θέλον M; γ' ἀθανάτων G; δεδάλματα C et *n*, qui corr. in marg. — 311 νόμον M *h n* Ubel., quod tamen vertunt pascua; νομὸν rell. codd. et etiam edd., ut videtur. νομὸν λιγύπνοον, quod pascua fragrantia vertit Lennep, pascua ventosa aliquanto melius Lehrs, ineptum esse vidit Schneider p. 444: »nam cur ventosum potissimum locum Apollo ad pascendum eligeret? an alium invenire eum non potuisse putemus? melius omnia habebunt ubi uno mutato accentu scripserimus νόμον-λιγύπνοον, ut Pindarus dicit Isthm. 225 ἀδυπνόω τέ νιν ἀσπάζοντο φωνᾷ et Olymp. 13, 22 Μοῖσ' ἀδύπνοος. iam hoc dicet Colluthus: vellem cognovissem et opera illa deorum et acutum Apollinis carmen, quando ante portas sequeretur boves. « — οἶον ὁμοιολιγύπνοον M, unde οἶονόμοιο pro reliquorum codicum et editorem οἶοπόλοιο receperunt Bekker, Lehrs; recte, cum οἶοπόλοιο apud nostrum non nisi de rebus inanimis dicatur. οἶοπόλοιο propter ingratum M libri lectionis sonum retinuit Iulien. — 312 θεοῦ μεγάλαις pro θεοδμήτοισι G; παραπροθύροισι M, προμηλῆσι ACLNQ, προμηλῆσι^{πυ} R, προμολῆσι PSVW, et edd. inde a Lennepio; antiquae edd. προβόλῆσι habuerunt. M libri προθύροισι praeferendum, et deteriorum librorum

προμολῆσαι pro interpolatione habendum esse non sine haesitatione dixit Schneider p. 445, sed licet προθύροισι in eadem versus sede etiam v. 336 occurrat, et προμολῆσαι ex προθύρῃσι (sic enim v. 336 in dett. codd. legitur) corruptum videri possit, malui M libri lectionem pro glossa postea in textum recepta habere, cum προμολῆσαι exquisitius sit quam quod ab interpolatore profectum esse facile credi possit. cf. Apoll. Rhod. I 320 στῇ δ' ἄρ' ἐπὶ προμολῆς, οἱ δ' ἀντίοι ἡγερέθοντο et schol. ad Apoll. Rhod. I 1174 ἐν προμολῇ τῇ προστάδι καὶ τοῖς προθύροις. λέγονται δὲ προμολαὶ καὶ τὰ ἐξώ-
 πυλα μέρη ὡς αὐτὸς ἐν τοῖς πρώτοις φησί (I 320.); — **313** εἰλιπό-
 δεσσι M; — ἐφέπετο RSW, ἐφ' ἔπετο NP, ἐφ' ἔσπετο ACLQ;
 — βάσιν C ante corr. — **314** αἰρεο νῦν M, ἄρεο νῦν GNPQSW,
 ἀρεονῆν R, ἔρεο νῦν ACLQ; — ἐπι M; Dorvillius primum pro
 ἄρεο, ut edd. antiquae habent, ἔρεο, tunc ἄρει coniecit, quod
 recepit Iulien, collato Hom. Il. Ξ 271 ἄρει νῦν μοι ὄμοσον. Lennep,
 Harles, et Bekker, ex A videlicet, ἔρχεο receperunt; Lehrs ex Her-
 manni sententia (p. 20) ἔρεο, et in fine versus κόμισσον edidit.
 Est enim κόμισσον in margine codicis P (a m. sec.) et W, κόμισον
 ζων
 est in V, κόμισσον in S. Schneider p. 445 accentu tantum correcto
 (cf. Lobeck, Elem. I p. 373 seq.) ἀγρέο retinuit, cum nulla sit causa,
 cur non potuerit Helena dicere: »cape nunc me tibi et tecum age
 Ilium«. Dorvillii ἄρει idem Schneider spondeum non legitimum
 efficere recte observavit. — **315** ἔφομαι C; γάμον M et edd. ante
 Lennepium, γαμῶν V; βασιλῆα M; κελεύει// C; — **316** τρομαίω n,
 qui corr. in marg., τρομέων voluit Perdrier.; ὅτε codd. dett., Lennep,
 Harles, ὅτ' ἐν edd. ante Bekker., qui ὅτ' ἂν ex M recepit; ὅταν
 scribendum esse monuit Ludwich Symb. Crit. p. 33, probavit Tiedke;
 τροίῃ C post corr. h n, τροίῃ rell. codd., τροίῃ rell. edd. ante Bekke-
 rum. νοήση M; — **317** καλίσφυρος M; ἔνεπε Q. Post hunc versum
 sequebantur in codd. et edd. omnibus qui nunc sunt vv. 365—370.
 Vide quae infra ad hos versus annotavi. — **318** δ ex UNQS re-
 cepi, ὁ rell. codd. et edd.; ποντοπόρον Q; ἐλένην C; ἐπι MC; στέλ-
 ματα M; — **319** ἐκόμισσε M, ἐκόμισε ACQ; φιλοξείνου M, φιλοξείνων
 codd. dett. et edd. omnes, defensum a Bekkero, collato v. 254 φι-
 λοξείνων θαλάμων. Ego optimum codicem secutus sum et propter
 versus modulationem et propter v. 236 φιλοξείνων ναετήρων δώματα
 de Menelai regia dictum. — **320** δ' om. codd. dett. et edd. ante
 Bekkerum; habet M, et inseri iubebat Anonym. probante in notis

Lennepio. ὑπέροπλος M; ὑποσχεστη κυθερετης M; ὑπηρεσίη, vocabulam epicis non usitatum, pro ὑποσχεσῆ reponi iussit Hemon apud Tournesium p. 38. 39, quod ad sensum pertinet, non male. — 321 φέρτρον G et Porti editio; ἄγων ex ἄγον M; εσπευθεν M; ἐσίλιον M; εἰς APQRS; ἰσχυοῖο M, sed ω et spiritum add. M 2. — 322 ἐρμιονδῆδ' M; ἐρμιόνη P et ex ἐρμηόνη C, ἐρμιόνην Q; ἀνέμοισι C; — 323 ἰσταμενης M, ἰσταμ. Q; ἰσταμένη πολύδακρως C ante corr.; ἡοιγενεῖς MQ, ἡρειγενεῖς N ante corr., P. — 324 ἀμφοπολοῖς M; ἐκτοσθε M, ἐκτοθε CLNQ, ἐκτοτε R, ἐκτοσθεν W, ἐντοσθε coni. Dausqueius, improbatus a Lennepio; λαβοῦσαⁱ W, καλοῦσα coni. Anon. et Lennepio, σοβοῦσα coni. Graefius. p. 255 collato Eurip. Hec. 175. Vulgatum λαβοῦσα defendit Bekker, collato Nonno Dion. 37, 174 καὶ θρασὺν Ἀκταίωνα λαβὼν ἀπάνευθεν ὀμίλου, 37, 542 λαβὼν δέ μιν ἐκτὸς ἀγῶνος. — 325 ὀξύτατα C; βοῶσα ACNPQR, βοάουσα G, βοάουσα edd. ante Bekker., qui βοούουσα ex M recepit. τύσσην APQSW; ἀνενεικατο M; — 326 πῇ MCNPQW h, fort. recte, πολύστονον, quod probante Harlesio Lennepio coniecit collato v. 339 πολύστονος ἐννεπε κούρη, habent M et inde a Bekkero edd. praeter Iulianum, qui deteriorum codicum et reliquarum editionum scripturam πολύστονος retinuit collato Eurip. Orest. 56 τὴν πολύστονον Ἑλένην. — ὤχετο M; — 327 συνεμοί M 1, C. cf. Tiedkium in Herma XIII p. 274: »At ultimam syllabam quae aut circumflexam aut acutam haberent voces Colluthum minime repudiasse haec exemplo sint: v. 119 ταῦροι δὲ χλοερῆς, 133 γλαυκῶν, 347 ποταμῶν, 331 ἐμοί, 371 μολῶν quorum versuum par ultimum etiam alio vitio teneri apparet.« Ego hic nihil vitii video. — κληῖδας M 1, κληῖδας M 2 ACLNPQSW n Harl.; ἐλοῦσα M, λαβοῦσα cum glossa ἐλοῦσα C, ἐλοῦσα rell. codd. et edd., ἀνεῖσα ego scripsi ex constante nostri usu, cfr. v. 49 γυάλων κληῖδας ἀνεῖσα, v. 254 θαλάμων κληῖδας ἀνεῖσα, v. 393 πυλέων κληῖδας ἀνεῖσα. — 328 ἔπαθον pro ἔδραθεν M; ad ἔδραθεν in C manus secunda, ut videtur, adscripsit γρ. ἐντοσθεν cum glossa ὤχετο. Schneider p. 430 etsi in locutione ἔδραθεν ὑπνώουσα pleonasmum latere recte negavit, tamen ex M libri scriptura profectus εὖ πάθεν scribendum esse dubitanter coniecit, collato Theogn. 977 ταῦτ' ἐσορῶν κραδίην εὖ πείσομαι, et Pind. Pyth. I extr. τὸ δὲ παθεῖν εὖ πρῶτον ἄθλων εὖ δ' ἀκούειν δευτέρα μοῖρα. Epicorum exempla desidero. — ὑπνόουσα MQW; ες M; — 329 εἰννεπε C ante corr., ἐννεπε S ante corr.; δακρυχέασα C; δέ

om. Q; — **330** ἀπάτερθεν M, ἐκάτερθεν CP; ἐπι MCLN; προ-
θύροισιν M et edd., προθύρησιν ALNQRSW, προθύρησιν CP;
ἐ//ρύκειν M; — **331** ἑρμιονῆν M, ἑρμιόνην C, ἑρμιώνην P; στενο-
χουσαν M, στονάχουσαν ex στανάχουσαν C; ἐπειρήσαντο M; — **332**
post τέχνον interpunctionem notavi ex LN PQS; γόων AQ, ὤχετο
M. Post hunc versum in M sequitur v. 345. — **333** νοστήση G,
νοστείση C; παλίνορσον LQR, ἐπεί codd. dett. et edd. ante Bekke-
rum, qui ἔτι scripsit ex M, in quo ἐτι est. κλαιουσάνοήσεις M,
κλαίουσιν (κλαίουσα A ante corr.) νοήσεις codd. dett. praeter G,
et edd. ante Bekkerum, praeter Steph., Lectium, Portum et Eoba-
num Hessum, qui quod Anonymus, Brodaeus et Neander (in marg.,
sed οἷε scripsit) coniecerunt et G quoque habet, ὀΐσει receperunt.
Probavit hoc Dorvillius, qui praeterea de νόση cogitabat, et Lennep,
qui et ipse aliam viam ingressus ἐπεὶ κλαίειν σε νοήσει coniecerat.
Falkenburg ἐπεὶ κλαίουσα νοήσει commendavit, quod improbavit Len-
nep, »Hermiones enim, non vero Helenae, partes hic erant plorare.«
Julien, ne scilicet νοήσει obiecto careat, colo post νοστήσει posito
ex LQR παλίνορσον recepit et cum νοήσει coniunxit. Lehrs νοστή-
σεις Hermannii coniecturam (p. 21) recepit, de qua recte Schneider
p. 445 iudicavit: »nam νοστήσεις tum demum verum esset, si ne-
cessario hoc distichon cum sequentibus versibus esset coniungen-
dum ubi genae labare oculique languescere dicuntur. nunc autem
nihil impedit quin antecedentibus adnectatur, ubi Helena mox re-
ditura dicitur.« — **334** οὐχοράας M; οὐχ' C. »Etsi γοεραὶ dici
potuit pro σοὶ γοερῇ, concinnius tamen foret ῥόδεαι cf. seqq.« Graef.
p. 255. — μὲν ἐπιμύουσι M, unde ἐπημύουσι scripsi, cum verbum
ἐπημύω nusquam reperiatur, nisi forte formam Homericam ἐπεμνή-
μυκε hinc derivare velis. ἐπομύουσι C ex ἐπημ., ἐπημύουσαι PSW,
ἐπημύουσι rell. codd. et edd. omnes, quod defendit Tournier p. 40
hunc Homeri versum (Il. XXII 491): πάντα δ' ἐπεμνήμυκε, δε-
δάκρυνται δὲ παρειαὶ a Collutho imitando expressum esse ratus,
praeunte Guilelmo Dindorfio in novissima Thesauri editione. Lege-
batur in codd. et edd. omnibus — οὐσι παρειαὶ v. 334, et — οὐσιν
ὀπωπαὶ v. 335; sed versuum clausulas probante etiam Schneidero
rec. p. 194. 195 recte transposuit Tournier p. 40, ubi ne quis
γοεραὶ minus apte ad ὀπωπαὶ referri posse obiciat, confert Od. IV
758 σχέθε δ' ὕσσε γόοιο, Nonn. Dion. IV 64 γοήμονος δμβρον ὀπω-
πῆς, alia. — **335** πυκνὰ δὲ M 1 ex πυκνὰς ε; πικρα V, πικρὰ SW,
quod non inelegans esse iudicavit Lennep, πικρὰ P, πυκνὰ L;

μινύθουσιν ὀπωπαί add. M 3 in M; — **336** ητιχάνυμφάωνες M; ἥ, quod habent APQ, coniecit Hermann p. 21, recepit Lehrs, probavit Schneider p. 446, ἥ codd. et edd. rel.; νυμφέων C post corr. — **337** ἤλυθεν ἰθιγς M. »Scribendum παραπλαγχθεῖσα ut recte passivum occurrit v. 252 et 386« Graef. p. 255, probante etiam Tournierio p. 41, recte, licet κραδίη δὲ παραπλάζουσα μέμνηε legatur apud Nicandr. Ther. v. 757. παραπλάζουσα (παρὰ πλ. CN), codd. et edd. omnes. — **338** ἴσταται ασχολόωσα M, ἴσταται A, ἴσταται Q; ἀσχολόωσα Q. Alteram ancillarum suspicionem priori per καὶ copulam adiungi posse negans Tournier p. 41, dum meliora succurrant, lacunae signa post ἀσχολόωσαν ponenda esse dubitanter coniecit. εἰς dicuntur habere edd. nonnulli; χειμῶνα m. pr. in P et W ante corr.; μουλοῦσα C. — **339** ὥράων (vel Ὠράων) codd. et edd. omnes, quod Hermann p. 21 non »nisi de celebri quodam apud Spartanos prato Horarum accipi« posse dixit, addens: »De eo mihi quidem nihil lectum neque auditum opinor Colutho, apud quem quum respondeat Hermiona, οἶδα κελεύθους ἐς ῥόδον, ἐς λειμῶνα, credibile est excidisse versum, in quo rosetum vel rosae, ornamentum Horarum, commemoratae fuerint.« Et lacunae signa ante hunc versum posuit Lehrs. Melius Schneider p. 446 ὠραῖον, i. e. tempestivum vel florentem pro ὥράων coniecit collato Niciae epigr. in Anthol. Pal. 9, 564 μέλισσα ξουθὰ ἐφ' ὠραίοις ἄνθεσι μαινομένα. Ad vulgatam tuendam Tournier p. 42 bene confert Nonn. Dion. XLVII 20:

*Δίχροον ἡρεύγοντο ῥόδον λειμωνίδες Ὠραι,
καὶ κρίνον αὐτοτέλεστον ἐμαιοῶσαντο κολῶναι.*

Adde XXXIV 107 οὔποτε τοῖον ἄγουσι ῥόδον λειμωνίδες Ὠραι, quae in suum usum convertens λειμῶνα Ὠράων dixit Colluthus. Deinde ῥοδόεντος pro δροσόεντος iam ante me ibid. coni. Tournier, collato v. 341 et Nonno Dion. II 79. Sed utrumque aequè bonum est. δροσώεντος P, et n, qui corr. in marg.; ὑπερ M, ὕπερ C; θεάσσει M, θαάσσοι C ante corr. — **340** ἥ M, ἥ add. m. sec. in marg. P, ἥ V; χροα M; παρῶιοι M, πατρῶϊοιο A ante corr., CLNPSW et Ald.; ὀλεσσαμένη M, λοεσσαμένη codd. et edd. omnes, praeter Schaeferum et Lehrsium, qui quod ante Hermannum (p. 21) coniecerat iam Iulien, et probavit Schneider p. 446, λοεσσομένη receperunt; — **341** ὥχετο M; ὑπευρώταο ῥεέθροις M, ὑπέρ (ὕπερ C) εὐρώταο παρ' ὄχθαις codd. dett. et edd. ante Bekkerum, praeter

Steph., Lectium et Portum, qui Brodae, Anonymi, Falkenburgii, Neandri (in marg.) et Ubeli coniecturam *δήθυνεν Ἐυρώταο παρ' ὄχθαις* receperunt. Dausqueius *δήθυνε ποτ' Ἐυρώταο παρ' ὄχθαις*, Lennep probante Harlesio melius *δήθυνε παρ' Ἐυρώταο ῥεέθροις* coniecit. M libri lectionem receperunt Bekker et Iulien. Lehrs Hermannum p. 21 secutus pro ὑπ' ἐπ' edidit, »eius et ὑπὲρ et παρὰ explicatio est. Nec profecto apte dici potuit sub undis Eurotae morari Helena. Herm. Probavit hoc Schneider p. 446 et Tournier p. 42, qui praeterea *οἰχομένη δήθυνεν* coniecit collato v. 27 *ἐρχομένη δήθυνεν ἐς ἄλσέα Κενταύροιο*. — 242 *τοῖα δε* M, *τοιιάδε* Q; *ἔνεπε* Q; — 343 *οἶδεν* M, *οἶδεν* ACLNQR et edd. inde a Steph., *εἶδεν* PSVW, Ald. n; — *ορος* M, *ὄρος* rell. codd. et edd., *χόρον* coni. Schneider p. 446, quia »his verbis Hermione refutat quod servae suspicatae erant, morari Helenam quod ad mulierum coetum quum venisset, a via aberrans ad pratum aut Eurotam flumen venisset, ibique resisteret incerta viarum. qua in re iniuriam Hermione faceret mulieribus, si alia nominaret loca atque quae illae dixerant. atqui facit hoc *ὄρος* memorans, cuius in illarum oratione non facta erat mentio. nam ea voce significari *νυμφάων ὁμήγυριν*, cuius, ut nunc res est, in respondendo rationem non habet Hermione, nemo facile dixerit. itaque quum *ὄρος* locum tueri nequeat, *ὁμήγυρις* autem postulet quod sibi respondeat, Colluthum scripsisse suspicor *οἶδε χορόν, ποταμῶν ἐδάη ῥόον*, ut *χορός* significet locum choreis destinatum. nam *ὁμήγυρις* ista mulierum quatenus possit esse nisi congregatarum ad deum aliquem choreis celebrandum. Schneider p. 446. Audacius Tournier p. 42. 43 *οἶδε ῥόον ποταμοῦ καὶ ὁμήγυριν* coniecit; *οἶδε* M, *οἶδε* ACLNQ et edd. inde a Steph., *οἶδεν* R, *εἶδε* PSVW, Ald. n; — 344 *ἐς ῥόδον* codd. et edd. omnes. Lennep dubitanter *ἐς δρόμον* coniecit collato Theocrito Id. XVIII v. 39 *Ἄμμες δ' ἐς δρόμον ἔγρι καὶ ἐς λειμώνια φύλλα Ἐρψοῦμες στεφάνως δρεφεύμενοι ἀδὺ πνέοντες*; *δρόμον* autem stadium prope ad Menelai regiam exstructum esse voluit, cfr. ad v. 243 vg. Graefius p. 255 *ἐς δρόσον* maluit collatis vv. 338. 339. Etiam Schneider p. 446 ex iis quae ad superiorem versum dixerat profectus, *ἐς ῥόδον* in suspicionem vocavit; »quod cum prati mentione arctissime coniungendum esse patet ita, ut pro una utrumque sit notione. quod secus nunc est. nam si quis obiciat poetam figura usum quam dicunt *ἐν διὰ δυοῖν*, istud posuisse pro *ἐς ῥοδύεντα λειμῶνα*, ei docendum erit, quod vereor ne doceri nequeat, in ea figura careri

posse copula. praeterea etsi ῥόδον, de quo mulieres nominatim non erant locutae, ex ὠραίου λειμῶνος mentione arreptum ab Hermione dici possit, non videtur tamen ita servari posse vocabulum, ut simul ista figura aut vitetur aut copula restituta in veram et incorruptam formam redeat. itaque amandemus vocabulum scribamusque εὐδροσον ἐς λειμῶνα (cfr. Aristoph. Av. 245 ὅσα τ' εὐδρόσους γῆς τόπους ἔχετε λειμῶνά τε, Theocrit. 25, 16 λειμῶνες ὑπόδροσοι) quod aliquanto accuratius respondet mulierum orationi, quae λειμῶνος δροσόν πεδίον memoraverant. ac video nunc eisdem mecum vestigiis instituisse Graefium, qui ἐς δρόσον coniecit. quod cur ferri nequeat satis dictum est. δόμον pro ῥόδον coni. Tournier p. 43, sed vulgatam recte defendit Tiedke in Herma XIII p. 354, ubi postquam multa similis anaphorae exempla ex Nonno collegerat, haec de nostro loco: »Erunt fortasse qui versu 348 οἶδε κελεύθους Ἐς ῥόδον, ἐς λειμῶνα Colluthum illum dicendi modum ita imitatum esse existiment (v. Dion. V 262 εἰς ἔλος, εἰς λειμῶνα, I 112 οὐχ ἔλος, οὐ λειμῶνες, IV 299 οὐ νομόν, οὐ λειμῶνα) ut eundem Nonnum secutus simul rosarum mentionem faceret (v. Dion. II 79 ῥοδοίς δ' ἀμαθύνετο λειμών, XLVIII 514 ἀνθεμόεντος ἔσω λειμῶνος, XXXIV 107 οὔποτε τοῖον ἄγουσι ῥόδον λειμωνίδες Ὠραι, Mus. v. 60 ῥόδων λειμῶνα). Nam ancillae quidem v. 342 dixerant καὶ ἐς λειμῶνα μολοῦσα Ὠράων δροσόντος ὑπὲρ πεδίῳ θαάσσει, sed ideo Hermionae quoque roscidum pratum appellandum fuisse non fere quisquam probabit. Hoc certum videtur, si id voluisset Colluthus, eum non εὐδροσον λειμῶνα, quod frustra Aristophanis exemplo defenditur, scripturum fuisse, sed εἰς δροσερόν λειμῶνα quod ex Nonno bene norat: VII 346 καὶ δροσεροῦ λειμῶνος, XLII καὶ δροσερόν λειμῶνα, K 16 εἰς δροσεροῦς λειμῶνας. — λειμων ἄτι M; μοι φθέγγεσθε M, unde μοι φθέγγεσθε edd. inde a Bekkero. με φθέγγασθε rell. edd. et codd. dett. praeter C, qui τί μέ φθέγγασθαι^{κα} habet; γυναῖκες C. — Post hunc versum quinque minimum versus intercidisse recte vidit Schneider p. 407. 408: »omnis enim ille sermo, qui est a versu 330 ad v. 362, non potest eodem tempore habitus esse. nam eam eius partem, quae est a vers. 330 usque ad v. 348 apparet habitam esse manere, quum Hermione ἰσταμένης ἡριγενείης (v. 327) somno soluta matrem desideraret et servae querentem dominam conarentur consolari. at quae post v. 348 dicit Hermione, in vespere vergente die eam loqui manifestum est ex

versu 350, quo Hermione dicit matrem suam ne nunc quidem, ubi stellae oriantur et nox fiat domi comparere. itaque quoniam absurdum est putare totum diem isto sermone consumptum esse, desideratur narratio earum rerum quae inter tempus matutinum et vespertinum factae sunt. deinde unum et continuum si haberemus sermonem a v. 330 ad v. 362, qui fieri potuit ut in eo ipso sermone v. 357 sqq. Hermione narraret silvas se pervestigasse ut matrem quaereret? postremo v. 334 servae dicuntur conatae esse Hermionen retinere, sed non apparet neque unde retinere voluerint, nec quem iste conatus eventum habuerit. quae nisi addantur imperfectam patet narrationem esse. quibus argumentis planum arbitror esse factum plures intercidisse versus quibus narravit Colluthus frustra iam ab ancillis Hermionen esse retentam domi eamque cuncta perquisivisse, ut cognosceret ubi mater esset et silvas quoque pervestigasse. quod quum per totum diem fecisset, sub crepusculum infecta re rediisse et quum nondum domi esse matrem intellexisset, sic verba fecisse *δοτέρως* etc. Recte haec Schneider, nisi quod de vv. 330. 331 locutus male non apparere dixit, unde Hermionam retinere conatae sint ancillae. Est enim *ἐρύκειν στενάχουσαν* idem atque *ἐρύκειν ἀπὸ στεναγμοῦ*; quod vidit etiam Tournier p. 39 collato Nonno Dion. II 489:

Σέλας ὑψόθι βαίνειν

οὐ θέμεις· ἀστεροπὴν γὰρ ἀναθρώσκουσαν ἐρύκει (ὁ δῆρ).

— 345 Hunc versum post v. 332 habet M sic scriptum *ἄνδρες ὑπνόουσι καὶ ἐν σκοπελοισιν αὐαίει*. Sequenti versui postponunt LNPRSVW; vulgatam probat etiam Schneider p. 408. — *ὑπνόουσι* MAQ; *σκοπέλοις* C; *σκοπέλοισιν* in suspicionem vocavit Schneider p. 408. 409: »nam *σκόπελοι* parum apte opponuntur domui, neque enim si non domi erat Helena, inde efficiebatur *ἐν σκοπέλοις* eam morari, sed potuit etiam in silvis esse aut ad flumen, in scopulis autem potissimum eam morari unde tamen coniecerit Hermione? non dubitandum igitur quin *ἐν σκοπέλοισιν* corruptum sit, cui substituendum esse arbitramur *ἐν σκοτέεσσιν*. nam *σκότος* nonnunquam locum obscurum et ab hac communis vitae claritate remotissimum significat ut in Xenophontis Anab. 2, 5, 7: *τὸν γὰρ θεῶν πόλεμον — εἰς ποῖον ἂν σκότος ἀποδράῃ*; ceterum si quis praestare putaverit *ἐν σκοτίοισιν* equidem non refragabor.« Haec Schneider parum feliciter; vulgatae lectioni favet etiam v. 347. Vulgatam tueri conatus

est etiam Tournier p. 43, qui postquam partem Dionysiacorum in desertis montibus a Nonno *σκόπελοι* vocatis agi monuit (cfr. Dion. XXI 168, Metab. p. 62, v. 176) Nonni sectatores *σκόπελοι* pro locis desertis et incultis dicere potuisse bene observat, improbante licet Schneidero rec. p. 196. — 346 *αντελλουσι* M; *παλινορσος* *ἰκάνει* M; *παλίνασος* L; — 347 *τινα* M; *ναίης* P W; — 348 *πλαζομενην* M; *θηρες σε* M, *θῆρες τε* ACLN, *θῆρές τε* R, *θῆρες τε* Q; *κατεκτανον* M, *καὶ τέκτανον* C; *αὐτοὶ* M; — 349 *αριζήλοιο* M; *δειὸς* C; *γενεθλην* M; — 350 *ῥριπες* M; *δ' ἐξ* ALNPQRVW, *δ'* erasum est in C; *οχέων* M, unde *ὀχέων* edd. inde a Bekkero, *ὀρέων* codd. dett. et rell. edd.; *χθαμάλης* M, *χθαμαλοης* V, *χθαμαλοῆς* NPRSW, et ACQ ante corr.; *ἐπι* M. Post hunc versum deesse quaedam primus vidit Schneider p. 409, nam »non ipse homo, sed anima eius dici solet corpus relinquere ubi moritur, mortuam autem putare se matrem Hermione non potuit solo isto *ῥριπες ἐξ ὀχέων* indicare. apparet igitur et mortis et animae mentionem desiderari, quae quibuscunque tandem verbis Colluthus indicavit, talem certe posuit sententiam post v. 354:

ψυχὴ δ' εἰς Ἀῖδαο δόμους ἐπέρησεν ἰούσα.

Ego plura periisse puto, nam neque *χθαμαλῆς νώτων κονίης* neque omnino currus ullus in quercetis solitariis locus esse videtur. — 351 *οἰσπόλοισι* M; *ἐνι* M; *δριμοῖσι* Q; — 353 *πολὺ πρέπων* M, *πολὺ* (vel *πολύ*) *πρέμνων* C ante corr. ACNPQW; *ὑποδάσκιον* MLNPQS *ην*, *ὑπο δάσκιον* C; *ύλην* M; — 353 *δενδρεα* M; *παπτύνασα* Q; *μέχρι* M; — 354 *νεμεσίζομεν* PSW et edd. ante Bekkerum; *ύλην* M, *υῖλην* rell. codd. et edd., *υῖλην* correxit Schneider p. 447. — 355 *μηδιερῇ* M, qui praeterea *γονοεντος ἐπευρόταο ῥεεθροῖς* habet; *μή δ'* vel *μή δ'* rell. codd. (*μή δ'* NPQS, Ald. et Bekker, Iulien,) *μή δ'* Lennep, Harles, ut esset *μή* interrogativum. Sed δὲ particulam *μή* interrogativo nusquam addi monuerunt Bekker et Graefius p. 256. Tum *ἱερὸν* A Q, *ἱερῶν* rell. codd. et edd., *ἱεροῖς* Iulien, qui ex M etiam *ῥεέθροῖς* pro reliquorum codicum et editionum scriptura *ῥεέθρων* recepit, et praeterea, quod Bekker suaserat, collato Nonno XVI 12 *ἐν δὲ ῥεέθροῖς νηχομένην*, in *ἐν* mutavit *ἐπ'*. — *μή διερωῶν* coniecit Graefius p. 256, Hermann p. 21, recepit Lehrs, probavit Schneider p. 430. *ὕπ'* pro *ἐπ'* scribendum esse, et *ὕπὸ ῥεέθρων* non cum *νηχομένην*, verum potius cum *ἐχάλυψε* coniungendum esse dixit Graefius p. 257. »non male, sed praeter necessitatem et

minus venuste « iudice Hermanno p. 21. Ego partim M librum, partim Iulianum secutus μὴ διεροῖς στ. ἐπ' Εὐρώταο ῥεέθροις scripsi, cum etiam supra v. 341 ἐπ' Εὐρώταο ῥεέθροις legatur. Tum στονοέντος M, γονόεντως ex γονέοντως C, γονόεντος rell. codd. et edd., quod ex Nonno XII 70, VII 2 et 57, XX 54 et 61, XXII 279 defendit Bekker. Contra στονόεντος probavit Graefius p. 256, cum de suffocata in aquis Helena suspicio sit, et Schneider p. 430 collato Hom. Il. 28, 231 (πόντος) ἔστεινεν οἴδματι θύων, Soph. Antig. 1145 στονόεντα πορθμόν, Oppian. Hal. 8, 436 στονόεσσα θάλασσα. Confer etiam γοήμονος Ἡριδανοῖο Nonn. Dion. II 152. — 356 ἐκάλυψε S; υποβρυχίην M, ὑποβριχίην C; λαγήνη M, σελήνη pro σε γαλήνη A Q; — 357 εν M, qui alterum ἐν omittit; θαλλάσσης M; — 358 νηιάδες M, νηιάδος S; σώουσι coni. Dausqueius improbante Lennepio, σώζουσι Iulien in notis, ubi in Q ζώζουσι exaratum esse falso refert, et Graefius p. 256. fort. recte. — καὶ ἐκτείνουσι L, κτεινουσι M; — 359 ὠσήμεν M, ἦ ego, ἦ codd. et edd.; στοναχίζειν M, στενάχεσκεν rell. codd. et edd.; »pro στενάχεσκεν e Mutin. recipiendum στονάχιζεν vel potius στενάχιζεν, ut in eo codice legi Presseilius [falso] testatur. nam formae iterativae hic locus non est. Schneider. Quod secus esse male credidit Tournier p. 44. — ἀνακλίνουσα M, ἀνακλείνασα A. — vv. 360 — 362. — 360 ὕπνος ἐπεὶ M, ὕπνος ἐπεὶ A Q, ὕπνος ἐπεὶ CLN Q R, ὕπνωσ V, ὕπνωσ' P S W et edd. ante Iulianum, ὕπνασ' G et ed. Porti; ἔπεὶ W; θανάτοι V, θανάτοι P S W; συνεμπ γὰρ ἐτύχθη M, trium litterarum spatio vacuo relicto; — 362 αναγκαίη M, ἀναγκαίη C; ξυνήπαντα M; λαχόντα codd. et edd. omnes. — 363 παλαιότεροι M; — v. 359 ἀνακλίνουσα pro ἀνέκλινε licet minus eleganter dictum esse voluit Dorvill. ad Charit. p. 582 ed. Lips., pro genetivo absoluto positum esse putabat Iulien, uterque male. Ante Bekkerum in vulgata scriptura nemo praeter Brodaeum offendit, qui ὕπνασ' coniecit, a Stephano (Lectio et Porto) receptum et a Neandro in marg. laudatum. Dorvill. apud Lennepium caeteris non mutatis locum mutilum sic refinxit:

ἀνακλίνουσα δὲ δευρὴν

Λῆξε γόων μαλακῶ τε κακὰς ἐκέδασσε μερίμνας

Ὑπνω. ἐπεὶ θανάτοιο συνέμπορος ὕπνος ἐτύχθη κ. τ. λ.

Lennep Hermionen recte θανάτοιο συνέμπορον dici posse ratus ἀνακλίνουσα δὲ δευρὴν Ὑπνωσεν θανάτοιο συνέμπορος. εἰ γὰρ ἐτύχθη Ἄμφω, ἀναγκαίη, ξυνήϊα κ. τ. λ. coniecit, quod vertit: »obdormivit

Mortis socia. Si quidem enim existant ambo, necesse est, ut, cui omnia communia obtigerint, opera maioris natu fratris imitetur. « ὕπνον ἔλεν θανάτοιο συνέμπορον voluit Wernike. Iulien ex Boissonadii coniectura ὕπνος ἔχει θανάτοιο συνέμπορος edidit anacoluthia intolerabili, ut recte vidit censor Gottingensis, totum locum autem sic vertendo expressit: »quum vero inclinasset cervicem Somnus eam habet, Leti socius; si enim eadem matre editi sunt ambo, necesse est, ut Somnus, qui omnia communia sortitus est, Opera antiquioris fratris (i. e. Leti) exerceat. « Lacuna locum depravatum esse sententia erat censoris Gottingensis. Certa, ut putabat, emendatione Graefius p. 256 locum sic scripsit:

» . . . ἀνακλίνασκε δὲ δευρὴν
ὕπνος, ἐπεὶ, θανάτοιο συνέμπορος εἶπερ ἐτύχθη,
ἀμφίς, ἀναγκαίη, ξ. π. λ. etc.

reclinabat eius collum Somnus: nam, si ille comes est Mortis, necesse est, ut, communem cum Morte naturam nactus, seorsim (ἀμφίς) quoque (solus per se) idem ac frater natu maior efficere possit. Ut itaque Mors moribundi caput inclinat, ita idem fecit Somnus. Sed de formis quibusdam levem dubitationem facit Cod. Mut. ex quo erunt fortasse, qui praeferant: *στον ἀχιζεν· ἀνακλίνεσκε δὲ δ.* Mihi tamen tutius videtur, vulgatum *ἀνακλίνασα* fundum putare verioris lectionis. . . . . Superest dubium de adverbio *ἀμφίς*, cum tentari etiam potuisset: *ἀμφάδ' ἀναγκαίη*, sc. *ἐστίν*, aperte necesse est. Importunus tamen apostrophus, etsi tolerabilior illo, qui *ὕπνωσ'* in vulgata lectione obsidet. Sed *ἄμφω ἀναγκ.* neque sensus admittit, neque correptio vocalis *ω* alio Coluthi exemplo adstrui potest. « Graefii coniecturam improbavit Hermann p. 22 nam »primum impeditior haec structura verborum est, quam qua hoc genus poetarum uti solet; deinde autem *ἀνακλίνασκε* quae verbi forma frequentativa est, abhorret ab huius loci ratione. « Quare Hermann, »quae cum hoc participio cohaerebant verba, deesse videntur. In iis autem quae sequuntur, si praeter *εἶπερ*, quod recte a Graefio restitutum, participium duale reponatur, omnia plana sunt:

ὕπνος ἐπεὶ θανάτοιο συνέμπορος εἶπερ ἐτύχθη,
ἄμφω ἀναγκαίη ξυνήϊα πάντα λαχόντε
ἔργα παλαιότεροιο κασιγνήτοιο διώκειν.

Dixerat, ni fallor, Hermionam somno oppressam tam alto, ut si mortua esset, iacuisse. Nunc addit: nam si Somnus comes Mortis est, ambos oportet omnia communia nactos, maioris fratris facere officia. Et obsecutus est Lehrs. Contra Hermannii coniecturam haec Schneider p. 410: »Non scripsisset haec, opinor, vir egregius, si satis attendisset ad proxime sequentes versus, qui tales sunt:

307. ἔνθεν ἀκηχεμένοισι βαρυνόμεναι βλεφάροισι
πολλάκις ὑπνώουσιν, ὅτε κλαίουσι, γυναῖκες,

ubi ἔνθεν significat, haec e superioribus ratiocinando effici. atqui mulieres moestis gravatas oculis quando lacrimantur saepe obdormiscere, hoc quomodo tandem quispiam ratiocinare possit ex eo, quod Somnus comes sit Mortis atque uterque eadem officia praestet? immo illud ut efficiatur, necesse est in superioribus mentionem esse factam defatigationis. itaque sic potius dixisse poetam putabimus: »inclinata cervice [Hermione obdormivit errando querendoque defessa] ὕπνος ἐπεὶ καμάτοιο συνέμπορος. quibus statim addit cur συνέμποροι somnus et defatigatio dici possint:

ἧ γὰρ ἐτύχθη
ἄμφω ἀναγκαῖη, ξυνήϊα πάντα λαχόντε
ἔργα παλαιότεροιο κασιγνήτοιο διώκειν.

sic enim haec scribenda videntur, quibus hoc dicit poeta: »nam profecto ambobus necessitas imposita est, ut communia omnia nacti exsequantur Mortis, maioris fratris opera. Videtur autem hanc sententiam Colluthus apud vetustiore aliquem poetam legisse et in rem suam convertisse, ut fecit v. 318 seqq. quod si est potuit etiam verba ἄμφω ἀναγκαῖη inde traducere, ut non iam causa sit cur quis cum Graefio offendat in correpta ultima prioris vocabuli syllaba. . . . Ceterum quod ἄμφω statui pro ἀμφοῖν esse, consulendi sunt Meineke ad Theocrit. p. 316 et Köchly ad Quint. Smyrn. p. 113. Si qui tamen ἄμφω non ferendum putaverint, poterunt cum Graefio scribere ἀμφίς. Haec quidem Schneider. Offendit praeterea in vulgata scriptura, quod Somnus Mortis et συνέμπορος et κασιγνήτος dicitur. Quare Schneiderum secutus sum, etsi aegre feram, quod per eius emendationem Mors etiam καμάτου κασιγνήτος dicitur et praeterea verbis παλαιότεροιο κασιγνήτοιο non satis accurate denotatus est. — Denique Tournier p. 46 postquam multis exemplis allatis docuit ultimae syllabae in ἄμφω correptae nihil difficultatis inesse (cfr. ἄμφω ἀεθλεύσοιτε Nonn. Dion. XLII 513.

alia VII 80. XI 439, 440. XIII 24. XV 142. XVI 328, 329, 357. XXI 44. XXXV 279. XXXVII 121. XLIII 116) locum sic scripsit:

Ὡς ἡ μὲν στενάχεσκεν· ἀνακλίνας δέ ἐ δειρὴν
 ὕπνος ἔλεν θανάτοιο συνέμπορος, ἥ γὰρ ἐτύχθη
 ἄμφω ἀναγκαίῃ ξυνήϊα πάντα λαχόντε
 ἔργα παλαιότεροιο κασιγνήτοιο διώκων.
 ὄνπερ (scil. somnum) ἀκηχ. κ. τ. λ.

Equidem olim a Schneidero ita recedendum esse putavi, ut retenta reliqua codicum scriptura (θανάτοιο, λαχόντα) αὐτῷ (scil. somno) pro ἄμφω et καί περ (et profecto) vel καί μὲν pro ἔνθεν scribendum esse vel ante v. 363 aliquot versus excidisse sumatur; quae tamen nunc nimis incerta videntur. — In vv. 365 — 375, qui olim post v. 317 legebantur, haec est codicum discrepantia: 365 νῦν MQ [A], νῦξ LN, νύξ CPSW et fort. R? V?; δετιονων M; μέγ' ἡέλιοιο M; κελεύθοις AQ; — 366 υποτραφίζουσα pro ὕπνον ἐλαφρίζουσα M; παρήγορον M, μετήγορον AQ, μετήγορων C ante corr., μετήγορον rel. codd., μετήγορον h n Harl.; ὥσπασα δ' M, ὥπασεν V, ὥπασεν rel. codd.; ἡώ MALNPQSW, ἡῶ CV, ἡώς G; — 367 ἀρχομένην M, ἐρχομένη ALQ, ἀρχομένη rel. codd. — οἷας δε θύρας ὥϊξε πυλάων M; — 368 τὴν M, τῇ CLNQR; — ἀληθεῖς M; δ' om. codd. omnes et edd. ante Lehrs.; ^xτεράων S, ^xπεράων W, κέραων V, m. s. (= m. 2 vel manus superior?) περάων P in textu et edd. ante Lennep., qui ex Anonymi, Brodaeii, Falkenburgii et Neandri coniectura κέραων scripsit, et κέραων etiam P in marg. a m. 2. — ἀπελάμπετο ex ἀπολάμπετο C; κόσμος AQ, κόσμον M, κόσμῳ rel. codd. — 369 ἀναθρώσκουσα M; νημερτέαις ὀρφαί Q, νομετρέες G; — 370 τὴν δε MN, τήνδε CPS; τὴν δ' ἐλεφαντίνην S in marg., P m. sec. in marg., W in marg. — θρεπτεῖραν M, θρέπ^{ει}τηραν W; ὀνεῖρῶν M; — v. 365 νύξ habent edd. omnes praeter Iulian., qui νῦν recepit. ἡώς ἀρχομένη edd. antiquae, praeter n, qui ἀρχομένην scripsit et in marg. ἡώ coniecit, et ἡῶ ἀρχομένη coni. Anonymus, receperunt Ubelus et probanto Dorvillio Lennep. Praeterea Lennep post v. 368 comma addidit, post κέραων, cum iam Brodaeus ἡ λάμπετο coniecisset, δ' inseri voluit, et v. 370 δ' ἐλεφαντίνην recepit, collato Homero Od. τ v. 562 sqq. — Philippus Scio ἡῶς genetivum aeolicum esse putabat et »nox dedit Meteorum Aurorae incipientis« vertit sine sensu. Iulien post

κεράων recte δ' inseruit, et *κόσμος* pro *κόσμῳ* ex Q recepit, praeterea *νῦν* pro *νύξ*, anacoluthia intolerabili, ut recte monuit censor Gottingensis, et *ἡώς ἐρχομένη* Q librum secutus edidit; praeterea vel *μετήρορον* adverbialiter positum (in sublime) vel *μετήρορος* ad *ἡώς* referendum, et pro *ᾧπασεν* *ἱππασεν* scribendum esse coniecit. Bekker a vulgata scriptura non recessit, nisi quod *ἡῶ ἀρχομένην* edidit. Censor Gottingensis *ᾧπασ' ἐς ἡῶ ἐρχομένην* vel propter vitiosam elisionem pessime coniecit, Helenam ad sequens mane audaciorē (*μετήρορον*) factam esse volens. Tum Graefius p. 255: »Admodum ieiunum est *νύξ ᾧπασεν ἡῶ* vel Collutho indignum [quod senserat etiam Lennep], paulo melius esset *ᾧπλισεν*. Verum lectio Cod. M. cum antiquis edd. comparata, fecit, ut legendum suspicarer:

*νύξ δέ, πόνων ἄμπαυμα μετ' ἡέλλοιο κελεύθους,
ὕπνον ἐλαφρίζεσκε παρήρορον· αὔγασε δ' ἡώς
ἀρχομένη.*

Exquisitam lect. Cod. M *ὕπνον παρήρορον*, somnum, noctis levem et veluti lascivientem comitem, omnino praeferendum existimo.« Hermann p. 21, quem secutus est Lehrs, *νύξ* retinuit, et *παρήρορον ᾧπασεν ἡοῖ ἀρχομένη* scribi iussit, quia »Helenae scilicet nox sub auroram dedit somnum inquietum.« Praeterea collato Homérico illo *χάρις δ' ἀπελάμπετο πολλή* etiam *κεράων δ' ἀπελάμπετο κόσμος* commendavit, probatus Schneidero p. 430, secutus a Lehrsio, et praeunte praeter Iulianum etiam Graefio p. 255. — Schneider p. 429 in Mutinensis libri scripturis *ὑποτραφίζουσα* et *ᾧπασα δ' ἡῶ* nihil latere recte iudicans, alteram quoque huius codicis lectionem *παρήρορον*, quam Hermann, Helenae dicens noctem dedisse somnum inquietum, probavit, recte reiecit, nam »de Helena haec intelligi voluisse poetam ne uno quidem verbo indicatum est, imo quae de duabus somniorum portis mox dicuntur clare docent [??] generaliter haec omnia esse dicta ad indicandum tempus quo cum Helena Paris abiit. arctissime enim haec cum v. 322 [editionis Bekkerianae] cohaerent, ut ante hunc versum incidendum sit non maxima interpunctione, sed media, quod si ad omnes homines referendus est *ὕπνος* ille *παρήρορος*, patet non aptum esse istud somni epitheton. nec magis aptum dici potest *μετήρορον* sed aptissimum est *παρήρορον*, quod e Mutinensi lectione eliciendum putamus.« Recepi hanc coniecturam, sed quae praeterea protulit Schneider, probare non potui.

Primum improbat Bekkeri lectionem *νόξ-ᾧπασεν ἡῶ ἀρχομένην*, »quis enim ubi dicere voluit diem subsecutum esse noctem, aut dixit umquam aut dicere voluit noctem dedisse auroram.« Verum enim vero non voluit dicere diem subsecutum esse noctem, sed noctem edidisse Auroram orientem, sub qua potissimum somniare solet humanum genus. Deinde Hermannii coniecturam *ἡοῖ ἀρχομένην* vituperat, nam »huic quoque obstat quod non de una Helena, sed de omnibus hominibus Colluthus loquitur.« Tum pergit: »Itaque desperandum existimarem de hoc loco esse, nisi codex Mutinensis, ut Presselius [falso!] monet haberet non *ἀρχομένην* [hoc clare legitur in M] sed *ἐρχομένην*, quo ita utimur ut scribamus *νόξ-ᾧπασεν ἡῶ ἐρχομένην* i. e. nox veniens diem abegit. ubi *ὀπάζειν* dictum ut in Hom. II. 8, 341 *ὥς Ἑκτωρ ᾧπαζε καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς* —, *ἡῶς* autem constat saepe opponi nocti et diem significare.« Quae omnia nihili sunt; saepissime enim *ὀπάζειν* vocabulo usus est Colluthus, nusquam tamen alio quam dandi sensu, et *ἀρχομένην* contra Schneideri et aliquot deteriorum codicum scripturam *ἐρχομένην* etiam Nonni auctoritate (Dion. 34, 100 *ἀρχομένης φάος ἡοῦς*) satis superque defenditur. — Tournier p. 37 *παρήγορον* et *ἐρχομένην* ex Schneideri coniectura recepit, tum *ἤλασεν* pro *ᾧπασεν* scripsit Nonnum secutus Dion. XXXV 242 *νόκτα φαέσφορος ἤλασεν Ἑρμῆς* atque infra τὴν δ' *ἐλεφαντινέην κενεῶν ἀφέτειραν ὀνειρώων* scribendum esse coniecit. Ad veritatem propius accedens haec Harles ad h. l.: »Haec autem somnii descriptio vel plane inaniter vel iniquo loco posita esse videtur, et nisi per inscitiam poetae hoc ea loco inaniter facta sit, ante adventum Paridos commodius a Colutho collocati hi versus fuerint; at negligentia libreriorum fecerit, ut huc translatis, iidemque mutili omissis qui transitum efficerent faciliorem, sedem occuparent iniquam.« Et sane, si me audis, dubitari omnino nequit aliunde hoc versus desumptos esse. Offendit enim in vulgato versuum ordine, quod postquam dixerat Helena: Cape me et Troiam tecum avehe, ne verbum quidem additum est, quid de Paride inde a mane quando cum Helena congressus est, per totum diem factum sit, neque hoc offensioni esse non potest, quod nihil Helena de postponenda usque ad noctem fuga monuerit. Transposui igitur versus huc post v. 364, ubi multo aptiore loco positi esse videntur. Dixit autem poeta: »Per totum enim diem matrem quaerendo fessa Hermione appropinquante nocte (cfr. v. 345 et 359) tandem obdormivit, et labore defatigatae puellae

πόνων ἀμπαυμα παρήγορος ὕπνος contigit. Versus auroram autem (ἡῶ ἀρχομένην) cum iam profundus ille somnus, quo homines vel a somniando prohibentur, puellam deseruisset, duae somniorum portae apertae sunt et prodierunt somnia bona et falsa. Illa autem falsis somniis decepta matrem oculis cernere sibi visa est etc. — Praeterea post δολοφροσύνης duo hemistichia periisse indicavi, quibus alteram somniorum portam ex elephanto factam esse necessario dicendum erat. — 369 ἀκηχεμενησι M; βλεφάροισιν M; — 370 πολλαχίς M, πολλάκι P; ὑπνωοισιν M, ὑπνώουσι CP, ὑπνόουσι Q; ὄψαι κλαίουσαι M; — 371 ἡ codd. et edd., ἦ ego; μεν M; ἀλιτεύουσα MQ, ἀλητεύουσα A, ἀνητεύουσα G; δαιφροσύνησιν (cum glossa διαβουλαῖς in C) codd. dett. et edd. ante Bekker., qui quod iam Lennep coniecerat, δολοφροσύνησιν ex M recepit. — 372 μητερα M, μητέραν CLNR; ὠῖσατο M, ὠίσσατο GQ Bekker, Lehrs, n in marg., ὠίσσατο rell.; τοιαδὲ M, τοιάδε Q; — 373 ἰαχε θαμβήσα M; ἀχθυμενη M; εοῦσα M. Tournier p. 46. 47 περ post καὶ positum non nisi quamquam significare posse et praeterea εοῦσα otiosum esse contendens, ἰαχε θαμβήσασα, συναχθυμένη παρσεύσῃ scribi iussit. — 374 χθίζον M; ὀδυρομένη Q; καὶ pro με AQ; δόμον M; ὀδυρομένην τί δόμων μ' ἔκτοσθε φυγοῦσα desiderabat Graefius p. 258. ἐκτόσθε M, ἐκτοθε NPSW; φυγοῦσαν V, φυγοῦσάν S, φυγοῦσα^{αν} W, φυγοῦσιν^{αν} P (corr. m. sec.). — 375 κάλλπες M; ὑπνωουσιν M, ὑπνώσαν Q (corr. m. pr. ut vid.); ὑπερ M; λαχίων A, λεχίων ex λαχίων Q; γεννητῆρος S. — De hoc versu sic Schneider p. 416: »Potuit sane in absentis patris lecto cubare Hermione, sed veri tamen est similis cubuisse in matris lectulo una cum ipsa matre (cf. v. 332) ut λεχέων γενετῆρος, scribendum videri possit. at potest etiam, id quod magis credo de communi patris matrisque lecto geniali cogitari, in quem absente Menelao filiam receperit Helena. quod si est, corrigendum erit ὑπὲρ λέχεος γενετῆρων. nam γενετῆρες parentes sunt. cf. Musae. 125«. Alteram Schneideri coniecturam improbavit Tiedke (in Herma XIII p. 274) quia »anapaestus λέχεος ultima syllaba correpta eo qui traditur λεχέων deterior habendus est (v. Quaest. Nonn. p. 26 sq.)«. Neque sollicitanda mihi videtur vulgata, cum λέχσα γενετῆρος lecti genialis partem quam Menelaus occupare solebat, significare possint. Tournier tamen p. 47 vocativum desiderans, γενέτεια pro γενετῆρος scripsit, et cum sic mutata vulgata nimis languidum foret ὑπνώουσιν ὑπὲρ λεχέων, primum ἀπηλεγάως, postea

demum ὑπὲρ τεγέων (in conclavibus supernis) coniecit ex Tryphiodoro 547 γυναῖκες ὑπὲρ τεγέων αἰτῶσαι, licet non ignoraverit ὑπὲρ λεχέων etiam apud Nonnum (VII 319) extare. — 376 μεθεῖχα τινὰς προλέλοιπα γυναῖκας M, unde deteriorum codicum et editionum scripturam προλέλοιπα τινὰς μεθέηχα mutavi suadente etiam Schneidero p. 416. Graefio p. 257 in M libri scriptura ποῖον ὄρος μεθέηχα; τίνα προλέλοιπα τίν' ἄγχεα; latere visum erat, »synizesin tamen, qualis in ἄγχεα esset, evitarunt hi Nonni sectatores; contractum autem ἄγχη nimis a Cod. M recedit. Neque repetitum illud τίνα satis apte positum. An fortasse σύναγχος dictum, ut συνάγχεια? Caeterum ὄρος W; κολῶνας CNPWn; μεθέλχα L. — Sequentis versus loco, quem Schneider huc transposuit, olim legebatur v. 388, quem lacunae signis post v. 375 positus Lennep minus commode post v. 378 transponere voluit, probante Harlesio. Contra Graefius: Ante hunc versum »aperte id deest, Hermionem quaesivisse (cf. v. 386) matrem ubique ita, ut nullum montem praetermitteret, ut v. 374 dicitur. Sed hic rursus videtur lacuna esse; certe post v. 375 sententia aperte imperfecta est: id enim quod Lennepius vertit [»siccine properabas ad vinculum formosae Veneris?«] Hermionae in mentem venire non potuit. Paulo probabilius versus 375 [ed. Bekker.] post v. 377 idem Lennepius transponebat. Sed sic Hermiones oratio non integrior est, et illud οὕτω v. 375 suadere potius videtur, ut de comparatione cogitemus veluti:

οὕτω καλλικόμοιο μεθ' Ἀρμονίης πρὶν ὁδίτης
ἄστατος ἦε Κάδμος, ἐὴν δ' οὐχ εὗρεν ἀδελφήν:

Cogitari etiam posset, latere οὕπω in οὕτω, ut Hermione se ante contractas nuptias a matre solam deseri doleret:

οὕπω, καλλικόμοιο μεθ' Ἀρμονίην Ἀφροδίτης
μητέρος ἀντὶ φίλης, μοι ἀνὴρ φίλος ἐστὶν ἀρωγός.

Verum ridendus sum, qui his somniis tempus perdam. Graefius p. 257. Hermann p. 22, quem secutus est Lehrs, versum qui nunc est 387 eo quo nunc est loco ponendum esse recte perspexit, emendationem tamen perfecit Schneider p. 415, qui versus sicut hic leguntur disposuit, cum incommode v. 377 olim post v. 388 lectus sit, »postquam enim a matre Hermione audivit ipsam a Paride esse raptam, non iam potuit vagari et quaerere matrem«. — 377 ματην ἐπλάζετο M, μάτην ἐπλάζετο codd. et edd. rel., qui, sicut

etiam M, hunc versum post v. 386 habent; v. ad v. 375. — Post *μάτην* interrogandi signum posuit et *δ'* inseruit Schneider p. 415. — 378 *τοιιάδε* Q; *προσεννεπε* M, *προσένεπε* Q; — 379 post *τέκνον* est interpunctio in A, C ante corr., LPSW; *ακηχεμενη* M; *μη* om. M; *μεμφο* M, *μεμέμφει* W; *αὐνὰ* M, quod ex *δεινὰ* per *δινὰ* ortum esse putavit Graefius p. 258, *δεινὰ* probavit Hermann p. 22, recepit Lehrs; *τοῖα* codd. dett. et edd. ante Bekker., qui secutus ab Iuliano *τόσσα* ex coniectura nescio cuius scriptum edidit. Quin ipsum *αὐνὰ* ex M recipiatur, hiatus obstat. *παθούση* M, unde recte *παθούση* Bekker et Iulien; *παθοῦσα* rell. codd. et edd. (etiam Lehrs), praeter Stephanum, Lectium et Portum, qui Anonymi, Neandri, Falkenburgii coniecturam, *παθοῦσαν*, quam habet etiam G, receperunt. — 380 *οὐχθίζων* M, unde ex constante nostri usu *χθιζόν* scripsi, rell. codd. et edd. *χθιζός*; *ὀχθ.* C ante corr., A Q; *δ* *χθ.* h, qui praeterea *μὲν* pro *με* habet; *μεδων* M, *μολῶν* ACLNQR, *μολών* sine causa de corruptione suspectum habuit Tiedke, cuius notam vide ad v. 321. — *απατήλιος* M; *ηρπασεν* M, *ἥρπασεν* C; — 381 *ἦδ'* NPQ(?)S, unde *ἦ δ'* scripsi, *ἦ δ'* rell.; *ἀνορουμε* M; *οὐχ'* CN; *ορόωσα* M, *δρώουσα* Q; *τιθήνης* Ubel. n; — 382 *ὀξυτέρη* M; *πολὸν* M, P in marg. a m. sec., W supra lin., S infra lin., et edd., *πολλῇ* ACLNP, et S supra lin. *πολλῇ* QR, et W infra lin.; *φωνήν* Q; — 383 *ἡέρις* C, *ἡέρια* G et Portus, *ίερίης* SV; *ὀρνιθες* M; *ευπετρα* M, *εὔπετρα* C; — 384 *ἔσπετε* M, C (in quo glossa est *εἴπατε*) ante corr., et edd., *ἔσπετε* codd. dett., *εἴπατε* ego scripsi, cf. ad v. 6. — *ἐπικρητην* M; — 385 *ἐπὶ* M, *ἐπὶ* rell., *ὅτι* Schneider p. 447; *τίς* (τίς) NPQ Harl.; *ἀθέμιστος* M, *ἀθέμιστος* C; *ἐλθῶν* P. — 386 *ξύμπασαν* M; *ἐμῶν* codd., *ἐῶν* coniecerunt Brodaeus, Neander, Anonymus, Dorvill., Ubelus, Schneider p. 447. — *αλαπάξαι* M, *ἀλάπαζε* L; Tournier p. 47. 48 neque Helenam apte de sua ipsius (*ἐμῶν*) domo loqui, neque *ἐῶν*, quod Dorvill. voluit, pro *σῶν* hoc loco positum esse posse contendens, locum depravatum sic restituere sibi visus est:

ἀγλαίην σῶν πᾶσαν, ἄναξ, ἀλάπαξε μελάθρων.

— 387 *ἦ* ego, *ἦ* rell.; *μεν* M; *ἑσῆρα* M. Post hunc versum olim legebatur versus qui nunc est 376, post quem excidisse quaedam senserat Brodaeus, Lennep, Harles, Bekker, Iulien. Nihil deesse putabat Hermann p. 22 secutus a Lehrsio, nam abisse Parim cum Helena supra dixerat v. 325. Inde dolorem Hermionae describit, nec quidquam requirimus amplius. Schneider tamen p. 416 post-

quam verum, qui nunc 376 est, feliciter transposuit, recte lacunae signa poni iussit, »addi enim debebat Hermionem iam desiisse matrem quaerere, sed non desiisse dolori indulgere«. — 388 de hoc versu, qui olim post v. 376 legebatur, vide ad v. 376. Huc transpositus est ab Hermanno p. 22, probante Lehrsio et Schneidero p. 416. Caeterum οὕτω MQ; καλλιμόροιο μεταρμονίην M, μεθ' ἀρμ. C. In M libri scriptura καλλιμόροιο melioris lectionis vestigium latere putabat Graefius p. 257. — 389 Hermann p. 22 καὶ in πὰρ dubitanter mutato lacunam obtegere voluit, lacunae tamen signum καὶ retento posuit Lehrs, probante Schneidero p. 416, cui lacunae suspicionem »tum praepositionis, unde πολλέθρον et πόρον pendent defectus, tum exiguus locorum quos attigisse Paris dicitur numerus« firmare videbatur. Graefius p. 258

καὶ Κικόνων πολλέθρα καὶ Αἰολίδος πόρον Ἑλλης
ἤδη ποντοπόροισι παραλλάξας ἐνὶ νηυσίν,
Δαρδανίης λιμένεσσιν ὁ νυμφίος ἤγαγε νύμφην

scribendum esse coniecerat. αἰολίδος M; πορον M, πόρο V; ελλης M, ἔλλης V; — 390 δαρδανίδης M, δαρδανίης L, δαρδανίοις Stephan. Lectius, Portus et Eobanus, improbante Lennepio; λιμένεσσιν M, λιμενεσσιν V; ο M, ὁ Q; νυμφίος M; ἤγαγε M, ἤγαγεν C; — 391 πυχνὰ L; δετιλλε M, δ' ἔτιλλε rell. codd. et edd. praeter Lehrs., qui δὲ τίλλε manifesto typosetarum errore, »quod recte a Lehrsio editum Dion. XXXVIII, 152 οἱ δὲ δῶκεν ἔχειν intelligitur« iudice Tiedkio (Herm. XIII p. 274) quem non intellego. δὲ τίλλε desiderabat etiam Wernike ad Tryphiod. p. 331; recte. — κομην M; δ' om. M; ἐρρηξε M, ἔρρηξε rell. codd. et edd. praeter Portum, qui recte ἔρριψε scripsit ex Hom. II. X 406

ἡ δὲ νυ μήτηρ
Τίλλε κόμην, ἀπὸ δὲ λιπαρὴν ἔρριψε καλύπτρην

et Coll. 322 Ἑρμιόνη δ' ἀνέμοισιν ἀπορρίψασα καλύπτρην. Cfr. praeterea Tzetzam Hom. 410. 411. — 392 κασσανδρῇ M, κασάνδρῃ LQV, κασάνδρῃ ex κασάνδρα C; νεόφυτον MG, ut edidit Stephanus, Eobanus, Portus, νεοφοιτον V, νεόφοιτον rell. codd. et edd., νεόφοιτος coniecit Lennep allato Tryph. 374 Κασσανδρῇ νεόφοιτος (ubi θεόφοιτος cod. A) ἐμαίνετο, probavit Wernike, qui praeterea Tzetzam Hom. 410sq. attulit:

πρώτη Τρωϊάδων Κασσάνδρῃ φοιβὰς ἰδοῦσα
κόσμον ἅπαντ' ἀπὸ κρατὸς ἔχευεν, ἔλυσε δὲ χαίτας,
πάντῃ δ' ἔνθα καὶ ἔνθα ἐλίσσομένη περὶ πύργους
πυκνὰ κόμην τίλλουσα τοῖον ἐπίαχε μῦθον.

Hermann p. 22 *Κασσάνδρῃ θεόφοιτος*, ἀπ' ἀκροπόλῃος ἰδοῦσα omnino scribendum esse dixit probante Tournerio p. 48, neque tamen vulgatam deseruit Lehrs. Ego *νεόφοιτος* scripsi ad Tryphiodori Tzetzaeque exemplum, sed *θεόφοιτος* reducere non sum ausus, cum etiam in vulgaribus Tryphiodori codicibus *νεόφοιτος* extet. — ἐπ' codd. et edd. omnes praeter Stephanum, qui probante Hermannō p. 22 et Tournerio p. 48, recte ἀπ' edidit. In margine P libri ἀπ' erasum esse videtur. — ἀκροπολῆος M, ἀκροφυλῆος V; — 393 τροίης δ' M, τροίῃ δ' ex τροίῃ δ' C; τοίῃ Q; δ' postea additum est in N; υψιδόμων M; πολέων M et edd. ante Lennep., πόλεων V, πηλέων Q; κληῖδος M, κληῖδας V, κληῖδας ACLNPQSW n Harl. — 394 δεξατονοοστησαντα M; πολίτην M Q. Subscriptio: τέλος τῆς τῆς (τοῦ R) ἐλένης (ἐλένης C) ἀρπαγῆς ACNQR, τέλος τῆς τῆς ἀρπαγῆς τῆς ἐλένης κολουθίου L, τέλος τοῦ περὶ τῆς ἀρπαγῆς τῆς καλλιπάρειος ἐλένης SW, ἐπὶ φούσκῃς κρατουσῆς P, τέλος τοῦ ἐποποιοῦ τοῦ Κολούθου τοῦ Ἑλένης ἀρπαγῇ λελεγμένου G.

Addenda et Corrigenda.

Pag. 5, 22. 23 L. Harles

Pag. 7, 9. Editio Tauchnitziana (»Quinti Smyrnaei, Tryphiodori, Ioannis Tzetzae et Coluthi Carmina de Rebus Troianis ad optimorum librorum fidem exhibita. Editio C. Tauchnitzii stereotypa novis chartis impressa. Lipsiae sumptibus Ottonis Holtze. 1879«) mera repetitio est Bekkerianae.

p. 10, 9 satis accuratam

p. 11, 8 Hermann

p. 13, 9 Ἀρπαγή

p. 17, v. 81 ἀμείνονα

p. 19, v. 145 σε καὶ

v. 151 εὐπολέμοισι

p. 20, v. 153 ὠκύμοροι

p. 22, v. 243 μὴ

p. 24, v. 291 ἐγὼ

v. 304 ἀνδρῶν

v. 308 ποτε

p. 25, v. 339 δροσόεντος

p. 26, v. 351 σὸν δέμας

v. 367 ὦξεν

p. 32, 23 exposuit

p. 34, 18 Naekium

p. 39, 22 κόλπου

p. 39, 29 Lennep

p. 47, 34 significatione

p. 48, 23 Harles

p. 49, 22 laudi

p. 52, 20 μαζὸς

p. 77, 2 ἀγαλλόμεναι

p. 80, 28 ἐξ δέρος

p. 83, 1 i.: relinquendum

p. 87, 19. 20 s.: Paride

p. 89, 6 marg. a m. 2,

» 19 id.

p. 90, 1 ἀήταις

p. 91, 31 Minervae

p. 93, 14 fortasse

p. 96, 3 Lehrsium

p. 97, 11 αὐλήν

p. 106, 7 i.: editorum

INDEX VERBORUM.

- ἀγαλλόμενος 250. ἀγαλλομένη 64.
 ἀγαλλομένην 16. ἀγαλλόμεναι 188.
 ἡγάσσατο 243.
 ἀγρομένων 106. ἀγρόμεναι 330. ἀγρο-
 μενάων 336.
 ἀγέλην 106.
 ἀγέραςτον 39.
 ἀγλαΐη 174. ἀγλαΐης 168. ἀγλαΐη 163.
 ἀγλαΐην 174, 238, 269, 276, 293,
 386. ἀγλαΐαι 87.
 ἀγλαΐησιν 263. ἀγλαΐησι 253.
 ἀγλαόν 72, 167.
 ἀγνώσσεις 187. ἀγνώσσω 8.
 ἀγρέο 314.
 ἀγροτέρη 35. ἀγροτέρην 112.
 ἄγχι 229.
 ἀγχιδόμοισιν 249.
 ἄγω 96. ἄγων 24, 321. ἤγαγεν 194,
 257. ἤγαγε 390.
 ἀγών 86.
 ἀδαήμων 186.
 ἀδίδακτος 33, 118, 186.
 ἀέθλιον 191.
 αἰεί 91. αἰεῖ 152.
 αἰδῶν 113. αἰδομένων 18.
 αἰρώ 96. αἰρών 36.
 ἀέξειν 175. ἀεξόμεναι 303.
 ἀήθεα 7.
 ἡέρα 155, 387. ἡέρος 209.
 ἀῆται 235.
 ἀθάνατοι 288. ἀθανάτων 310. ἀθα-
 νάτοισι 11.
 ἀθεμίστιος 385.
 ἀθέριζε 150.
 Ἀθῆναι 187. Ἀθηναίης 218.
 Ἀθήνη 33, 66, 138, 146, 201. Ἀθή-
 νης 152, 239. Ἀθήνην 91, 141, 171,
 190, 192.
 ἀθρήσει 166.
 ἀθροίσας 194.
 Αἰαχιδάων 275.
 ἤδέσσατο 156.
 Αἰμονιῶν 17, 219.
 ἤνεσα 293.
 Αἰολίδος 389.
 αἰπύδητα 236.
 ἐλοῦσα 60, 137. ἐλοῦσαι 97.
 αἰστώσαι 51.
 αἰχμῆς 94.
 αἶψα 213.
 αἶοντες 100.
 ἡώρητο 109.
 ἀερεσεχόμης 26.
 ἀκηχεμένοισι 363. ἀκηχεμένη 379.
 ἀκηχεμένησιν 292.
 ἀκιδνοτέροιςιν 303.
 ἀκοίτην 216.
 ἀκούεις 73, 280. ἠκούετο 223.
 ἄκρην 102.
 ἀκροπόλῃος 392.
 ἀκταίοιςιν 204.
 ἀλάπαξε 386.
 ἀλᾶται 42.
 ἀλέγιζε 40.
 ἀλέεινεν 124.
 Ἀλεξάνδρῳ 138, 199.
 ἀληθείης 368.
 ἀλήμονος 215.
 ἀλητεύουσα 371.

- ἀλλά 57, 94, 176, 182, 270, 348, 352.
 357. ἀλλ' 265.
 ἠλλάξατο 202.
 ἀλλότε 260.
 ἀλόχευτον 183.
 ἀλός 8, 225.
 ἄλσεα 29.
 ἀμαιμαχέτη 53.
 ἀμείνονα 81.
 ἀμείψας 211. ἡμείβετο 279, 306.
 ἀμέλησε 80, 114.
 ἀμηχανέουσα 306.
 ἀμιχθαλόεντος 209.
 ἄμπαυμα 365.
 Ἄμυχλαίων 243. Ἄμυχλαίοιο 241.
 ἀμύμονος 271.
 ἀμφιπόλους 324.
 Ἄμφιτρίτης 21.
 ἄμφω 361.
 ἀνεβάλλετο 116.
 ἀνεβλάστησε 183.
 ἀνεβρυχήσατο 382.
 ἀνέγνω 261.
 ἀναγκατή 361.
 ἀνήγαγεν 244.
 ἀνηέξησε 247.
 ἀνάθημα 168.
 ἀναθρώσχουσι 369. ἀναθρώσχοιεν
 56. ἀναθρώσχουσα 207.
 ἀνηώρησε 156.
 ἀνακλίνασα 359.
 ἀνέχοφεν 126.
 ἀναλκίς 92. ἀνάλκιδος 301. ἀνάλκι-
 δες 187.
 ἀναπτύξασα 82.
 ἀναστέλλοιεν 235.
 ἀνέστενεν 323.
 ἀνέτελλεν 220.
 ἀναύρου 105.
 ἀνηύτησεν 85, 132, 146.
 ἀνενείχαστο 170, 267, 307, 325.
 ἀνεχάσσατο 57.
 ἀνέμοισιν 322.
 ἀνεμώλιος 180.
 ἀνὴρ 380, 385. ἀνδρῶν 274, 287,
 304. ἀνδράσι 143. ἀνέρας 195.
 ἄνθος 247, 248. ἄνθεα 220.
 ἀνεῖσα 49, 254, 327, 393.
 ἀναστήσασα 50.
 ἀνοίξας 279.
 ἀνόρουσε 124, 381.
 ἀντάξιον 294.
 ἀντέλλουσι 346. ἀντέλλοντα 214.
 ἀντί 94, 164, 165.
 ἀντιάνειραν 171.
 ἀντίθροος 119.
 Ἄντίλοχον 273.
 ἀοιδὴν 112, 126.
 ἄπαν 158.
 ἀπατήλιος 380.
 ἀπήμονα 217.
 ἀπό 32, 46, 218, 282. ἀπ' 22, 23
 209, 287, 392.
 ἀπέχειτο 110.
 ἀπελάμπετο 368.
 Ἄπολλων 24, 244, 281, 290, 309, 313.
 Ἄπόλλωνος 34, 240, 311. Ἀπόλ-
 λωνι 242, 247.
 ἀποπλαγχθεῖσα 41.
 ἀπορνύμεναι 6.
 ἀπορρίψας 128. ἀπορρίψασα 322.
 ἄπτετο 109.
 ἄρα 100. ἄρ' 226.
 ἀράσσειν 55. ἄραξε 48.
 Ἄργεῖης 13. Ἀργείοισι 270, 302.
 ἀργυρέης 259.
 Ἄρης 37, 178 (bis). Ἄρεος 185. Ἄρηος
 174. Ἄρεα 58.
 ἀρειοτέρη 67. ἀρειοτέρης 77.
 ἀρήϊον 93.
 ἀριζήλοιο 248, 349. ἀριζήλω 269.
 ἀριζήλων 61.
 ἀριστεύουσιν 152. ἀριστεύουσι 163.
 ἀριστεύων 283.
 ἀριστήων 274.
 ἀρμονίης 28, 186. ἀρμονίην 388.

ἡρνήσαντο 177.
 ἤρπασεν 380.
 ἄρσενες 189.
 Ἄρτεμις 35.
 ἄρτι 102, 202, 236.
 ἀρχεάκοιο 197. ἀρχέκαχον 394.
     ἀρχεάκων 9.
 ἀρχή 10. ἀρχήν 62.
 ἀρχομένην 367.
 ἀρωγόν 177.
 ἀσβέστοιο 54.
 ἄσθμα 179.
 Ἀσίδα 161.
 Ἀσίης 149.
 ἀσκήσασα 30. ἤσκησεν 201.
 ἀσπιδιώτην 58.
 ἀστέρες 345, 346.
 ἄστυ 142. ἄστεος 238.
 ἀσχαλόωσα 338. ἀσχαλόωσαν 192.
 ἄτε 41, 67.
 ἄτερ 37 (bis).
 ἀτιμήσας 140. ἠτίμησε 35.
 Ἄτρείδαο 249.
 Ἄτρείωνος 228.
 ἀτρεκέως 308.
 Ἄτρυτώνη 180. Ἄτρυτώνης 195.
 αὐλήν 255.
 αὐτή 28. αὐτῆς 238. αὐτοί 348. αὐ-
     ταί 13. αὐτῶν 109, 136, 353.
 αὐτάρ 79, 231, 244, 279, 291,
     318.
 αὐτῆμαρ 200 (bis).
 αὐτοχαστηνήτην 21.
 Ἀφρογενεΐη 168.
 Ἀφροδίτη 28. Ἀφροδίτης 296, 388.
     Ἀφροδίτη 162. Ἀφροδίτην 16, 140,
     203.
 Ἀχαιῖδος 220.
 Ἀχιλῆος 277.
 ἀχθυμένη 373.
 ἀχράντοιο 233.
 ἄχρι 353.
 Βαθυκλήροιο 219.

βαθύκολπον 155.
 βαιόν 111.
 βαλόντες 224.
 βαρύγουνον 121.
 βαρύδουπον 55.
 βαρυζήλοισιν 44.
 βαρύμηνις 144.
 βαρυνόμεναι 363.
 βαρύν 97.
 βασιλεία 28, 173, 291, 315. βασι-
     λειαν 16, 91, 140.
 βασιλῆϊ 150, 198, 246, 269. βασιλῆα
     264, 282.
 βασιλεύω 93.
 βέλος 93 βελέων 262.
 βερέθρων 50.
 βησσήεντος 41.
 βλεφάρων 75, 134. βλεφάροις 363.
 βοόωσα 325.
 βοῆς 118.
 βοσκομένων 107.
 βότρυς 26.
 βουκυλέοντα 73.
 βουκόλος 10.
 βουλῆς 57.
 βοῶν 43, 110. βουσίην 313.
 βριαρήν 32.
 βωτιάνειρα 221.
 Γαῖα 246. γαίης 47, 220. γαῖαν 9,
     161, 280.
 γαλήνη 356. γαλήνης 222.
 γαμήλιον 30.
 γάμος 181 γάμον 33, 298. γάμων
     33, 315.
 Γανυμήθης 19.
 γάρ 13, 150, 162, 292, 301, 303, 360.
 γαῦλον 128.
 γείτονα 230. γείτονας 237.
 γενέθλη 1, 20. γενέθλης 252, 283,
     301, 383. γενέθλην 270, 271, 349.
 γενετήρος 375.
 γένος 268, 275.
 γῆρυν 279.

- ἐγένοντο 304. γεγάασιν 306. γε-
 γαυῖα 67.
 γλαυκῶν 134.
 γοεραί 334.
 γόον 332.
 γυάλων 49.
 γύμνωσε 158. γυμνώσασα 155.
 γύναι 285. γυναῖκες 98, 163, 189,
 302, 304, 331, 344, 364. γυναῖκας
 358.
 Δαήμονας 195.
 ἐδάη 245, 343. δεδάηχα 273.
 δαιδαλέην 135.
 δαιδάλματα 310.
 δαῖζόμεναι 196.
 δαῖτας 45.
 δακρυχέουσα 329.
 δακρύσαντι 246. δακρύσασα 342.
 δαμείσα 44.
 Δαρδανίδης 286.
 Δαρδανίης 390. Δαρδανίην 211.
 Δάρδανος 286.
 ἔδραθεν 328.
 δάσκιον 194, 229, 352.
 δέ 8, 10, 12, 20, 22, 23, 27, 47, 62,
 69, 74, 76, 81, 85, 90, 107, 120,
 127, 159, 165, 167, 170, 180, 184,
 206, 211, 213, 219, 229, 240, 246,
 254, 267, 286 (bis), 294, 300, 307,
 329, 335, 337, 341, 359, 365, 367,
 370, 372, 378, 391.
 δ' 25, 36, 39, 41, 46, 53, 59, 63, 66,
 67, 84, 100, 105, 110, 113, 115,
 118, 124 (bis), 132, 147, 155, 157,
 193, 201, 210, 249, 259, 261, 262,
 263, 273, 304, 305, 320, 322, 324,
 330, 347, 368, 376, 380, 290, 392.
 δειμαίνω 88, 94. δειμαίνων 124.
 δειμαίνοντα 127. δειμαίνοντες 56.
 δειμαίνουσα 58.
 δεινά 379.
 δειρήν 84, 134, 359.
 δέμας 351, 354.
 δένδρεα 353.
 δέρκετο 134. ἔδραχε 134, 214.
 δεσμῷ 208. δεσμόν 95, 157.
 Δευκαλίωνος 271.
 δεῦρο 129, 130, 139, 143, 298.
 δεῦτε 5.
 δεχνυμένη 217. δέχνυσσ 160.
 δέξατο 394. δέξο 160.
 ἔδησαν 225.
 δή 260.
 δήθουνεν 29.
 δήϊον 36.
 δῆμος 243. δήμου 218.
 Δημοφύωντα 217.
 δήνεα 61.
 δηρόν 223, 306.
 διά 219.
 διακρινέουσι 87. διακρίνων 130, 148.
 διακρίνειν 74, 133. διακρινθεῖσα
 76.
 διάκτορον 123.
 διεμέτρεν 238. διεμέτρεε 107.
 διασκήσασα 83.
 διαστείχουσα 216.
 διδάξω 145, 300.
 διεροῖς 355.
 δίζετο 81.
 δικάζων 129, 292.
 δικασπολή 12.
 δικασπόλος 291.
 δίκης 137.
 δινήσασα 62.
 Διόνυσσε 252.
 διώκω 283. διώκεις 185. διώκει 174.
 ἐδίωκεν 112. διώκων 193. διώ-
 κειν 362.
 δοιάς 367.
 ἐδόκευεν 265. ἐδόκευε 264.
 δολίης 57.
 δολιχός 222.
 δολόμητις 82.
 δολοφροσύνης 370. δολοφροσύνησιν
 371.

δόμον 37. δόμων 374.
 δονάων 125.
 δορή 108.
 δορί 178.
 δοῦπος 223.
 δρόμον 215.
 δροσόεντος 339.
 δρύες 196.
 δρυμοῖσι 351.
 δρυτόμῳ 199.
 Δύσπαρις 194.
 δώματος 255. δώματα 237.
 δωμήσατο 289. ἐδωμήσαντο 309.
 Ἐανόν 155.
 ἐάσας 39, 139.
 ἐγγύθι 237. ἐγγύς 86.
 ἔγχος 36, 93, 95.
 ἐγὼ 96, 291. ἐμοί 295, 327. μοί
 16, 172, 344. μέ 87, 148, 160,
 174, 299, 314, 316, 326, 374, 380.
 ἡμῖν 268.
 ἐδρης 258. ἐδρην 51.
 ἐθείρας 234.
 ἤθελον 310. ἤθελεν 49, 52. ἤθελε 65.
 εἰ 56, 71, 148, 178, 179, 252, 280,
 282.
 εἰαμενάς 226.
 εἶδος 130, 239.
 εἶθαρ 209.
 εἶξατε 172 (bis).
 εἰλιπόδεσσιν 313.
 εἰμί 173, 285, 286, 291. ἐσσί 252.
 ἐστίν 68, 262. ἐστί 301. εἰσίν
 187. ἦεν 286. ἦν 92, 222. 253.
 ἐόντες 288. εἶοσα 35, 53, 118,
 373.
 εἶπατε 6, 383. εἰπέ 268.
 εἰς 80. ἐς 4, 29, 33, 37, 63, 111,
 155, 257, 321, 328, 336, 338, 344
 (bis), 387.
 μίαν 177, 328.
 ἐκ 23, 50, 286, 319. ἐξ 71, 350.
 ἐκάστης 133, 135.

ἐκάτερθεν 105, 330. ἐκάτερθε 25.
 ἐκχρεμές 109.
 ἔκτοσθε 324, 374.
 ἐλάτεια 110.
 ἐλατῆρι 43.
 ἐλαύνων 7.
 ἐλαφρίζουσα 31, 157, 366.
 ἐλέγξης 299.
 Ἐλένη 255. Ἐλένης 165. Ἐλένην
 296, 318.
 Ἐλικῶνος 23.
 ἐλίχων 208.
 ἔλκω 93.
 Ἐλλης 389.
 Ἐλλήσποντον 205.
 ἐμή 347. ἐμῆς 97. ἐμήν 299. ἐμῶν 294.
 ἐμπάζετο 40, 114.
 ἐμφύλια 283.
 ἐν 17, 302, 345, 357 (bis). ἐνὶ 42,
 113, 280, 282, 351.
 ἐνθαπίης 239.
 ἔνεχεν 297.
 ἐνέπουσι 89, 296.
 ἔνθα 103, 115, 196, 216, 238, 240,
 312.
 ἔνθεν 60, 226, 283, 363, 369.
 ἐννεάχυκλον 215.
 ἔννεπε 99, 278, 317, 329, 342. ἔν-
 νεπεν 147, 305, 381.
 Ἐνυώ 144. Ἐνυοῦς 153.
 ἐξαπίνης 220, 255.
 ἐξελάσασα 192.
 ἔοικας 269.
 ἐήν 126. εἶων 386.
 ἐπαινήσεις 141.
 ἐπάρηξε 178.
 ἐπεῖ 111, 298, 360.
 ἐπεντύνεσθε 4.
 ἐπημύουσι 334.
 ἐπήρατον 131, 251, 299.
 ἐπὶ 3, 105, 125, 194, 266, 305, 314,
 318, 330, 350, 384. ἐπ' 121, 205,
 224, 227, 282, 249, 253, 341, 355.

- ἐπιβήσας 165.
ἐπιβρίσειεν 144. ἐπιβρίσαντες 234.
ἐπικουρον 141, 203.
ἐπιλήθω 160.
ἐπερρώοντο 101.
ἐπισταμένην 300.
ἐπέτελλε 78, 259.
ἐπουρανίησι 129, 292.
ἐφομαι 315.
ἐρατόν 268. ἐρατήν 164, 280. ἐρα-
τῆς 100.
ἐργα 8, 150, 162, 185, 225, 362.
ἐργων 294.
ἐργοπόνοιο 195.
ἐρείδων 232. ἐρείσας 125.
ἤριπον 197. ἤριπες 350.
ἐρεσσομένων 210, 223.
ἐρετάων 210.
ἐρετμῶν 223.
ἐρέω 300.
ἐρημαίησιν 42.
ἐριάνθους 226.
ἐρίπνην 103.
Ἔρις 44, 60. Ἔριν 39.
Ἐρμάωνι 78, 116. Ἐρμάωνα 70, 123.
Ἐρμῆς 127.
Ἐρμιόνη 322. Ἐρμιόνην 331.
ἐρνος 60, 131, 148.
ἐρόεσσαν 305.
ἐρύχειν 330.
ἐρχεται 37. ἐρχομένη 29. ἐρχομέ-
νοιο 226. ἦλθεν 7, 24. ἦλυθε 30.
ἦλυθεν 328, 337. ἐλθὼν 385.
Ἔρως 262. Ἐρωτος 31. Ἐρωτες 101.
Ἐρωτας 85. Ἐρώτων 68, 77, 95,
157. ἔρωτι 193.
Ἐσπερίδων 59.
ἔτι 333.
εὐγλήνοισι 263.
εὐκελάδων 125.
εὐκλετήν 276.
εὐχόλοισιν 224.
εὐλάϊγος 46.
εὐνάζονται 121. εὐνασον 332.
εὐνή 64. εὐνήν 328.
εὐόδμου 23.
εὐπολέμοισι 151.
εὐπτερα 383.
εὐρέα 48, 205.
εὐρυάγυια 221.
εὗρες 177.
Εὐρώτα 227, 341, 355.
εὐώδινος 283.
ἐφεδρήσσειν 258. ἐφεδρήσσοντα 70.
ἐφεδριόωντα 15.
ἐφέζετο 47.
ἐφέσπετο 313. ἐφespoμένη 99. ἐφε-
spoμένην 203.
ἐφετμῆς 100.
ἐφημοσύνησιν 19. ἐφημοσύνησι 79.
ἐφυβρίζουσα 190.
ἔχεις 272, 347. ἔχουσι 304. ἔχων
115. ἔχουσα 95, 170. ἐχέτω 77.
ἔχειν 68. εἶχεν 259.
Ζεὺς 22, 69. Ζηνός 19. Διός 27, 51,
64, 139, 252, 286, 349. Διὶ 251.
Ζεφύρω 26, 245.
ζηλήμονι 245.
ἐζώσατο 208.
ζώουσι 358.
Ἦ 340. ἥ 336, 360.
ἡβητῆρος 248. ἡβητῆρα 72.
ἡγεμόνευε 80.
ἡγήτορα 149.
ἦδη 59, 249.
ἡελίοιο 365.
ἡερέης 383.
ἦθος 304. ἦθεα 111, 115, 277.
ἡϊόνεσσι 224.
ἦχα 133.
ἡμαθόεσσαν 272.
ἡμερίδων 264, 265.
ἡμετέρης 289. ἡμετέραν 161.
ἡνεμόεσσα 119.
ἡνορέης 141, 164. ἡνορέην 145, 277.
ἦπιον 132.

- Ἡρη 27, 64, 147, 154. Ἡρήν 69, 171, 192. Ἡρη 66.
 ἡριγενετής 323.
 ἡυκόμων 176.
 Ἡφαίστοιο 37, 179. Ἡφαίστω 53.
 ἡχῆεντα 52.
 Ἡχώ 119.
 ἡῶ 366.
 θαάσσει 339.
 θαλαμηπόλον 261.
 θαλάμων 140, 254, 319, 324, 327.
 θαλάσσης 22, 205, 357.
 θαλερόν 256.
 θαλερήν 265. θαλεραί 335.
 θαλήν 63.
 θαμβήσασα 65, 267, 307, 373.
 θεάων 63, 74, 80, 291.
 θέμεθλον 169.
 θεμιστεύσωσι 11. θεμιστεύσειας 129.
 θεμιστοπόλοιο 5.
 θεός 92. θεοί 287. θεῶν 20, 45, 69, 124, 369.
 θεοδμήτοις 312.
 θεράπνην 230.
 θεράποντες 152.
 θέσκελος 127.
 θεσπεσίησιν 250.
 θηεῖτο 230. ἐθηήσασθε 13. θηεύμενος 239.
 θηκτοῖο 38.
 θῆρες 348, 349.
 θητεύουσι 288.
 θνήσκουσιν 153. θνήσκουσι 98.
 θοόν 95.
 θοώκοις 15.
 θρέπτειραν 370.
 θρηϊχίοιο 213.
 θοροῦσα 46.
 θύελλα 207.
 θυέεσσιν 204.
 θυόεντα 83.
 θυράων 256.
 θυώνη 251.
 θώρηκος 38.
 Ἰαύει 345.
 Ἰαχεν 119. Ἰαχε 373.
 Ἰδαίοιο 71. Ἰδαίης 14. Ἰδαίην 102.
 Ἰδαίων 119, 202. Ἰδαίησιν 4.
 Ἰδης 196.
 ἱερόν 176. ἱερήν 89. ἱερά 2.
 ἱεῖσα 209.
 ἱθείης 337.
 ἱθυντῆρι 54.
 ἱκάνει 346.
 ἱλασσάμενος 204.
 ἱλήκοις 252.
 Ἰλιον 281, 321.
 ἱμείρων 193.
 ἱμερόεσσαν 295. ἱμερόεντες 233.
 ἱνα 9.
 Ἰσμαρίδος 212.
 Ἰσταται 338. Ἰστατο 47, 65, 250.
 ἱσταμένης 323.
 ἰσχίον 121.
 ἰφθίμοις 151.
 ἰχνια 136.
 ἰχνος 232. ἰχνεσιν 232.
 ἰωήν 56.
 ἰωχμοῖο 321.
 καί 2, 9, 11, 15, 16, 28, 30, 32, 35, 47, 48, 54, 55, 57, 65, 66, 69 (bis), 75 (bis), 77, 80, 81, 83, 90, 91, 96 (bis), 98, 108, 109, 114 (bis), 116, 117, 125, 128, 136 (bis), 140, 142, 145 (bis), 151, 156, 158, 160, 161 (bis), 171, 173, 174, 177, 178, 179, 181, 182, 185 (bis), 192, 193, 200, 201, 203, 211, 215, 221, 224, 237, 244, 252, 253, 256, 257, 258, 268, 277, 281, 287, 288, 290, 292, 293, 297, 299, 303, 306, 309, 311, 328, 338, 341, 345, 346, 348, 353, 354, 357 (bis), 358, 373, 381, 389 (bis).
 καχοῦ 169.
 καλάμων 112.

- καλαῦροψ 110.
καλέουσιν 91. ἐκάλεσσε 257. καλέσ-
σας 69.
κάλλιπες 375. κάλλιπε 161.
καλλιγύναικα 228.
καλλιχόμοιο 388.
καλλίσφυρος 317.
κάλλος 133.
καλός 253. καλά 115, 128.
καλύπτρης 122. καλύπτρην 82, 322,
391.
ἐκάλυψεν 356. καλυψαμένη 184.
καμάτοιο 360.
κάμω 200. καμοῦσαν 126.
καρήνου 266. καρήνων 183.
Καρνείοιο 240.
κάρτος 77.
κασγνήτη 27, 34. κασγνήτην 296.
κασγνήτοιο 362.
Κασσάνδρη 392.
κατ' 73, 115.
καταισχύνειας 299.
κατέκτανον 348.
κατένευσεν 295.
κεῖθεν 222.
κεῖνος 253. κείνω 74. κείνα 310.
κέκλεο 75.
κελάδοντος 6.
κελεύθου 215, 337. κελεύθους 343,
365.
κελεύει 151, 298, 315.
κενεῶν 370.
Κενταύροιο 29.
κέντρον 96.
κεράων 368.
κεράσωμεν 298.
κερτομέουσα 171.
κεστόν 96, 97.
Κικόνων 389.
κινύρεο 216.
κλαίουσι 364. κλαίουσα 333.
κληῖδας 49, 254, 327, 393.
κεκλιμένην 227. κεκλιμένοι 121.
κλισμοῖο 46.
ἐκλύσθη 210.
ἔκλυες 282. ἔκλυεν 12.
κοιρανέειν 142.
κοιρανίης 165. κοιρανίην 90, 93, 154.
κοίρανος 151.
κόλπον 48, 156.
κολώνας 376.
κόμην 391.
κομίζων 314. ἐκόμισσε 319.
κόμπον 54.
κονίης 233, 350.
κεχορηγότες 120.
κόρον 259.
κόρυμβον 83.
κόσμος 368. κόσμον 77, 135.
κούρη 342, 372, 377.
κουρίζων 104. κουρίζοντα 242.
κοῦρον 261.
κρήδεμνα 2.
Κρήτην 384.
κεκριμένων 189.
Κρονίδαο 282.
Κρονίων 78.
κροτάφοιο 32.
κτείνουσι 358.
κτέρας 68, 168, 240.
κυανέη 207.
κυδαίνουσα 20.
κυδαλίμοισιν 188.
κυδιάεις 180. κυδιῶν 320.
Κυθήρεια 298, 315. Κυθερεῆς 260,
320.
κύκλα 75.
κυνέην 36. κυνέησιν 234.
Κύπρις 67, 82, 92, 99, 156, 191.
Κύπριδος 293. Κύπριν 299.
κυσαμένη 244.
κύνες 117.
Λαχόντε 361. ἔλλαχε 191.
Λαχεδαίμων 106.
λαβοῦσα 324.
λειμῶνα 338. 344.

λιποῦσα 326, 351. λιποῦσαι 3.
 λέχτρων 165.
 λευχώλενος 147. λευχώλενον 21.
 λεχέων 203, 375.
 ἔληγεν 167.
 ληΐζεσθαι 65.
 Λητώ 243.
 Λητωϊάς 34.
 λιγαίνων 123.
 λιγύθροος 278.
 λιγύπνοον 311.
 λιγυρήν 112.
 λιγύφωνον 24.
 λιθοκρήδεμνον 103.
 λιμένεςσιν 390.
 λίμνης 212.
 λοεσσάμενος 231. λοεσσομένη 340.
 λοχεύει 179.
 λωϊτέρην 81.
 Μαζῶν 158.
 μαίνεται 178.
 μαιώσατο 181.
 μάλλον 163, 187, 382.
 μαργαίνοντι 198.
 μαστεύουσα 45, 377.
 μάτην 377.
 μέγα 168.
 μεθέπειν 90.
 μεθέηκα 376. μεθέηκε 66, 212.
 μεθήσας 128. μεθεῖσα 32.
 μεθωμάρτησε 27.
 μειδιῶν 39. μειδιῶντα 137. μει-
 διόωσα 159.
 μειλιχίην 279.
 μελάθρων 386. μελάθροις 249.
 μελέων 189 μελέεσιν 303.
 Μελισσήεντος 23.
 μελίφρονα 95, 157.
 μεμήλει 225.
 μέμφει 379.
 μέν 17, 22, 64, 78, 82, 84, 89, 94,
 102, 106, 122, 134, 146, 164,

191, 202, 207, 236, 238, 269,
 289, 334, 359, 368, 371, 387.
 Μενέλαος 301. Μενελάου 319. Μενε-
 λάφ 384. Μενέλαον 316.
 μετά 166, 213. μετ' 365. μεθ' 388.
 μετεχίαθε 255.
 μετόπισθε 108, 136.
 μή 144, 233, 234, 243, 290, 299,
 355, 379.
 ἐμήσατο 55.
 μηλοβοτῆρος 5. μηλοβοτῆρα 159.
 μῆλον 61, 68, 74, 88, 131, 167, 170.
 μῆλα 104. μήλων 59, 107, 114.
 μήπω 126.
 μηρῶν 109.
 μήτηρ 181, 326, 332. μητέρα 372,
 377. μήτερ 175, 347.
 μητρῴης 100.
 μίν 258.
 ἐμνήσατο 59, 158.
 μινύθουσι 335.
 μόθου 62. μόθων 150, 162.
 μολών 380. μολοῦσα 338. μολοῦ-
 σαι 13.
 μολπήν 116.
 μορφῆς 191. μορφήν 81, 160, 293.
 μούνη 92, 118.
 Μουσάων 24.
 μόχθων 61, 206.
 μυθήσατο 138.
 μῦθος 167. μῦθον 138.
 μυκήσατο 117.
 Μυκῆνη 221.
 μυρομένης 335.
 μυχόν 257.
 μύωπι 43.
 Ναστήρων 236.
 ναίεις 347.
 ναιομένην 229.
 νηός 225. νῆας 199, 200, 201. νηῶν
 8, 318.
 νεῖχος 69. νείκεος 10.

- νεμεσίζομαι 354.
νεοπηγέος 258.
νεόφοιτος 392.
Νηιάδες 358.
Νηλήϊον 272.
νημερτές 369.
νηούς 237.
νηχομένην 358.
νίκης 172.
ἐνόησα 354. ἐνόησεν 227. ἐνόησε
201. νοήσεις 333. νοήσῃ 316, νοή-
σαι 310. νοήσας 242.
νοήματα 5.
νόθοι 304.
ἐνόμεινε 104.
νομῆες 11. νομήων 115.
νομοῖο 41.
νόμον 311.
νοστήσει 333. νοστήσειεν 218. νο-
στήσαντα 394. νοστήσαντες 384.
νόσφι 106, 107.
νύμφη 278, 306, 317. νύμφης 12.
νύμφην 295, 390. νύμφαι 1. νυμ-
φάων 336.
νυμφιδίων 18.
νυμφίος 390. νυμφίον 166.
νῦν 314.
νύξ 365.
νῶτα 205, 350.
Ξάνθοιο 1, 71.
ξεῖνε 268, 308.
ξυλόχων 352. ξυλόχοισιν 42.
ξυνήϊα 361.
ξυνήγες 287.
ξυνοχήν 75. ξυνοχῆσι 266.
Ὅ 17, 78, 79, 122, 132, 167, 231,
279, 318. τῷ 206, 219. τόν 27.
οἷ 100. ἡ 146, 155, 191, 254, 294,
305, 359, 371, 381, 387. τήν 368,
370. ὁ 286, 380, 390. τόν 72, 264.
ἡ 41, 76. τό 309. τά 289. τόδε
131.
ὀδεύων 111.
ὀδόν 80.
ὀδυρομένη 332. ὀδυρομένην 374.
ὄθεν 97.
ὄϊξεν 367.
οἶος 36. οἶα 180, 184.
οἶδα 162, 270, 271, 275. οἶσθα 301.
οἶδε 343 (bis).
οἶδματα 297.
οἴκου 257. οἶκον 241.
ὤφνοχόει 19.
οἰονόμοιο 311.
οἰοπόλοισιν 15, 113, 351.
ὀϊσαμένη 260. ὠΐσατο 372.
οἶστρον 97.
ῥχετο 232, 326, 332, 341.
ὄλον 275.
ὠμάρτησε 33.
ὄμβρον 209.
ὀμήγυριν 336.
ὄμμα 132.
ὄμοῦ 9.
ὀμοφροσύνης 186.
ὀμφαί 369.
ὀνείρων 367, 370, 371.
ὀξυτέρῃ 382. ὀξύτερον 235. ὀξύτα-
τον 325.
ὀπαζε 74. ὀπάσσω 164. ὀπάσσει
88. ὀπάσαις 131. ὀπάσσης 148.
ὀπάσαι 295. ὤπασεν 154, 366.
ὤπασε 167.
ὀπιπεύειν 261. ὀπιπεύουσα 256.
ὀπλοτέρης 57.
ὀππότε 218.
ὀπωπῆς 130, 259. ὀπωπὴν 124, 273,
305 ὀπωπαί 334.
ὀπώρην 76, 265
ὀράας 334. ὀρόωσα 381. εἶδον 273.
εἶδε 123, 193, 215, 262. ἴδεν 257.
ιδών 69. ἰδοῦσα 85, 393.
ὀρессαύλοιο 108.
ὀρίνη 9. ὀρίνοι 45. ὠρινε 63.
ὀρνιθες 383.
ὀρος 376. ὀρέων 7, 119, 202.

ὀρφναίων 49, 208.
 ὅς 198. ὧ 287. ὄν 242. ῥ 327.
 ῥς 297. ῥν 181, 193, 281, 296.
 αῖ 2. ὦν 289.
 ὅσοις 225.
 ὅταν 316.
 ὅτε 364.
 ὅτι 68, 187, 385.
 οἶδας 211, 272.
 οὐδ' 28. οὐδέ 34, 222.
 οὐχ 40, 48, 80, 93, 114, 152, 158,
 162, 181, 193, 201 (bis), 245, 259,
 262 (bis), 270, 273, 300, 306, 354.
 οὐ 36 (bis), 40, 92, 93, 98, 117
 (bis), 173 (bis), 177, 178, 179,
 181, 251, 272, 274, 302, 316, 346,
 354, 358. οὐχ 66, 265, 334, 381.
 Οὐλύμποιο 22, 287.
 οὐνομα 12.
 οὐπω 167, 222.
 οὐρανόν 51, 208.
 οὐρεος 102, 229. οὐρεσιν 17. οὐρεα
 73, 247.
 οὐτε 189. οὐτ' 189.
 οὗτος 88. τοῦτον 244.
 οὕτω 388.
 ὄφρα 11.
 ὀχέων 350.
 ὀψέ 261, 267, 307.
 Παγγαίοιο 213.
 παίγνια 2.
 παῖδα 69, 72, 245. παῖδες 326, 329.
 παῖδας 85.
 παλαιότεροιο 362.
 παλίνορσος 47, 333, 346. παλίνορ-
 σον 217.
 Πανί 116.
 πᾶσα 20, 81. πάσης 149. πᾶσαν
 271. πᾶσαι 176. πασάων 67. πάντα
 283, 361.
 παπταίνειν 264, 372. παπταίνων
 230, 237. παπτήνασα 353.
 παρά 312. παρ' 71, 226, 270.

παραγνάμψας 241.
 παραίφασιν 247.
 παράχοιτις 64. παράχοιτιν 139, 164
 παραπλαχθεῖσα 337.
 παραπλώων 212.
 παρειαί 335.
 παρήγορον 366.
 Πάρις 104. Πάριν 15, 72, 278.
 παθούση 379.
 πατήρ 78.
 πάτρης 289, 308.
 Πατρόχλοιο 277.
 πατρώοιο 340. πατρώϊα 104. πα-
 τρώων 183. πατρώησιν 3, 79.
 πεδίοιο 339.
 πείθεο 145. πιθήσας 79.
 Πειθώ 30.
 πείρασι 280.
 πειρήσατο 133. ἐπειρήσαντο 331.
 πείσματα 225.
 πελάγεσσι 357.
 ἐπλετο 8, 10.
 πεμπάζετο 106.
 πέπλοις 184.
 περ 35, 53, 288, 373.
 περῆσαι 297.
 περικλήϊστον 275, 294.
 περιπτύξασθε 86.
 περίπυστον 76.
 περιφροσύνησι 197.
 περιώσιον 94.
 περόνη 83.
 πεπταμένην 266.
 πετήλων 353.
 πέτρη 48.
 πῆ 326.
 πῆξεν 305.
 Πηλεὺς 40 Πηλῆος 18, 276.
 πίπτοντα 290.
 πλαζομένην 348. ἐπλάζετο 377. πλά-
 ζετο 45.
 ἐπλεεν 205.
 πληγῇσι 44.

- πλοκάμων 2, 234. πλοκάμους 84.
 πλοκάμοισι 25.
 πλόος 222.
 πόθεν 7, 12, 268.
 ποθέουσα 278. ἐπόθησεν 68.
 ποίης 120.
 ποιμαίνων 105.
 ποιμενέη 110.
 ποῖον 376.
 πολέμοιο 60, 169 (bis), 172. πολέ-
 μων 91, 150, 160. πολέμοισι 188.
 πολέμους 145.
 πολιήτην 394.
 πόλιν 228.
 πολύ 163, 382. πολλά 126.
 πολλάκις 98, 204, 313, 364 πολλάκι
 3, 46, 113, 263, 288, 324.
 πολύδακρυς 323, 387.
 πολύμητις 146.
 πολύολβον 282.
 πολυπρέμνοιο 196. πολυπρέμνων
 352.
 πολύστονος 342. πολύστονον 326.
 πολυτλήτων 206.
 πολυχρύσου 285.
 πόνων 365.
 πόντος 210. πόντον 7, 9, 202.
 ποντοπόρων 318.
 πόρον 389.
 πόρτις 42.
 Ποσειδάων 22, 281, 290, 309.
 ποταμοῖο 6, 231, 340. ποταμοῦ 1.
 ποταμῶν 343. ποταμοῖσι 357.
 ποτέ 56, 144, 242, 243, 308.
 ποῦ 71, 280, 282.
 πόδες 233.
 πρηῶνος 103. πρηῶνα 14.
 πρηστήρα 52.
 Πριάμοιο 72, 139, 285.
 πρίν 309.
 προάγγελον 60.
 προβέβουλε 200.
 προθύροισιν 330.
 προλέλοιπα 376.
 προμολῇσι 312.
 προπάρειθεν 137, 256.
 προσέννεπε 70, 127, 159, 190, 378.
 προσώπων 75, 87, 253, 263.
 προφερέστερον 130, 148.
 προχοῇσιν 105.
 πρωτόθρονος 154.
 πρωτόσπορον 62.
 πτέρνης 136.
 πτολίεθρα 389.
 πτολίπορθον 191.
 πυκνά 335, 391.
 πυλάων 312. πυλέων 393. πύλας 367.
 Πύλον 272.
 πυρός 52, 53, 173.
 πύργωσε 281.
 πῶεα 107, 128.
 πῶς 44.
 Ρεέθροις 71, 227, 341, 355.
 ρία 213.
 ρῖνα 182.
 ῥριψε 63, 391.
 ῥοδοδάκτυλος 99.
 ῥόδον 344.
 ῥόον 343.
 Σαχέων 55, 162, 173.
 σαόπτολιν 143.
 σέλας 134.
 σέλματα 318.
 σήμερον 87, 177.
 σημήϊα 206.
 σήραγγος 111.
 σιδηρέη 182.
 σιδήρεος 37. σιδήρεον 58.
 σιδήρου 38, 54, 182.
 σκῆπτρα 90, 161.
 σκοπέλοισιν 345.
 σόν 351.
 Σπάρτηθεν 314. Σπάρτην 228, 385.
 ἔσπειρε 181.
 σπεύδοντος 235. ἔσπευδεν 321.
 ἔσπευδε 20.

σταθμοῖσιν 118.
 στενάχιζεν 359. στενάχουσιν 331.
 στέφος 30.
 ἐστέψατο 84.
 στῆθος 158.
 στόμα 212.
 στονόεντος 355.
 στυφελίζετο 26.
 σοί 144, 178. σέ 142, 143, 145, 166,
 175, 176, 182, 300, 348, 356.
 σ' 149.
 σύμπασιν 386.
 σύν 242, 327, 354.
 συνέμπορος 360.
 συνήθεος 172.
 συνθεστήν 317.
 συνωδύροντο 329.
 σύριγγα 115.
 Τανύσσας 132.
 ταρῶν 136.
 ταῦρος 117. ταῦροι 120. ταύρων
 106, 114
 τάχα 336.
 τεῆς 308. τεήν 270, 273.
 τειρομένοισι 143.
 τείχεα 289, 290, 308.
 τέχνον, 73, 332, 379. τέχνα 86, 383.
 τέκος 139.
 τεκτήνατο 199.
 Τελαμῶνος 276.
 τελέθεις 268.
 ἐτύχθη 360.
 τηλόθεν 123.
 τίς 10, 12, 108, 385. τί 8, 94, 150,
 162, 300, 344. τίνι 88. τίνα 71,
 280, 282. τίνας 376. τίνα 347 (bis).
 τιθήνη 173. τιθήνη 101. τιθήνην 86,
 89, 381.
 ἔτιχεν 251.
 τίλλε 391.
 τινάσσειν 52. τινασσόμενος 25.
 Τιτήνας 50.
 τέτληχα 297.

τοῖος 38, 111. τοῖον 70, 99, 132,
 138, 190. 251. τοῖον 154, 317.
 τοῖαι 188, 302. τοῖα 44, 85, 127,
 147, 159, 278, 342, 372, 378.
 τομή 182.
 τοξευτήρος 31.
 τόξον 96.
 τόσην 170, 267, 307, 325.
 τόσσον 300. τόσσα 297.
 τότε 198.
 τόφρα 211.
 τριάρηνον 14.
 τριφάλειαν 32.
 Τροίη 316, 393. Τροίης 73. Τροίη
 282. Τροίην 166, 314.
 τρομέουσι 349.
 τρομέω 316.
 τροφόν 274.
 Τρωϊάδες 1.
 Τρώϊον 142, 211.
 τύμβον 214. •
 Τυνδαρεώνη 378.
 τυπεῖσα 43.
 ὕψος 285. ὕψα 251.
 ὕακινθου 241.
 ὕλη 354. ὕλην 194. 229. 352.
 ὁμεναίων 18.
 ὁμετέρης 149.
 ὁπένερθε 122.
 ὁπέρ 339, 375.
 ὁπερέδραμον 102.
 ὕπερθεν 207.
 ὁπέροπλον 320
 ὕπνος 360 ὕπνον 366.
 ὁπνώουσιν 364. ὁπνώουσι 345. ὁ-
 πνώουσα 328. ὁπνώουσιν 375.
 ὁπό 14, 103, 229, 352. ὁπ' 175,
 193, 233. ὕπο 210.
 ὁποβλήθην 147.
 ὁποβρυχίην 356.
 ὁποδρηστήρες 153.
 ὁπόεικεν 53, 66.
 ὁποσχεσίην 320.

ὑψιδόμων 393.
 ὑψιλόφοισιν 17.
 ὑψιμέδοντος 51.
 ὑψόθεν 258. ὑψόθεν 120.
 ὑψορόφοιο 122.
 Φαιδροτέρη 131.
 φαίνεται 206.
 Φαλάκρης 14.
 φαρέτρην 31, 262.
 φειδομένοις 232.
 φέρειν 76.
 Φερέχλου 197.
 φερώνυμον 248.
 φεύγεις 185. φυχοῦσα 374.
 φηγόν 125.
 φασί 90, 142, 175.
 φθέγγεσθε 344.
 Φθίη 221. Φθίην 274.
 ἐφίλησα 174.
 φίλος 285. φίλην 116, 228. φίλα 86.
 φίλον 240.
 φιλήνορος 214.
 φιλοξείνου 319. φιλοξείνων 236, 254.
 φιλότητος 97. φιλότητα 185.
 φλογός 179. φλόγες 179.
 φοινήεντι 43.
 φοιτητῆρες 101.
 φόρτον 321.
 ἐφράσσατο 48, 61, 135.
 Φρυγίης 280.
 φυλάσσειν 90, 142. φυλάσσω 245.
 Φυλλίς 216. Φυλλίδος 214.
 φυταλιήν 169.
 φυτῶν 122.
 φωνήσασα 378, 387.
 φωνῇ 382. φωνήν 170, 267, 307,
 325.

Χαίτης 26.
 χαλκείοισι 184.
 χαλκῷ 199.
 χαρίεντος 266. χαρίεσαν 274.
 χαριζόμενος 198. χαριζομένη 246.
 χαρίτεσσιν 250.
 Χαρίτων 16, 89, 176.
 χειρί 47, 62, 157, 170. χειρῶν 2,
 137.
 Χείρων 40.
 χθαμαλῆς 350.
 χθιζόν 327, 374, 380, 385.
 χθονίων 50.
 χθονός 219, 224. χθονί 305.
 χιμαίρης 108.
 χιονέοιο 231.
 χλοερῆς 120.
 χορείαις 4.
 ἐχόρευεν 39.
 χορόν 4, 24, 63, 125, 176, 343.
 χρέος 8.
 χροά 184, 340.
 χρύσειον 239. χρυσέην 391. χρυ-
 σέων 59.
 χρύσειον 260. χρυσείοις 25.
 χρυσῷ 84 (bis), 135.
 χῶρον 347.
 Ψαμάθοις 3.
 Ψ 308.
 ὠγυγίη 10.
 ὠδίνεσσιν 175.
 ὠδίνουσι 98.
 ὠκύμοροι 153.
 Ὠράων 339.
 ὠρύοντο 117.
 ὥς 17, 95, 257, 262, 301, 315.
 ὦς 122, 146, 191, 257, 359, 387.

Neuer Verlag von S. Calvary & Co. in Berlin.

- Becker, W. A., Gallus oder Römische Scenen aus der Zeit Augusts.** Zur genaueren Kenntniss des römischen Privatlebens. Neu bearbeitet von H. Göll. Erster Band (Text und Anmerkungen) XIV, 232 S. kl. 8. 4 Mark.
- Buschmann, H., Charakteristik der griechischen Rhetoren beim Rhetor Seneca.** 22 S. 4. 1 Mark 20 Pf.
- Calvary's philologische und archaeologische Bibliothek.** Sammlung neuer Ausgaben älterer classischen Hülfsbücher zum Studium der Philologie in jährlichen Serien von circa 16 Bänden. Vierte und fünfte Serie (Bd. 49—80). Erschienen sind: Bd. 49 Heft 1. (Reisig's Vorlesungen, Heft 1.) und Bd. 62. 63. (Becker's Gallus. 1. Bd.). Subscriptionspreis jeder Serie 24 Mark.
- Drygas, A., Platons Erziehungslehre nach seinen Schriften dargestellt.** 29 S. 4. 1 Mark 20 Pf.
- Frommel, W., Carl Bernhard Stark.** Ein Ueberblick seines Lebens und Wirkens. 13 S. kl. 8. 1 Mark.
- Jahrbuch, biographisches, für Alterthumskunde.** Herausgegeben von C Bursian. 2. Jahrgang (1879) IV, 89 S. gr. 8. 3 Mark.
- Kühne, W., de aoristi passivi formis et usu Homérico.** 29 S. 4. 1 Mark 20 Pf.
- Meinhold, P., de rebus Salaminis.** 49 S. 8. 1 Mark 20 Pf.
- Menadier, J., qua condicione Ephesii usi sint indi ab Asia in formam provinciae redacta.** 106 S. 8. 2 Mark.
- Paucker, C. v., die lateinischen Deminutiva auf einfaches — ulus, — ula, — ulum mit Beziehung der nomina verbalia gleichlautender Endung.** 31 S. gr. 8. 1 Mark 60 Pf.
- subrelictorum lexicographiae latinae scrutarium.** 72, 8, 19 S. gr. 8. 3 Mark.

Ferner sind folgende Schriften desselben Verfassers in unseren Besitz übergegangen und zu den beigesetzten Preisen zu beziehen:

- **spicilegium addendorum lexicis latinis.** (1875) 315 S. gr. 8. Erhöhter Preis 10 Mark.
- **meletematum lexicistoricorum specimen.** Editio appendice aucta. (1875) VIII, 45 S. gr. 8. Erhöhter Preis 4 Mark.
- **meletemata lexicistorica altera** (1875) 66, 56 S. gr. 8. 6 Mark.
- **subindenda lexicis latinis a quinti potissimum p. C. saeculi scriptoribus** (1872) 60 S. gr. 8. 3 Mark.
- Rasmus, E., in Plutarchi librum qui inscribitur de Stoicorum repugnantis conjecturae.** 12 S. 4. 1 Mark 20 Pf.

Neuer Verlag von S. Calvary & Co. in Berlin.

- Reishaus, Th., Dr. Hermann Lehmann.** Ein Ueberblick seines Lebens und Wirkens. 10 S. kl. 8. 1 Mark.
- Reisig, K.,** Vorlesungen über lateinische Sprachwissenschaft. Mit den Anmerkungen von Fr. Haase unter Benutzung der hinterlassenen Manuscripte neu bearbeitet von H. Hagen (in ca. 16 Lieferungen) Lieferung 1. S. 1—96. 1 Mark.
- Ribbeck, W.,** Homerische Formenlehre. 2. Auflage VI, 89 S. gr. 8. 1 Mark 50 Pf.
- Semper, H.,** Gottfried Semper. Ein Bild seines Lebens und Wirkens mit Benutzung der Familienpapiere. 35 S. gr. 8. 1 Mk. 50 Pf.

Symbolae Joachimicae.

- Dondorff, H.,** Aphorismen zur Beurtheilung der solonischen Verfassung. 18 S. gr. 8. 1 Mark 20 Pf.
- Genz, H.,** Capitis deminutio. 38 S. gr. 8. 2 Mark.
- Heller, H.,** die Absichtssätze bei Lucian. Erster Teil. 'ἢνα, ὥς, ὅπως. 49 S. gr. 8. 2 Mark 40 Pf.
- Imelmann, J.,** Anmerkungen zu deutschen Dichtern. 38 S. gr. 8. 2 Mark.
- Planer, H.,** Caesars Antesignanen. 14 S. gr. 8. 1 Mark 20 Pf.
- Ritter, J.,** de titulis graecis Christianis commentatio altera. 26 S. gr. 8. 1 Mark 60 Pf.

Die Commentatio prima ist bei uns im Jahre 1877 zum Preise von 2 Mark erschienen.

- Schaper, C.,** quaestionum Vergilianarum liber primus. De eclogis. 36 S. gr. 8. 2 Mark.
- Schneider, G. J.,** quibus ex fontibus petiverit Diodorus libr. III. capp. 1—48. 36 S. gr. 8. 2 Mark.
- Schröder, O.,** Bemerkungen zum Hildebrandsliede. 32 S. gr. 8. 2 Mark.
- Seebeck, A.,** über eine Methode zur absoluten Messung der Vertikalcomponente des Erdmagnetismus mit Hülfe galvanischer Ströme. 12 S. gr. 8 mit Holzschn. 1 Mark 20 Pf.
- Stengel, P.,** ad res sacras cognoscendas cuiusnam momenti sint scholia Aristophanea 30 S. gr. 8. 2 Mark.

